

خروج - کتابِ تورات -

بخشِ دوم

پیشگفتار

کتابِ خروجِ دومین کتاب از پنج بخشِ تورات است. ای کتاب دَ باره بنی اسرائیل استه که دَ مصر بحیثِ غلامِ زندگی مُوكد و دَ رنج-و- عذاب بود. امچنان دَ باره موسی پیغمبر که خدا او ره انتخاب کد تا بنی اسرائیل ره از مصر بُرو آورده دَ سرزمینِ وعده شده پس بُبره.

موضوع های برجسته امزی کتاب اینیا استه:

توره گفتونِ خدا قد موسی از منہ بوته سوزان
بلاهای که خداوند دَ بله سرزمینِ مصر و مصریا آورد
بُرو آوردونِ بنی اسرائیل از مصر
دو شقِ شدونِ دریای سُرخ
سفرِ بنی اسرائیل دَ بیابو
نازلِ شدونِ من و بودنہ
بنی اسرائیل دَ کوهِ سینا
ملاقاتِ خدا قد موسی و ددونِ ده حکم و نقشه جایگاه
مقدس دَ موسی

جور کدو و پرستش کدونِ گوسله طلابی و غضبِ خدا
جور شدونِ جایگاهِ مقدس و حضورِ خداوند دَ جایگاه

دَ آخِرِ امزى كِتَابِ خَائِنِدِه هَا مِيتَنِه پَى بُبرِه كه چى رِقْمِ
خُداوندِ بَنِى إِسْرَائِيلِ رِه از غُلَامِى از مِصرِ آزادِ كدِ و چى رِقْمِ
اُونَا رِه دَ بِيَابُو هِدَايَتِ كدِ و حُضُورِ شَى دَ مِينِكلِ ازوا بُودِ.

فهرستِ عنوانها

- غُلَامِى بَنِى إِسْرَائِيلِ دَ مِصرِ (۱:۱)
تَوْلِدِ مُوسَى (۱:۲)
مُوسَى دُوتا مُونِه (۱۱:۲)
خُداوندِ از بُوتِه سوزانِ قَدِ مُوسَى توره مُوگِيه (۱:۳)
خُدا دَ مُوسَى قُدْرَتِ مِيدِيه (۱:۴)
مُوسَى پَسِ دَ مِصرِ موره (۱۸:۴)
مُوسَى و هَارُونِ دَ دَرِبَارِ فِرْعَوْنِ (۱:۵)
شِكَايَتِ مُوسَى دَ پِيشِ خُدا (۲۲:۵)
پُشتِ نَامِه مُوسَى و هَارُونِ (۱۴:۶)
تِياقِ هَارُونِ (۸:۷)
بَلَاىِ اوّلِ (۱۴:۷)
بَلَاىِ دوّمِ (۱:۸)
بَلَاىِ سوّمِ (۱۶:۸)
بَلَاىِ چارمِ (۲۰:۸)
بَلَاىِ پَنجُمِ (۱:۹)
بَلَاىِ شَشُمِ (۸:۹)
بَلَاىِ هَفْتُمِ (۱۳:۹)
بَلَاىِ هَشْتُمِ (۱:۱۰)
بَلَاىِ نُهَمِ (۲۱:۱۰)
بَلَاىِ دَهَمِ (۱:۱۱)
عِيدِ فَطِيرِ و دَسْتُورَاىِ شَى (۱:۱۲)
مَرگِ اوّلِبَارِى هَاىِ مِصرِيا (۲۹:۱۲)

- وَقَفِ اَوْلَبَارِي هَاي بَنِي اِسْرَائِيل (۱:۱۳)
- تَاكِيدِ مُوسَى بَلَدِه بَرَكْزَارِ كَدُونِ عِيدِ فَطِيرِ (۳:۱۳)
- سُتُونِ اُورِ وِ اَتَشِ (۱۷:۱۳)
- تِيرِ شُدُو اَز دَرِيَايِ سُرْخِ (۱:۱۴)
- غَزَلِ وِ سَرُوْدِ مُوسَى وِ بَنِي اِسْرَائِيلِ (۱:۱۵)
- اَوِ تَلْخِ شِيْرِيْنِ مُوشِه (۲۲:۱۵)
- «مَنْ» وِ بُوْدَنِه (۱:۱۶)
- اَز قَاْدِه اَوِ جَارِي مُوشِه (۱:۱۷)
- جَنْگِ قَدِ عَمَالِيْقِي هَا (۸:۱۷)
- يَتْرُونِ دَ دِيْدُونِ مُوسَى مِيِيِه (۱:۱۸)
- قَاَضِي هَا تَعْيِيْنِ مُوشِه (۱۳:۱۸)
- دَ كُوِهِ سِيْنَا (۱:۱۹)
- دَه حُكْمِ (۱:۲۰)
- قَاَنُوْنَايِ جَزَا (۱۲:۲۱)
- قَاَنُوْنَايِ اَخْلَاقِي وِ مَذْهَبِي (۱۶:۲۲)
- سَالِ هَفْتُمْ وِ رُوْزِ هَفْتُمْ (۱۰:۲۳)
- عِيْدِ هَايِ سَالَانِه (۱۴:۲۳)
- وَعْدِه هَا وِ اَحْكَامِ خُدا (۲۰:۲۳)
- ثَابِتِ كَدُونِ عَهْدِ وِ قَوْلِ (۱:۲۴)
- مُوسَى دَ بَلِه كُوِهِ سِيْنَا (۱۲:۲۴)
- هَدِيَه هَا بَلَدِه جَايْگَاِهِ مُقَدَّسِ (۱:۲۵)
- نَقْشِه صَنْدُوْقِ شَهَادَاتِ (۱۰:۲۵)
- مِيْزِ نَانَ مُقَدَّسِ (۲۳:۲۵)
- چِرَاغْدَانِ طِلَّايِي (۳۱:۲۵)
- خِيْمِه عِبَادَتِ (۱:۲۶)
- پُوْشِ خِيْمِه (۷:۲۶)
- قُرْبَانْگَاِهِ (۱:۲۷)

- حَوَلَى جَايْغَاهِ مُقَدَّسٍ (۹:۲۷)
- نِگَاهْدَارَى اَز چِرَاغِ هَا (۲۰:۲۷)
- كَالَاى پِيشْوَايَو (۱:۲۸)
- مَرَّاسِمِ تَعْيِينِ شُدُونِ هَارُونِ وَ بَاچِه هَاى شَى دَ مَقَامِ
پِيشْوَايَى (۱:۲۹)
- قُرْبَانَى هَا (۱۰:۲۹)
- قُرْبَانِغَاهِ بُوخُورِ خُوشْبُوَى (۱:۳۰)
- مَالِيَه بَلَدِه جَايْغَاهِ مُقَدَّسِ (۱۱:۳۰)
- حَوْضِ بَرُونزَى (۱۷:۳۰)
- رُوعُونِ مَسَحِ (۲۲:۳۰)
- تَرْتِيبِ بُوخُورِ خُوشْبُوَى (۳۴:۳۰)
- أُسْتَادِ هَا وَ أَسْبَابِ خَيْمِه عِبَادَتِ (۱:۳۱)
- رُوزِ آرَامِ (۱۲:۳۱)
- گُوسَلِه طِلَّابَى (۱:۳۲)
- تِيَارَى بَلَدِه كُوجِ كَدُو اَز كُوهِ سِينَا (۱:۳۳)
- مُوسَى دَ حُضُورِ جَلَالِ خُدا (۱۲:۳۳)
- لُوحِ هَاى نُو (۱:۳۴)
- خُدا قَدِ بَنَى إِسْرَائِيلِ عَهْدِ وَ قَوْلِ خُورِه تَازِه مُونِه (۱۰:۳۴)
- نُورَانَى شُدُونِ چِهْرِه مُوسَى (۲۹:۳۴)
- قَانُونِ رُوزِ آرَامِ تَاكِيدِ مُوشِه (۱:۳۵)
- هَدِيَه هَا بَلَدِه جَايْغَاهِ مُقَدَّسِ (۴:۳۵)
- أَسْبَابِ لَازِمِ بَلَدِه جَايْغَاهِ مُقَدَّسِ (۱۰:۳۵)
- هَدِيَه هَاى مَرْدُمِ وَ كَارَاى أَسْتَادِ هَا (۲۰:۳۵)
- أَسْتَادِ هَا بَلَدِه كَارِ جَايْغَاهِ مُقَدَّسِ (۳۰:۳۵)
- شُرُوعِ كَارِ جَايْغَاهِ مُقَدَّسِ (۲:۳۶)
- تَرْتِيبِ كَارِ (۸:۳۶)
- جُورِ كَدُونِ صِنْدُوقِ (۱:۳۷)

جور کدونِ میزِ نانِ مُقَدَّس (۱۰:۳۷)

جور کدونِ چِراغدان (۱۷:۳۷)

جور کدونِ قُربانگاهِ بُخورِ خوشبُوی (۲۵:۳۷)

جور کدونِ قُربانگاهِ بَلدِه قُربانی های سوختنی (۱:۳۸)

جور کدونِ حَولی جایگاهِ مُقَدَّس (۹:۳۸)

مواد و حسابِ جور کدونِ جایگاهِ مُقَدَّس (۲۱:۳۸)

جور کدونِ کالای پیشوایو (۱:۳۹)

ایستلجی کدونِ جایگاهِ مُقَدَّس (۱:۴۰)

جلالِ خُداوند (۳۴:۴۰)

غلامی بنی اسرائیل د مصر

۱ اینمی نام ها از باچه های اسرائیل آسته که هر کُدم شی

قد خانوار خو قد یعقوب د مصر آمدد: ۲ رئوین، شمعون،

لاوی و یهودا؛ ۳ یساکار، زبولون و بنیامین؛ ۴ دان، نفتالی، جاد

و آشیر. ۵ تمام اولاده یعقوب که از پشت ازو پیدا شد، هفتاد

نفر بود. مگم یوسف از گاه د مصر بود. ۶ پس یوسف و

برارای شی قد تمام امزو نسل فوت کد. ۷ لیکن اولاده اسرائیل

بارور بود و کلو شده یگ قوم کته و بزرگ جور شد، د اندازه

که سرزمین مصر ازوا پر شد.

۸ پسانتر یگ پادشاه نو د مصر د سر قدرت آمد که او یوسف

ره نمینخشید. ۹ او د مردم خو گفت: ”اونه، مردم بنی اسرائیل

از مو کده کلو و زورتو شده. ۱۰ بیید که قد ازوا هوشیارانه

رفتار کنی. اگه نه، تعداد ازوا ازی کده کلو موشه و د وخت

جنگ اونا قد دشمنای مو یگجای شده د ضد ازمو جنگ

مونه و ازی ملک دوتا مونه.“ ۱۱ پس مصری ها د سر بنی

اسرائیل سرکارگرا ره تعیین کد، تاکه اونا ره قد کارای
 اجباری آزار-و-اذیت کُنه. و بنی اسرائیل شارای فیتوم و
 رعمسِس ره بلده فرعون جور کد تاکه ازوا د عنوان
 ذخیره‌گاه کار بگیره.^{۱۲} لیکن هر چی گلوتر اونا د سر بنی
 اسرائیل ظلم و ستم مُوكد، تعداد ازوا کلو شده مورفت و اونا
 د سرزمین مصر زیادتَر تیت مُوشد و مصریا ازوا وحشت
 مُوكد.^{۱۳} پس مصریا بنی اسرائیل ره د زور ظلم د غلامی
 اندخت.^{۱۴} اونا زندگی بنی اسرائیل ره تلخ کد و اونا ره د
 زحمت های سخت مثل گل کاری و خشت سازی و دیگه
 کارا د اطراف مجبور کد. خلاصه، مصریا د تمام کارای
 سخت خو ظالمانه از بنی اسرائیل کار می‌گرفت.^{۱۵} پس
 پادشاه مصر د دایی‌های عبرانی که یگ شی شفره و دیگه شی
 فوعه نام دشت گفت:^{۱۶} ”غیتیکه بلده خاتونوی عبرانی د
 وخت زیدو دایی‌گری مُونید، توخ کُنید که اگه باچه بود، او ره
 بُکشید و اگه دختر بود، او ره زنده نگاه کُنید.“^{۱۷} مگم دایی‌ها
 از خدا ترس مُوخورد و از آید پادشاه مصر نَموشد، بلکه
 باچه‌ها ره ام زنده نگاه مُوكد.^{۱۸} اوخته پادشاه مصر دایی‌ها
 ره طلب کده دزوا گفت: ”چرا ای کار ره کدید و باچه‌ها ره
 زنده ایشتید؟“^{۱۹} دایی‌ها د فرعون گفت که ”خاتونوی عبرانی
 مثل خاتونوی مصری آلی نییه. اونا قوی آسته و پیش از
 رسیدون دایی خودون شی میزیه.“^{۲۰} خدا قد دایی‌ها خوبی و
 مهربانی کد و تعداد مردم عبرانی کلو شد و اونا غدر قوی
 شد.^{۲۱} و ازی که دایی‌ها از خدا می‌ترسید، خدا دزوا مهربانی
 کد و اونا خودون شی صاحب خانواده شد.^{۲۲} پس فرعون د
 پگ مردم خو اینی رقم امر کد: ”ازی پس هر باچه نو پیدا
 شده عبرانی ره د دریای نیل بندزید، مگم دخترون شی ره

تَوْلِدِ مُوسَى

۲ دَ امزُو غَيْتِ يَگِ آدَمِ از خانَوَارِ لاوِي قَدِ يَكِي از دُخْتَرُونِ قَبِيلَه خُو تَوِي كَد. ۲ اُو خاتُو حَامِلَه شُدَه يَگِ باچَه دَ دُنْيا اُورِد و دِيد كَه اُو يَگِ باچَه نُورَبِنْد اَسْتَه و امزُو خَاطِر اُو رَه تا مُدَّتِ سَه مَاه تاشَه كَد. ۳ لِيكِن وَخْتِيكَه دِيگَه اُو رَه تاشَه كَدَه نَتَنِسْت، يَگِ تُكْرِي از نِي جُور كَدَه رَه بَلَدِه شِي گِرِفْت و دَزُو قِير لِيش كَد. بَعْد ازُو باچَه خُو رَه دَ مَنَه شِي ايشْت و تُكْرِي رَه دَ بَيْنِ نَيْزار دَ لَبِ دِرِيايِ نِيلِ ايلَه كَد. ۴ مَگَم خَوَارِ نِلْغَه از دُور تُوخ مُوَكَد كَه دَ سَرِ ازُو چِي واقِع مُوشَه. ۵ اوخْتَه دُخْتَرِ فِرْعَوْنِ بَلَدِه غُسل كَدُو دَ لَبِ دِرِيايِ نِيلِ اَمَد. دَ حَالِيكَه كَنِيزايِ شِي دَ بَغْلِ دِرِيَا مِيگَشْت، چِيم شِي دَمزُو تُكْرِي اُفْتَد و اُو يَكِي از كَنِيزايِ خُو رَه رِي كَد تاكَه اُو رَه گِرِفْتَه بِيَرَه. ۶ اُو تُكْرِي رَه واز كَدَه نِلْغَه رَه دِيد و باچَه دَرُو وويِے مُوَكَد. دِلِ شِي دَ حَالِ ازُو سوخت و اُو كُفْت: ”اِي يَكِي از باچَه‌هايِ عِبْرانِيا اَسْتَه.“ ۷ دَ اُو غَيْتِ خَوَارِ نِلْغَه پِيشِ دُخْتَرِ فِرْعَوْنِ اَمَدَه كُفْت: ”اِيَا مِيخاهِي بُوْرُم و يَكِي از خاتُونُوِي شِيرتُوِي عِبْرانِي رَه بِيْرُم تاكَه اِي نِلْغَه رَه بَلَدِه ازتُو شِير بَدِيَه؟“ ۸ دُخْتَرِ فِرْعَوْنِ دَزُو كُفْت: ”اَرِے، بُوْرُو.“ پَس اُمُو دُخْتَرِ رَفْت و اَبِه نِلْغَه رَه كُوِي كَد. ۹ اوخْتَه دُخْتَرِ فِرْعَوْنِ دَزُو خاتُو كُفْت: ”اِي نِلْغَه رَه بَبَر و اِي رَه بَلَدِه از مَه شِير بَدِي. حَق تُو رَه ما دَز تُو مِيْدَم.“ پَس اُو خاتُو نِلْغَه رَه بُرَد و دَزُو شِير دَد. ۱۰ وَخْتِيكَه نِلْغَه كْتَه شُد، اَبِه شِي اُو رَه پِيشِ دُخْتَرِ فِرْعَوْنِ بُرَد و اُو اُمُو باچَه رَه دَ

فرزندى خو گريفت و او ره موسى نام ايشت، چُون او گُفت:
”ما اى ره از منِه او كَشِيدُم.“

موسى دوتا مونه

^{۱۱} زمانیکه موسى کته شُد، او يگ روز د دِيرِ قومای خو رفت و چيم شى د کارای سخت ازوا اُفتد. د امزو غيت او يگ مصرى ره ديد که يگ عبرانى ره، يعنى يکى از قومای شى ره دَرُو ميزنه. ^{۱۲} موسى اى سو-و-اوسو ره توخ کد و ازى که کسى ره د اُونجى نديد، امو مصرى ره زده کُشت و او ره د زيرِ ريگ تاشه کد. ^{۱۳} روزِ ديگه شى وختیکه بُرو رفت، او دو نفر عبرانى ره ديد که قد يگديگه خو جنگ مونه. او از آدمِ جنگره پُرسان کد: ”چرا برار خو ره ميزنى؟“ ^{۱۴} او آدم گُفت: ”تو ره کى د سرِ ازمو حاکم و قاضى تعيين کده؟ آيا قصد دَرى که مره ام بُکُشى، رقمیکه امو مصرى ره کُشتى؟“ پس موسى ترس خورده قد خو گُفت: ”واقعاً اى توره برملا شده.“ ^{۱۵} وختیکه فرعون ازى توره خبر شد، او قصد کد که موسى ره بُکُشه. ليکن موسى از دستِ فرعون دوتا کده د سرزمينِ مديان رفت و د اُونجى د پالوى يگ چاه شِشت. ^{۱۶} پيشواى مديان صاحبِ هفت دُختر بُود و اونا دمزو غيت د سرِ چاه امد تا او بُر کنه و آخورا ره پُر او کده رَمه آته خو ره او بديه. ^{۱۷} ليکن چوپونو امده اونا ره هى کد. پس موسى باله شده د کومکِ دُختر و رسيد و رَمه ازوا ره سير او کد. ^{۱۸} وختیکه اونا پيشِ آته خو رعُوئيل پس امد، او پُرسان کد: ”چطور شد که امروز ايقس زود امديد؟“ ^{۱۹} اونا گُفت: ”يگ آدمِ مصرى مو ره از دستِ چوپونو نجات دد و بلده مو

از چاه او کشیده رمه ره ام او دد. ^{۲۰} اوخته او از دختران
 خو پُرسان کد: ”آلی امو نفر د کجا یه؟ چرا او ره د جای
 خَوايله کدید؟ بورید او ره کوی کُنید که یگ لُغمه نان
 بُخوره.“ ^{۲۱} و موسی راضی شد که قد ازو آدم بشینه، و او
 دختر خو صفورا ره د موسی دد. ^{۲۲} و صفورا یگ باچه د دنیا
 آورد و موسی او ره جرشوم نام ایشته، چون او گفت: ”ما د
 سر زمین خارج یگ بیگنه اَسْتَم.“

^{۲۳} د امزو زمان، وختیکه روزای کلو تیر شد پادشاه مصر
 فوت کد و بنی اسرائیل د سبب غلامی آه-و-ناله کشیده
 فریاد موکد. ازی که اونا سخت د چنگ غلامی بود ناله های
 ازوا د درگاه خدا رسید ^{۲۴} و خدا داد-و-فریاد ازوا ره شنید؛
 چون عهدی ره که خدا قد ابراهیم، اسحاق و یعقوب کدد، د
 یاد شی بود. ^{۲۵} پس خدا د سر قوم اسرائیل نظر اندخته حالت
 ازوا ره پی برد.

خداوند از بوته سوزان قد موسی توره موگیه

^۳ ^۱ د امزو زمان موسی مشغول چرندون رمه خسر خو
 یترن پیشوای مدیان بود. یگ روز وختیکه رمه ره د او سون
 بیابو برد، او د کوه خدا، یعنی د کوه حوریب رسید. ^۲ بے بلغه
 ملایکه خداوند د آنگه آتش از منه بوته دزو ظاهر شد. موسی
 توخ کد که از منه بوته درو آنگ آتش بر موشه و لیکن بوته
 نموسوزه. ^۳ اوخته موسی قد خود خو گفت: ”ما باید سون
 ازی بورم و امی چیز عجیب ره توخ کنم که چرا ای بوته
 نموسوزه؟“ ^۴ وختی خداوند دید که موسی پیش مییه تاکه امو

بُوټه ره بنگره، خُدا از مَنه بُوټه كُوى كد: ”مُوسى، مُوسى!“ اُو
 جواب دد: ”اَمْر كُو صَاحِب.“ ^۵ خُدا كُفت: ”دَ اِيجى نَزديك
 نَشُو! كَوشَرِه خُو ره از پاي خُو بُر كُو، چُون دَ جايى كه ايسته
 شُدې، اُو جاي مُقَدَّس اَسْتِه.“ ^۶ و اُو بَسْم كُفت: ”ما خُداى
 بابِه كَلوناي تُو، يعنى خُداى اِبْرَاهِيم، خُداى اِسْحاق و خُداى
 يَعْقُوب اَسْتُم.“ اوخته مُوسى رُوى خُو ره تاشه كد، چُون
 ترس خورد كه سُون خُدا تُوخ كنه. ^۷ خُداوند كُفت: ”ما
 مُصِيبَتِ قَوْمِ خُو ره دَ مِصرِ دِيدُم و نَالِه ازوا ره از دِستِ
 ناظِرَاى ازوا شِينِيدُم. از رَنج-و-تَكْلِيفِ ازوا باخبر اَسْتُم.
^۸ پس ما اَمَدِيم تاكه اُونا ره از چَنگِ مِصرِيا خِلاص كَنُم و
 اُونا ره ازو سِرزِمى بُرو اُورده دَ سِرزِمِينِ پِراخ و حَاصِلَتُو
 بُرُم كه دَ اُو سِرزِمى شِير و عَسَل جارى اَسْتِه و فِعْلاً دَ
 اُونجى كِنَعانِيا، حِتِّيا، اَمُورِيا، فِرزِيا، حِوِّيا و يَبُوسِيا زِنديگى
 مُونِه. ^۹ اونه، ناله بَنى اِسْرَائِيل دَ گوش مه رسیده و ظَلْمى كه
 مِصرِيا دَ بِلِه ازوا مُونِه، ما اُو ره دِيدِيم. ^{۱۰} پس آلى تُو ره پيشِ
 فِرْعَوْنِ رِئى مُونُم تاكه قَوْمِ مه، يعنى بَنى اِسْرَائِيل ره از مِصرِ
 بُرو بِيرى.“ ^{۱۱} لِيكِنِ مُوسى دَ خُدا كُفت: ”ما كِى اَسْتُم كه پيشِ
 فِرْعَوْنِ بَورُم و بَنى اِسْرَائِيل ره از مِصرِ بُرو بِيرُم؟“ ^{۱۲} خُدا
 بَسْم كُفت: ”ما قَد از تُو اَسْتُم و نِشانى ازى كه واقِعاً ما تُو ره
 رِئى كَدِيم، اِينى يَه: و خَتِيكِه بَنى اِسْرَائِيل ره از مِصرِ بُرو
 اُوردى، شَمُو دَمزى كوه مَرِه عِبَادَتِ مُونِيد.“ ^{۱۳} پس مُوسى دَ
 خُدا عَرَضِ كد: ”خو، فِرَضِ كُو كه ما پيشِ بَنى اِسْرَائِيلِ بَورُم
 و دَزوا بُگُم كه خُداى بابِه كَلوناي شَمُو مَرِه دَ دِير از شَمُو رِئى
 كده، و اُونا از مه پُرسان كُنه كه نامِ ازو چى اَسْتِه؟“ پس ما
 دَزوا چى بُگُم؟“ ^{۱۴} و خُدا دَ مُوسى كُفت: ”ما اَسْتُم اَمُو كه
 اَسْتُم. دَ بَنى اِسْرَائِيلِ اِينى رَقْمِ بَغى: «ما اَسْتُم» مَرِه پيشِ

شمو ریی کده. ^{۱۵} خُدا بسم دَ مُوسَى گُفت: ”امی رقم ام دَ
بَنی إِسْرَائیل بُگی که ’خُداوند، یعنی خُداى بابه کَلونای شمو،
خُداى اِبْرَاهیم، إِسْحاق و یَعْقُوب، مَره پیش شمو ریی کده.
اینمی نام دایمی مه آسته و از نسل تا نسل دَ اینمی نام مَره
یاد کُنید. ^{۱۶} بورو و پگ کته کَلونای مردمِ إِسْرَائیل ره جَم کو
و دَزوا بُگی: ’خُداوند، خُداى بابه کَلونای شمو، خُداى
اِبْرَاهیم، إِسْحاق و یَعْقُوب دَز مه ظاهر شُده گُفت که ”ما دَ
فِکْر از شمو آسْتُم و از کارای که اونا دَ مِصر سر از شمو
کده، خبر دَرُم. ^{۱۷} و ما گُفتیم که شمو ره از رَنج-و-
سختی های که دَ مِصر میکشید بُرو میرُم و شمو ره دَ
سرزمینِ کِنَعانیا، حِتّیا، اَموریا، فَرِزیا، حِوّا و یَبُوسیا موبُرُم،
دَ سرزمینی که شیر و عسل جاری آسته.“ ^{۱۸} و کته کَلونای
إِسْرَائیل تورای تو ره قَبول مُونه. پس تو قد ازوا پیش پادشاهِ
مِصر بورو و دَزو بُگی که ’خُداوند، خُداى عِبْرانیا، دَز مو
ظاهر شُده. و آلی، آى پادشاه، مو ره بیل که دَ اندازه سه
روزه راه دَ بیابو بوری و دَ اُونجی بلده خُداوند، خُداى خُو
قُرَبانی کُنی. ^{۱۹} لیکن ما میدنُم که پادشاهِ مِصر شمو ره نه
میله که بورید، حتی که دِست زور تو ام او ره مجبور کُنه.
^{۲۰} پس ما دِست خُو ره دِراز مُونُم و مِصر ره قد تمام قُدرت
خُو میزنُم و کارای عجیب دَ بَینِ ازوا مُونُم. بعد ازو پادشاه
شمو ره هی مُونه. ^{۲۱} و ما ای قوم ره دَ نظرِ مِصریا مُحترَم
جور مُونُم و غَیتیکه از اُونجی بُر موشید شمو دِستِ خالی
نمورید، ^{۲۲} بلکه هر خاتونِ إِسْرَائیلی از همسایه خُو و از هر
خاتونِ که دَ خانه شی بَشه، چیزای نُقره یی، زیوراتِ طَلّایی و
کالا بَطَلبه و او چیزا ره دَ باچه ها و دُختران خُو بپوشنه.
دَمزی رقم شمو مِصریا ره غارت مُونید.“

خدا د موسى قدرت ميديه

۴ بعد ازو موسى د جواب خداوند گُفت: ”و اگه بني

اسرائيل دز مه اعتبار نكنه و د تورای مه گوش نديه و بگه:

’خداوند دز تو ظاهر نشده! ما چي كنم؟‘^۲ اوخته خداوند از

موسى پُرسان كد: ”د دست تو چي آسته؟“ او گُفت: ”تياق.“

۳ پس خداوند گُفت: ”او ره د روى زمى پورته كو!“ و موسى

او ره د زمى پورته كد و تياق د مار تبديل شد و موسى از

پيش ازو دوتا كد! خداوند بسم د موسى گُفت: ”دست خو

ره دراز كو و دم شى ره بگير.“ پس موسى دست خو ره دراز

كده دم مار ره گرفت و مار د دست شى دوباره د تياق تبديل

شد! ۵ اوخته خداوند گُفت: ”اي كار ره بكو تا اونا باور كنه

كه خداوند، خداى بابه كلوناي ازوا، يعنى خداى ابراهيم،

اسحاق و يعقوب دز تو ظاهر شده.“^۶ و خداوند بسم دزو

گُفت: ”دست خو ره د تى جيلك خو بكو!“ موسى دست خو

ره د تى جيلك خو كد و امى كه او ره از تى جيلك بر كد،

ديد كه دست شى د اثر مرض كولى برف ورى سفيد شده.

۷ و خداوند گُفت: ”آلى دست خو ره باز د تى جيلك خو

بكو.“ و موسى اموطور كد و دست خو ره پس كشيده ديد كه

دوباره صحيح و سالم مثل باقى جان شى ورى جور شده.

۸ اوخته خداوند د موسى گُفت: ”اگه مردم نشانى اول ره قبول

نكد و دز تو گوش ندد، اونا دومنه ره قبول مونه. ۹ ليكن اگه

اونا هيچ كدم ازى دو نشانى ره قبول نكد و د تورای تو گوش

ندد، اوخته از او دريای نيل بگير و او ره د روى خشكى شيو

كو. و او ره كه از دريای نيل كشيده د روى خشكى د

خون تبديل موشه!“^{۱۰} موسى د خداوند گُفت: ”يا مولا! ما

هرگز توره‌گوي خوب نبوديم؛ نه د سابق و نه د اي وخت که
 قد بنده خو توره گفتمې؛ ما کم توره و کُنډ زيو آستم. ^{۱۱} و
 خداوند دزو گفتم: ”کي آسته که د انسان زيو دده؟ و کي
 آسته که انسان ره گر يا گنگه، بينا و يا کور جور کده؟ آيا ما
 که خداوند آستم، امي کارا ره نکدم؟ ^{۱۲} و آلي بورو، ما قد
 از تو آستم و د زبون تو قدرت بيان ميدم، و ما تو ره ياد ميدم
 که چي بايد بگي.“ ^{۱۳} مگم موسي گفتم: ”يا مولا، خواهش مونم،
 يگو کس ديگه ره ربي کو. هر کسي ره که ربي موکني.“ ^{۱۴} پس
 خداوند د بله موسي قار شده گفتم: ”برار تو هارون از قبيله
 لاوي، او توره‌گوي خوب آسته. او امي آلي د راه آسته و مييه
 که تو ره بنگره و ازديدون تو دل شي خوش موشه. ^{۱۵} تو قد
 ازو توره بگي و پيغام ره دزو بدی و ما د زبون هر دوي شمو
 قدرت بيان ميدم و دز شمو نشو ميدم که چي بايد بکنييد.
^{۱۶} او بلده تو توره‌گوي جور موشه و د جای تو قد مردم گپ
 ميزنه. و تو بلده ازو مثل خدا آلي جور موشي و هر چيزي ره
 که او بايد بگه، تو دزو بيان کو. ^{۱۷} اي تياق ره د دست خو
 بگير و قد ازي امو نشاني ها ره د مردم ظاهر کو.“

موسي پس د مصر موره

^{۱۸} بعد ازو موسي پيش خسر خو يترون پس آمده دزو گفتم:
 ”مره بيل که پس د مصر بورم و بنگرم که قومای مه زنده
 آسته يا مرده.“ يترون گفتم: ”بورو، بخير بوري.“ ^{۱۹} خلاصه،
 وختي موسي هنوز د سرزمين مديان بود خداوند دزو گفتم:
 ”پس د مصر بورو، چون تمام کسای که ميخاست تو ره
 بکشه، فوت کده.“ ^{۲۰} اوخته موسي خاتو و اولادای خو ره

گرفته د بِلِه خَر سَوَار کد و پَس سُون سرزَمینِ مِصر رَی شُد. اَو امچنان تِیاق رِه که خُدا دَزُو دَدُد، د دِست خُو گِرِفْتِه قَد خُو بُرَد. ^{۲۱} خُداوند دَ مُوسَى گُفَت: ”وختیکه دَ مِصر رَسیدِی، تُوخ کُو که تمامِ مُعجزه های رِه که قُدرتِ انجَامِ ازوا رِه دَ دِست تُو دَدُم، دَ پِیش فِرَعَوَن ظاهِر کُنِی. لیکِن ما دِل فِرَعَوَن رِه سَخْت مُونَم تا که بَنی إِسْرَائیل رِه ایلِه نَکَنه. ^{۲۲} پَس دَ فِرَعَوَن بُگِی: ’خُداوند اینی رِقْم مُوگه: ”إِسْرَائیل، باچِه اَوَلبَارِی مه آسْتِه. ^{۲۳} ازِی خَاطر ما دَز تُو اَمْر مُونَم: باچِه مَرِه ایلِه کُو تا که اَو مَرِه خِدْمَت کَنه. اگِه تُو سِرکَشِی کَنی و اَو رِه ایلِه نَکَنی، اوخته ما باچِه اَوَلبَارِی از تُو رِه مُوگَشَم.““ ^{۲۴} دَ اَمْرُو وخت، دَ یِگ کَارَوان-سَرای دَ بَینِ راهِ خُداوند قَد مُوسَى سَر خُورَد و مِیخَاسْت که اَو رِه بُکُشِه. ^{۲۵} اوخته صَفُورا یِگ سَنگ تیز رِه گِرِفْتِه باچِه خُو رِه خَتَنه کد و قَد پُوسْتِ مُنْتی شُدِه دَ پایِ مُوسَى مَلِیدِه گُفَت: ”اینه، تُو واقِعاً بَلَدِه اَزْمِه یِگ شُوی خُون آسْتِی!“ ^{۲۶} پَس خُداوند اَو رِه ایلِه کد. دَ اَو غَیْتِ صَفُورا از خَاطرِ رُواجِ خَتَنه اَو رِه ”شُوی خُون“ گُفَت.

^{۲۷} دَ اَو غَیْتِ خُداوند دَ هَارُون گُفَت: ”بَلَدِه اِسْتِقبالِ بَرارِ خُو مُوسَى دَ بَیابو بُورُو.“ و هَارُون رَفْت و قَد اَزُو دَ کُوهِ حُورِیبِ یعنی دَ ”کُوهِ خُدا“ رُوی دَ رُوی شُد و اَو رِه مَآخ کد. ^{۲۸} بَعْدِ اَزُو مُوسَى تَمَامِ تِورایِ رِه که خُداوند دَ وختِ رَی کَدونِ شِی دَ مِصرِ دَزُو گُفَتُد، دَ هَارُون نَقْل کد. مُوسَى اَمچنانِ پَگِ نِشانِی های مُعجزه آمیز رِه که خُداوند دَز شِی اَمْر کَدُد، دَ هَارُون بَیان کد. ^{۲۹} پَس مُوسَى و هَارُون رَفْتِه پَگِ کَثِه کَلونایِ بَنی إِسْرَائیل رِه جَم کد. ^{۳۰} اوخته هَارُون تَمَامِ تِورایِ رِه که خُداوند دَ مُوسَى گُفَتُد، نَقْل کد و مُوسَى اَمُو نِشانِی ها رِه دَ

پیشِ رُویِ مردُمِ انجامِ دَد^{۳۱} و مردُمِ باوَرِ کد. وختی اونا شنید
که خُداوند دَ فِکْرِ بَنیِ اِسْرائیلِ اَسْتَه و دَ مُصِیْبِتِ هَایِ ازوا
تَوَجُّهْ کده، اونا رُویِ دَ خَاکِ اُفْتَدَه خُدا ره عِبَادَتِ کد.

مُوسَى و هَارُون دَ دَرِبَارِ فِرْعَوْن

۵ بعد ازی چیزا مُوسَى و هَارُونِ پِیشِ فِرْعَوْنِ رِفْتِ و دَزُو
گُفْت: ”خُداوند، خُدايِ اِسْرائیلِ اِیْنی رِقْمِ مُوگَه: ’قَوْمِ مَرَه ایلَه
کُو تا که اونا دَ بیا بُو بوره و دَ اُونجی مَراسِمِ عَیدِ ره دَ اِحْتِرَامِ
ازمه نِگَاهِ کُنَه.“^۲ فِرْعَوْنِ گُفْت: ”خُداوند کِی اَسْتَه که ما دَ
تورای شی گوشِ بَدُمِ و اِسْرائیلِ ره ایلَه کُنُم؟ ما خُداوند ره
نَمِیْنَخْشُمِ و اِسْرائیلِ ره ام ایلَه نَمُوْنُم.“^۳ مُوسَى و هَارُونِ
گُفْت: ”خُدايِ عِبْرانیا دَزِ مو ظاهِرِ شُدَه. اُطْفَاً مو ره بیلِ که
سِه روزه راه دَ بیا بُو سَفَرِ کُنی تا دَ اُونجی بَلَدِه خُداوند، خُدايِ
خُو قُرْبانی کُنی. نَشْنَه که اُو مو ره دَ وَسِیْلَه مَرَضِ و یا جَنگِ
نَا بُو دَ کُنَه.“^۴ پادشاهِ مِصرِ دَ مُوسَى و هَارُونِ گُفْت: ”چرا بَنیِ
اِسْرائیلِ ره از کارای شی بیکار مُونِید؟ بورید پس دَ وَظِیْفَه
خُو!“^۵ فِرْعَوْنِ بَسْمِ گُفْت: ”اونه، تعدادِ مردُمِ شُمُو آلی دَ مُلکِ
کَلو شُدَه و شُمُو میخاهید که اونا دِسْتِ از کارای خُو بکشه.“^۶
دَمَزُو روزِ فِرْعَوْنِ دَ ناظِرِایِ مِصری و سرکارگرا مردُمِ
عِبْرانی اِیْنی رِقْمِ اَمْرِ کد: ”دِیگَه دَ مردُمِ بَلَدِه جورِ کدُونِ
خِشْتِ کاه نَدِید! بیلید که خودون شی رِفْتَه بَلَدِه خُو کاه جَمِ
کُنَه.“^۸ مگم تعدادِ خِشْتایِ که اونا تیار مونه، اَمُو تعدادِ سابقِ
بَشَه. تعدادِ خِشْتایِ شی ره هیچ کم نَکُنِید، چُون اونا ثَمبِلِ
اَسْتَه. امزی خاطر اونا فریاد مونه و مُوگیه: ’مو ره بیلِ که

بوری تا بلده خدای خو قربانی کنی. ^۹ کار ره بلده امزی نفر
 سخت تر کنید تا که اونا د وظیفه خو مصروف بشه و د تورای
 دروغی توجه ندشته بشه. ^{۱۰} پس ناظرًا و سرکارگرای ازوا د
 برو رفته د مردم گفت: "فرعون امی رقم موگه: 'ازی پس ما
 دز شمو کاه نمیدم. ^{۱۱} خودون شمو بورید و از هر جای که
 موشه کاه جم کنید. و کار شمو ام باید پوره بشه. ^{۱۲} پس
 بنی اسرائیل د سراسر مصر تیت پرک شد تا که پلال ره از
 زمی د جای کاه جم کنه. ^{۱۳} و ناظرًا اونا ره رفته موگفت:
 "کار روزانه خو ره پوره کنید، مثل وختای که بلده شمو کاه
 دده موشد. ^{۱۴} و ناظرًا مصری که د وسیله فرعون تعیین
 شد، سرکارگرای بنی اسرائیل ره میزد و موگفت: "چرا
 کارای روزانه خو ره مثل سابق، دیروز و امروز پوره نکدید؟"
^{۱۵} سرکارگرای بنی اسرائیل د پیش فرعون رفت و شکایت
 کده گفت: "چرا قد غلامای خو ای رقم رفتار مونی؟ ^{۱۶} بلده
 غلامای تو هیچ کاه دده نموشه و موگیه، 'خشت جور کنید!'
 اونا غلامای تو ره میزنه، د حالیکه گناه از ناظرًا تو آسته."
^{۱۷} مگم فرعون گفت: "شمو ثمبل آستید، د حقیقت شمو کلو
 ثمبل آستید! ازی خاطر شمو موگید: 'مو ره بیل که بوری تا
 بلده خداوند قربانی کنی. ^{۱۸} آلی بورید د سر کار خو، مگم
 کاه دز شمو دده نموشه و تعداد خشتا ام باید د اندازه سابق
 جور شنه. ^{۱۹} سرکارگرای بنی اسرائیل دید که اونا بد د
 چنگ افته، چون فرعون دزوا گفت: "از حساب روزانه خو
 د جور کدون خشتا هیچ کم نکنید. ^{۲۰} وختیکه از پیش فرعون
 برو میمد، اونا قد موسی و هارون که منتظر ازوا بود، روی د
 روی شد. ^{۲۱} و سرکارگرا دزوا گفت: "خداوند شمو ره بنگره
 و د بله شمو قضاوت کنه، چون شمو مو ره د نظر فرعون و

نفرای شی بد کدید تا اونا ازمو نَفَرَت دَشته بَشه. و شَمو دَ
دِستِ ازوا شمشیر دَدید تاکه اونا مو ره بُکُشه.“

شِکایتِ مُوسی دَ پیشِ خُدا

۲۲ پس مُوسی دَ حُضُورِ خُداوند اَمده کُفت: ”یا مَولا! چِرا ای
بَلا ره دَ سرِ امزی قَوم اُوردی؟ و بَچی مَره دَ اینجی ری
کدی؟“ ۲۳ از وختیکه دَ دِیرِ فِرْعَون رِفْتُم و پِیغام تُو ره رَسَنَدُم،
اُو دَ بَله ازی قَوم ظَلَم مَونه و تُو دَ دادِ قَوم خُو هیچ نَمیرسی.“

۶ اوخته خُداوند دَ مُوسی کُفت: ”آلی مِینگری که ما قد
فِرْعَون چی کار مَونُم. اُو بخاطرِ دِستِ زورَتوی مه بَنی
اِسرائیل ره ایله مَونه و بخاطرِ دِستِ پُرقدِرت مه اونا ره از
سرزمین خُو بُر مَونه.“

۲ و خُداوند دَ توره خُو اِدامه دَده دَ مُوسی کُفت: ”ما خُداوند
اَسْتُم. ۳ ما دَ اِبِراهِیم، اِسحاق و یَعقُوب دَ عِنوانِ خُدايِ قَادرِ
مُطَلَقِ ظاهِرِ شُدُم، مَگم نامِ از خود خُو، یعنی 'خُداوند' ره
دَزوا معلُومدار نَکَدُم. ۴ امچنان ما قد ازوا عهد بسته کَدُم که
سرزمینِ کِنعان، یعنی اُمُو جای ره که اونا دَ اُونجی مِثِلِ بَیگنه
اَلّی زِندگی مُوکد، دَزوا بَخشِش کَنُم. ۵ دِیگه ای که، ما ناله
های بَنی اِسرائیل ره شَنِیدُم که مِصرِیا اونا ره دَ غلامی
اَندخته، لیکن عهد مه دَ یاد مه اَسْتِه. ۶ ازی خاطر دَ بَنی
اِسرائیل بَگی که 'خُداوند مَوگیه: "ما خُداوند اَسْتُم و شَمو ره
از زیرِ یُوغِ کارِ اِجبارِ مِصرِیا خلاص کده از غلامی ازوا آزاد
مَونُم. ما شَمو ره دَ زورِ بازوی قَوی و دَ وَسِیلِه قِضاوتِ های

بزرگ باز خرید کده نجات میدیم^۷ و شمو ره قوم خو جور
کده خدای شمو موشم. د او غیت شمو میدنید که ما
خداوند، خدای شمو آستم که شمو ره از زیر یوغ کار اجبار
مصریا آزاد کدم.^۸ و ما شمو ره د امزو سرزمی موبرم که
وعده شی ره د ابراهیم، اسحاق و یعقوب دده بودم و او جای
ره بحیث ملکیت دز شمو میدم. ما خداوند آستم.“^۹ پس
موسی امورقم د بنی اسرائیل نقل کد، مگم اونا کم روحیه
بود و بخاطر ظلم و ستم مصریا د توره موسی گوش ندد.

^{۱۰} بعد ازو خداوند د موسی امر کد: ^{۱۱}”بسم د پیش فرعون،
یعنی پادشاه مصر بورو و دزو بگی که بنی اسرائیل ره از
ملک خو ایله کنه.“^{۱۲} لیکن موسی د جواب خداوند گفت:
”اونه، بنی اسرائیل که د گفته مه گوش نموکنه، پس فرعون
چطور از آید مه موشه، د حالیکه ما یگ سخنان خوب
نیستم؟“

^{۱۳} خلاصه، خداوند قد موسی و هارون توره گفته دزوا د باره
بنی اسرائیل و فرعون پادشاه مصر حکم دد تا بنی اسرائیل
ره از سرزمین مصر برو بیره.

پشت نامه موسی و هارون

^{۱۴} اینیا کته کلونای خانوار بابه کلونای بنی اسرائیل بود:

باچه های رئوبین، باچه کته اسرائیل اینیا بود: حنوک،
فلو، حصرون و گرمی. از هر کدم ازیا یگ اولاد بابه
جور شد.

۱۵ باچه‌های شمعون اینیا بُود: یموئیل، یامین، اوهد،
یاخین، صوحر و شائول که آبه شائول کنعانی بُود. از
هر کُدم ازیا یگ اولادِ بابَه جور شُد.

۱۶ و اینیا نام‌های باچه‌های لاوی دَ ترتیبِ تولدِ ازوا
بُود: جرشون، قُهات و مِرارِی. لاوی دَ سِنِ یگ صد و
سی و هفت سالگی رسید.

۱۷ باچه‌های جرشون اینیا بُود: لبنی و شمعی
که از هر کُدم ازیا یگ اولادِ بابَه دَ وجود آمد.

۱۸ باچه‌های قُهات اینیا بُود: عمِرام، یصهار،
حبرون و عَزِئیل. قُهات دَ سِنِ یگ صد و
سی و سه سالگی رسید.

۱۹ باچه‌های مِرارِی اینیا بُود: محلی و مُوشی.
اینیا اولادِ بابَه‌های لاوی دَ مُطابِقِ نسل‌های
ازوا بُود.

۲۰ اوخته عمِرام قد عمه خو یوکابد
توی کد و یوکابد بلده شی هارون و
مُوسی ره زید. و عمِرام دَ سِنِ یگ
صد و سی و هفت سالگی رسید.

۲۱ باچه‌های یصهار اینیا بُود: قورح،
نافج و زکری.

۲۲ باچه‌های عَزِئیل اینیا بُود: میشائیل،
ایلصافان و ستری. ۲۳ هارون قد

الیشابِع، یعنی دُخترِ عمیناداب و خوارِ
نَحشون توی کد. الیشابِع بلده هارون
چار باچه دَ دُنیا اُورد: ناداب، اَبیهو،
العازار و ایتامار.

۲۴ باچه‌های قورح اینیا بُود:

اسیر، إلقانه و آبِیاساف. اینمیا
أولادِ بابِه های خانوارِ قورح
بُود.

۲۵ العازار باچه هارون قد یکی

از دخترانِ فُوتیئیل توی کد و
أونا صاحبِ یگ باچه د نام
فینحاس شد. اینمیا کته‌کلونای
خانوارِ بابِه کلونای لایا د
مُطابقِ اولادِ بابِه های ازوا بُود.

۲۶ هارون و موسی که د باله ذکر شده امو کسای آسته که

خداوند دزوا گفتد: ”بنی اسرائیل ره قد تمام طایفه های شی
از سرزمینِ مصر بُرو بیرید.“ ۲۷ اونا کسای بُود که د پیش
فرعون پادشاهِ مصر رفت و پیغامِ خداوند ره دزو رسنده
گفت: ”بنی اسرائیل ره ایله کو.“ ۲۸ و اومو روز بُود که
خداوند د سرزمینِ مصر قد موسی توره گفت.

۲۹ خداوند بسم د موسی امر کده گفت: ”ما خداوند آستم. هر

چیزی که ما قد تو موگم، تو د فرعون پادشاهِ مصر بُگی.“

۳۰ لیکن موسی د خداوند گفت: ”ما توره‌گوی خوب نیستم.

پس فرعون چطور د تورای مه گوش بدیه؟“

۷ و خداوند د موسی گفت: ”اینه، ما تو ره د نظرِ فرعون

خدا آلی جور مونم و برار تو هارون مثل پیغمبر وری

توره گوی تو موشه. ^۲ هر چیزی که دز تو موگم، د برار خو هارون بگی تا او پگ تورا ره د فرعون بگیه و او بنی اسرائیل ره از سرزمین خو آزاد کنه. ^۳ لیکن ما دل فرعون ره سخت موئم و علامت ها و معجزه ها ره د سرزمین مصر گلو ظاهر موئم. ^۴ و ازی که فرعون د تورای شمو گوش نمیدیه، ما دست خو ره د خلاف مصریا د راز کده اونا ره مجازات موئم و طایفه های قوم خو، یعنی بنی اسرائیل ره د وسیله قضاوت های بزرگ از ملک مصر برو میرم. ^۵ وختیکه بنی اسرائیل ره قد دست پر قدرت خو از بین مردم مصر برو موبرم، د او غیت مصریا موغامه که ما خداوند آستم. ^۶ پس موسی و هارون چیزی ره که خداوند امر کدد، انجام دد. ^۷ موسی هشتاد و هارون هشتاد و سه ساله بود که اونا د پیش فرعون رفته توره موگفت.

تیاق هارون

^۸ اوخته خداوند د موسی و هارون گفت: ^۹ "وختیکه فرعون دز شمو موگه: 'یگو معجزه نشو بدید،' پس د هارون بگی که تیاق خو ره د پیش روی فرعون د زمی پورته کنه و تیاق د مار تبدیل موشه." ^{۱۰} موسی و هارون د دیر فرعون آمده امر خداوند ره انجام دد، یعنی هارون تیاق خو ره د پیش روی فرعون و نفرای شی د زمی اندخت و تیاق د مار تبدیل شد. ^{۱۱} مگم فرعون حکیم و جادوگرای مصری ره حاضر کد و اونا ام توسط سحر و جادوی خو امی کار ره کد. ^{۱۲} هر کدم ازوا تیاق خو ره د زمی پورته کد و اونا د مار تبدیل شد. مگم تیاق هارون پگ تیاقای جادوگرا ره قورت کد. ^{۱۳} لیکن امو

رقم که خداوند گفتد، دِلِ فِرْعَوْنَ هنوز ام سخت بُود و دَ
تورای ازوا گوش نکد.

بِلای اوّل

^{۱۴} خداوند دَ موسیٰ گفت: ”دِلِ فِرْعَوْنَ سخت آسته؛ اُو مردُم
ره ایله نمونه. ^{۱۵} صَباح گاه دَ پیشِ فِرْعَوْنَ بورُو و غِیتیکه اُو دَ
لبِ آو موره، تُو دَ بَغْلِ دریای نیل ایسته شو تا قد شی رُوی دَ
رُوی شنی. تِیاقی ره که دَ مار تَبْدیل شُدُد، دَ دِست خُو گِرِفته
قد خُو بُبر. ^{۱۶} اوخته دَزُو بگی: ’خداوند، خُدایِ عِبْرانیا مَره دَ
پیشِ ازتو ری کده. اُو مُوگه: ”قَوْمِ مَره ایله کُو که اونا دَ بیابو
بوره و مَره عِبادت کنه.“ مگم تا آلی ره تو از آید شی نَشْدی.
^{۱۷} خداوند بسمِ مُوگه: ”دَ وَسِیله امزی کار، تُو مُوفامی که ما
خداوند اَسْتُم: آلی ما قد امزی تِیاقِ که دَ دِست مه آسته، دَ آو
دریای نیل مِیزَنُم و آو دَ خُونِ تَبْدیلِ مُوشه. ^{۱۸} ماهی های
دریای نیل مومره و آو دریا گنڈه مُوشه و مِصرِیا رَغْبَتِ شی
نَمُوشه که از آو دریا وُچی کنه.““

^{۱۹} بعد ازو خداوند دَ موسیٰ گفت: ”دَ هارون بگی که ’تِیاقِ خُو
ره بگیری و اُو ره قد دِستِ خُو دَ سِرِ تمامِ آوهایِ مِصرِ دِراز
کُو، یعنی دَ بِلَه پگِ دریا ها، جوی ها، نَور ها و دَ سِرِ تمامِ
حَوْضِ هایِ آو تاکه اونا دَ خُونِ تَبْدیلِ شَنه. دَ تمامِ سِرِزَمینِ
مِصرِ خُونِ بَشه حتی دَ مَنه ظَرْفایِ چوبی و دَ کُوزه هایِ
گلی.“ ^{۲۰} پس موسیٰ و هارون اَمُو رَقْمیکه که خداوند اَمَر
کدُد، عمل کد. هارون دَ حُضُورِ فِرْعَوْنَ و خِدْمَتگَرایِ شی قد
تِیاقِ خُو دَ آو دریای نیل زَد و آو دَ خُونِ تَبْدیلِ شُد. ^{۲۱} ماهی

های که د دریا بود مُرد و آو دریای نیل گنڈه شد و مصریا دیگه نَتِنست که آو شی ره وُچی کنه. د سراسرِ مصر د جای آو خُون بُود، ^{۲۲} لیکن جادوگرای مصر ام قد جادوهای خُو امی کارا ره کد. پس دِلِ فرعون سخت تر شد و آو د توره هارون و موسی گوش ندد. فقط امو رقم که خداوند گفتد. ^{۲۳} و فرعون بدون ازی که کدم توجّه کنه، خیال خور ره ام نه آورد و پس د قصر خُو رفت. ^{۲۴} از اوخته، پگ مصریا د بغل دریای نیل چاه میکند، چراکه اونا از آو دریا وُچی نَمیتِنست. ^{۲۵} از روزی که خداوند دریای نیل ره زد، هفت روز تیر شد.

بَلای دَوَم

۸ پس خداوند د موسی گفت: ”بورو د پیش فرعون و دزو بُگی که خداوند اینی رقم مَوگیه: ”قوم مره بیل که بوره و مره عبادت کنه. ^۲ و اگه از ری کدون ازوا سرپیچی کنی، ما سرزمین تو ره د بلای قوقری گرفتار مونم. ^۳ دریای نیل د اندازه از قوقری پُر موشه که از او بر شده د قصر تو مییه و د اتاق تو و جاگه خاو تو هجوم مونه، امچنان د خانه های خدمتگاری تو و قومای تو و حتی د تندورا و د تغاره های خمیر در مییه. ^۴ قوقریا د بِلّه خود تو، مردم تو و تمام خدمتگاری تو قرتک میزنه.“ ^۵ بعد ازو خداوند د موسی گفت: ”د هارون بُگی که، تیاق خور ره قد دست خُو طرف جوی ها، دریا ها و نور ها دراز کنه تا که قوقریا از او برو بییه و د تمام سرزمین مصر تیت شنه.“ ^۶ پس هارون دست خور ره د بِلّه آوهای مصر دراز کد و قوقریا بر شده تمام

سرزمینِ مصر ره پُر کد. ^۷ مگم جادوگرا ام قد جادوی خو
امی کار ره کد، یعنی قوقریا ره دَ سرزمینِ مصر پیدا کد.
^۸ اوخته فرعون موسی و هارون ره طلب کده گُفت: ”دَ
حُضُورِ خُداوند دُعا کُنید که ای قوقریا ره از مه و از مردُم
مُلک مه دُور کنه و ما مردُم شُمو ره ایله مُونم تاکه اونا بوره
و بلده خُداوند قُربانی کنه.“ ^۹ موسی دَ جوابِ فرعون گُفت:
”تعیین کدونِ وخت دَ دِستِ خود تُو یه که ما چی غیت بلده
خود تُو و بلده خِدمتگاری تُو و قوم تُو دُعا کُنم تاکه قوقریا
از پیشِ ازتُو و از پگِ خانه‌های تُو دُور شُنه و اونا فقط دَ
دریای نیل پیدا شُنه.“ ^{۱۰} فرعون گُفت: ”صَباح.“ پس موسی دَ
جواب شی دد: ”خاهش تُو پوره مُوشه تا بدنی که هیچ خُدای
و جُود ندره مثلِ خُداوند، خُدای مو.“ ^{۱۱} قوقریا از پیشِ ازتُو و
از منه خانه‌های تُو و از خِدمتگارا و از مردُم تُو دُور مُوشه؛
تنها دَ دریای نیل باقی مومنه.“ ^{۱۲} پس موسی و هارون از پیشِ
فرعون برو بُر شد و موسی دَ درگاهِ خُداوند از خاطرِ قوقریا
که فرعون دُچارِ ازوا بُود، فریاد کده دُعا کد. ^{۱۳} و خُداوند دَ
مُطابقِ دُعای موسی عمل کد و قوقریا از خانه‌ها، از آغیلا و
از زمینا از بین رفت. ^{۱۴} و مردُم اونا ره ٹول ٹول کد و تمام
جای‌ها ره بوی بد گِرِفت. ^{۱۵} مگم وختیکه فرعون از شرِ
قوقریا آرام شد، باز ام دلِ خو ره سخت کد و دَ تورای
موسی و هارون گوش ندد، فقط امو رقمیکه خُداوند گُفتد.

بَلایِ سِوَم

^{۱۶} بعد ازو خُداوند دَ موسی گُفت: ”دَ هارون بُگی که ’تِیاقِ خو
ره دَ خاکِ زمی بَزَن تاکه خاک دَ سراسرِ مصر دَ لشکرِ پاشه

ها تبدیل شنه.“^{۱۷} و اونا امو رقم کد: هارون تیاق ره قد دست خو یراز کده خاک زمی ره زد و جسم تمام انسانا و جانورا پر از پاشه شد، چون تمام گرد و خاک سرزمین مصر پاشه جور شد. ^{۱۸} جادوگرا ام قد قدرت های جادوگری خو کوشش کد که امی کار ره کنه، مگم اونا نتست و پاشه ها د بله انسان و حیوان باقی مند. ^{۱۹} پس جادوگرا د فرعون گفت: ”دست خدا دزی کار آسته.“ لیکن فرعون باز ام سنگدل مند و د تورای موسی و هارون گوش ندد، امو رقمیکه خداوند پیشگویی کدد.

بَلای چارم

^{۲۰} بعد ازو خداوند د موسی گفت: ”صباح گاه باله شو و غیتیکه فرعون د لب دریای نیل موره د پیش روی شی ایسته شو و دزشی بگی که خداوند اینی رقم موگه: ”قوم مره ایله کو تاکه اونا بوره و مره عبادت کنه. ^{۲۱} و اگه اونا ره ایله نکنی، اوخته لشکر اوخلی ره د بله ازتو و خدمتگاری تو، د بله مردم تو و د خانه های تو ری مونم و خانه های پگ مصریا و زمینای ازوا پر از اوخلی موشه. ^{۲۲} مگم دمزو روز ما منطقه جوشن ره که جای بود. و-باش بنی اسرائیل آسته، جدا مونم تاکه هیچ اوخلی د اونجی نبشه و تا بدنی که ما خداوند امزی سرزمی آستم. ^{۲۳} و ما بین قوم ازتو و قوم از خود فرق میلم. صباح ای معجزه ظاهر موشه!“^{۲۴} و خداوند امو رقم کد: لشکر کته اوخلی د قصر فرعون، د خانه های درباریا و تمام سرزمین مصر آمد و تمام زمین مصر از خاطر اوخلی خراب شد. ^{۲۵} پس فرعون موسی و

هارون ره كوی كده گُفت: ”بورید و د مَنه سرزمینِ مصر د خدای خو قُربانی كُنید!“^{۲۶} لیکن موسی د جواب شی گُفت: ”دُرست نییه كه مو امی كار ره بُكنی، ازی كه مو بَلده خُداوند، خُدای خو چیزی ره قُربانی مونی كه د نظرِ مصریا زِشت آسته. و اگه مو د پیش رویِ مردُمِ مصر چیزی ره قُربانی كنی كه اونا بد مینگره، آیا اونا مو ره سنگسار نموكنه؟“^{۲۷} مو باید د اندازه سه روزه راه د بیابو سفر كنی و مطابقِ امرِ خُداوند د بیابو بَلده خُداوند خُدای خو قُربانی كنی.“^{۲۸} فرعون گُفت: ”ما شمو ره ایله مونم تاكه د بیابو بورید و بَلده خُداوند، خُدای خو قُربانی تقدیم كُنید. لیكن كلو دُور نشنید. پس آلی بَلده ازمه دُعا كُنید.“^{۲۹} موسی گُفت: ”ما از اینجی كه بُر شدُم، د پیش خُداوند دُعا مونم و صَباح امی لشكرِ اوخلی از تو، از خِدمتگاری تو و از مردُمِ مصر دُور موشه. لیكن احتیاط كو كه بسم مو ره بازی ندی و بنی اسرائیل ره باز ام از رفتو و قُربانی كدو بَلده خُداوند مانع نشنی.“^{۳۰} پس موسی از پیش فرعون بُرو رفته د حُضورِ خُداوند دُعا كد^{۳۱} و خُداوند دُعاى موسی ره قبول كده تمام اوخلی ره از پیش فرعون و از خِدمتگارا و مردُم شی دُور كد و هیچ كدم شی باقی نمند.^{۳۲} مگم فرعون ایمدفعه باز ام سنگدل شد و مردُمِ اسرائیل ره ایله نكد.

بَلایِ پَنجمُ

۹ بعد ازو خُداوند د موسی گُفت: ”پیش فرعون بورو و دزو بگی كه خُداوند، خُدای عبرانیا موگه، قوم مره ایله كو

تاکه اونا بوره و مره عبادت کنه. ^۲ لیکن اگه اونا ره اجازه ندی که بوره و بسم اونا ره نگاه کنی، ^۳ خداوند دست خو ره د بِلَه مالای تو که د بُرو آسته، دِراز مونه و آسپها، خر ها، اُشتر، گاوو و رمه های تو ره د مرَضِ وُیا گرفتار مونه. ^۴ ولے خداوند د بَینِ مالِ اسرائیل و مالِ مصر فرق میله که حتی یگ حیوان ام از بنی اسرائیل نمومره. ^۵ پس خداوند وخت امزی کار ره تعیین کده گفت: ” ما، خداوند امی بلا ره صَباح نازلِ مونم. “ ^۶ د روزِ دیگه شی خداوند چیزی ره که گُفتد عملی کد و تمامِ مالا و گله های مصریا از بین رفت، لیکن از چارپایای بنی اسرائیل هیچ کدم شی نمرد. ^۷ اوخته فرعون نفرای خو ره ری کد و فامید که از چارپایای بنی اسرائیل حتی یگ شی ام نمرده. مگم دلِ فرعون باز سخت شد و او بنی اسرائیل ره ایله نکد.

بَلای ششم

^۸ بعد ازو خداوند د موسی و هارون گُفت: ” مُشت های خو ره از دودِ که بغلای کوره ره گرفته پُر کنید و موسی او ره د نظرِ فرعون د هوا پاش بدیه. ^۹ اوخته او د بِلَه تمامِ سرزمینِ مصر مثلِ گرد-و-خاک تیت موشه و د جانِ انسان و حیوان دانه های ریمتو پیدا مونه. “ ^{۱۰} پس اونا دود ره از یگ کوره گرفته د حُضُورِ فرعون ایسته شد و موسی دود ره د هوا پاش دد و دود د روی جانِ انسان و حیوان دانه های ریمتو و بیخ کته پیدا کد. ^{۱۱} جادوگرا از خاطرِ دانه ها نتنست د پیشِ موسی ایسته شنه، چون دانه ها د بِلَه جادوگرا و پگِ مصریا بود. ^{۱۲} مگم امو رقمیکه خداوند گُفتد، او فرعون ره سنگدل کد و

بَلای هفتم

^{۱۳} بعد ازو خُداوند دَ مُوسَى كُفْت: ”صَباح گاه باله شو و دَ برابرِ فِرْعَوْنَ ايسته شُدِه دَ زَشِي بُگي كه خُداوند، خُدايِ عِبْرانِيا مُوگه، ’قَوْمِ مَرِه ايله كُو تاكه اونا بوره و مَرِه عِبادت كنه.

^{۱۴} اگه نه، ايمدفعه ما تمامِ بَلَاهايِ خُورِه دَ سِرِ اَزتُو و غُلَامايِ تُو و قَوْمِ تُو ميرُم تا بَدَنِي كه دَ تمامِ دُنْيا مِثْلِ اَزْمِه وَرِي هِيچ خُدايِ نِييه. ^{۱۵} اگه ما دِسْتِ خُورِه دَ بَلِه اَزتُو و مَرْدُمِ تُو دِرِاز كده شُمورِه دَ مَرَضِ وُبا كِرِفْتارِ مُوكدُم، تا آلي ره شُمورِه اَز بَلِه زَمِي پايِ پاكِ كَمِ مُوشدِيد. ^{۱۶} لِيكِن تُو ره بَلَدِه اَمْزِي مَقْصِدِ تا آلي ره زِنْدِه نِگاهِ كدُم، تاكه قُدْرَتِ خُورِه دَ زِ تُو نِشو بَدِيْم و تا نامِ مِه دَ تمامِ دُنْيا شِنَخْتِه شَنِه. ^{۱۷} مِگَم تا هِنوز اَمْ تُو خُودِ ره دَ برابرِ قَوْمِ اَزْمِه كِئِه كِئِه مُونِي و اونا ره ايله نَمُونِي.

^{۱۸} دَمْزِي دَلِيلِ، صَباحِ دَمْزِي وَخْتِ اِيْطورِ زَالِه كِئِه كِئِه اَز اَسْموِ مُوبارَنُم كه دَ طُولِ تَارِيخِ مِصرِ، اَز بُنْيادِ مُلْكِ تا آلي ره دِيْدِه نَشُدِه. ^{۱۹} و آلي دَ مَرْدُمِ خُورِ پِيْغامِ رِي كُو كه تمامِ حَيَوانا و چِيْزايِ ره كه دَ بُروِ دَرِي جَمِ كده دَ خانِه ها بِيْرِه. چُونِ وَخْتِيكِه زَالِه مُوبارِه هَر اِنْسانِ و حَيَوانِ كه دَ آغِيلِ و خانِه حِفْظِ نِييه، بَلَكِه دَ بُروِ مَنْدِه، اونا اَز بَيْنِ موره.“ ^{۲۰} اَمُو نَفْرَايِ فِرْعَوْنَ كه اَز اَخْطارِ خُداوندِ تَرَسِ خُورِد، اونا چارپايايِ خُورِه قَدِ خِدْمَتْگارايِ خُورِه دَ خانِه ها و قوتونا اُورِد. ^{۲۱} مِگَم اُو كَسايِ كه دَ كَلامِ خُداوندِ تَوَجُّه نَكْد، اونا غُلَاما و مالايِ خُورِه دَ بُروِ ايله ايشْت.

^{۲۲} اوخته خُداوند دَ مُوسَى گُفت: ”دِست خُو ره سُون آسمو
 بِراز کُو تا دَ تمامِ مُلکِ مِصرِ زاله بُبارِه، دَ بِلِه اِنسان و
 حَيوان و دَ بِلِه تمامِ گِياه ها دَ پگِ سرزمينِ مِصر.“ ^{۲۳} پس
 مُوسَى تِياقِ خُو ره سُون آسمو بِراز کد و خُداوند گُرگُردِراغ
 و زاله رِي کد و آتِشکِ امِ دَ زمي زِد. دَ امزي رِقْمِ خُداوند دَ
 سرزمينِ مِصرِ زاله بارَند. ^{۲۴} زاله کَلو شَدِيدِ بارِيد و دَ وختِ
 بارِيدونِ زاله آتِشکِ امِ مِيزَد، دَ اندازِه که دَ تمامِ سرزمينِ
 مِصرِ از وختِ جورِ شُدونِ شِي تا اُو غِيتِ ره هِيچِ کس
 نَدِيدُد. ^{۲۵} دَ سراسرِ مِصرِ زاله هر چِيزي ره که دَ بُرو بُود، ام
 اِنسان و امِ حَيوانِ ره زِد. و زاله هر گِياهِ ره نَابُود کد و
 بِرِختا ره مِيدِه مِيدِه کد. ^{۲۶} تنها دَ منطقِه جوشن، دَ جاي که
 بَنِي اِسرائِيلِ بُود، زاله نَبارِيد. ^{۲۷} پس فِرْعَوْنِ مُوسَى و هارُونِ
 ره دَ پيشِ خُو طَلبِ کده دَزوا گُفت: ”ايمدَفَعِه ما گُناه کدُم.
 خُداوند حَقِ اَسْتِه و ما و قومِ مه بَدکارِ اَسْتِي. ^{۲۸} دَ حُضُورِ
 خُداوند عُذرِ کُنِيد تا که گُرگُردِراغِ و زاله قُوي شُنِه، چِراکه
 امِيقَسِ بَسِ اَسْتِه. و ما شُمو ره مِيلُم که بورِيد و ديگِه از
 رِفْتونِ شُمو مانِعِ نَمُوشُم.“ ^{۲۹} مُوسَى دَزو گُفت: ”امِي که از
 شارِ بُرِ شُدُم ما دِستايِ خُو ره سُونِ خُداوندِ بالِه مُونُم. اوخته
 گُرگُردِراغِ قُوي موشِه و زاله ديگِه نَمُوباره تا بُفامي که دُنيا از
 خُداوند اَسْتِه. ^{۳۰} لِيکِن ما مِيدَنُم که تُو و نَفرايِ تُو هِنوزِ امِ از
 خُداوند نَمِيتَرَسِيد.“ ^{۳۱} تمامِ بُوئِه‌هايِ کتانِ و جَوِ خرابِ شُد،
 چِراکه جَوِ خوشِه کُدُد و کتانِ پيشِ از بارِيدونِ زاله پُنْدُوقِ
 کُدُد. ^{۳۲} مِگَمِ گَنْدُمِ و شَخْلِ از بَيْنِ نَرَفْت، چِراکه اُونا دِيرِ رَسِ
 اَسْتِه. ^{۳۳} پس مُوسَى از پيشِ فِرْعَوْنِ بُرِ شُد و از شارِ بُرو رِفْتِه
 دِستايِ خُو ره سُونِ خُداوندِ بِلندِ کد و گُرگُردِراغِ و زاله قُوي
 شُد و بارشِ ديگِه دَ بِلِه زمي نَبارِيد. ^{۳۴} وختي فِرْعَوْنِ دِيدِ که

بارش و زاله و گرگردراغ قوی شد، او و غلامای شی بسم
گناه کد و دل ازوا سخت شد. ^{۲۵} و امو رقم که خداوند د
وسيله موسی گفتد، فرعون د سنگدلی خو ادامه دده بنی
اسرائیل ره باز ام ایله نکد.

بلاي هشتم

۱۰ بعد ازو خداوند د موسی گفت: "بورو د پیش فرعون.
ما دل ازو و خدمتگاری شی ره سخت کدم تا که ای نشانی
های معجزه آمیز ره د بین ازوا ظاهر کنم ^۲ و تا که د بچکیچا
و نوسه گون خو نقل کده بتنی که چی رقم مصریا ره رسوا
کدم و معجزه های خو ره د مینکل ازوا ظاهر کدم. د ای
صورت شمو میدید که ما خداوند آستم." ^۳ پس موسی و
هارون د پیش فرعون رفت و دزو گفت: "خداوند، خدای
عبرانیا امی رقم موگه، تا کی از سر خم کدو د پیش ازمه
انکار مونی؟ قوم مره ایله کو تا اونا بوره و مره عبادت کنه.
^۴ چون اگه اونا ره ایله نکنی، بدن که صباح ملخ ها ره د ملک
تو ری موم. ^۵ ملخ ها روی زمی ره پوش مونه تا اندازه که
زمی ره دیده نمیتینید. اونا باقی منده گیاه ها ره که از زاله
خراب نشده و پگ برختای ره که د زمی سوز کده، موخوره.
^۶ خانه های خود تو و از تمام خدمتگاری تو و مردم مصر پر
از ملخ موشه، د اندازه که آتیه گون تو و بابه کلونای تو از روز
جای-د-جای شدن خو د ای سرزمی تا آلی ره ندیده." بعد
ازو موسی روی خو ره دور دده از پیش فرعون برو رفت. ^۷ و
نفرای فرعون دزو گفت: "تا به کی ای آدم مو ره دچار

مُصِيبَتِ مُونَه؟ بیل که مردای بنی اسرائیل بوره و خداوند،
 خُدای خُو ره عِبادت کنه. آیا نَمیدنی که مصر بیرو شُدِه؟“
^۸ اوخته اونا موسی و هارون ره دَ حُضُورِ فِرْعَوْنِ پس اُورد و
 اُو دَزوا گُفت: ”بورید و خداوند، خُدای خُو ره عِبادت کُنید،
 لیکن دَز مه بَگید که کُدم کسا مورِه؟“ ^۹ موسی دَ جواب شی
 گُفت: ”مو قد جوانا و پیرا، قد باچه ها و دُخترِونِ خُو موری
 و گله ها و رمه های خُو ره ام قد خُو قتی مُوبری، چراکه پگ
 مو باید دَزی جشنِ مُقدَّسِ که بلدهِ خداوند آسته، شِرکت
 کنی.“ ^{۱۰} فِرْعَوْنِ دَزوا گُفت: ”خداوند شُمو ره خیر بدیه قد
 ازی گپ شُمو! کی شُمو ره میلم که قد بچکیچای خُو بورید!
 واضح آسته که یگو نَقشه بد دَ پیش خُو دَرید! ^{۱۱} نه! ای رقم
 نَموشه! فقط مردا از بین شُمو بوره و خداوند ره عِبادت کنه،
 چُون از اول ام خاهش شُمو امی بُود.“ پس اونا ره از
 حُضُورِ فِرْعَوْنِ هی کد.

^{۱۲} بعد ازو خداوند دَ موسی گُفت: ”دست خُو ره دَ سرزمینِ
 مصرِ راز کُو تاکه لشکرِ مَلَخِ ها دَ بله زمی بییه و تمام گیاه
 های رُوی زمی ره یعنی هر چیزی ره که پس از زاله باقی
 منده، بُخوره.“ ^{۱۳} اوخته موسی تِیاقِ خُو ره دَ سرزمینِ مصر
 دَ راز کد و خداوند یگ روز و یگ شاو از طرفِ شَرِقِ باد ره
 پُف کد. وختیکه صَباح شُد، اُمُو بادِ لشکرِ کِئِه مَلَخِ ره قد خُو
 قتی اُورد. ^{۱۴} مَلَخِ ها دَ بله تمامِ سرزمینِ مصر اَمَد و پگ
 منطقه ها ره گِرِفَت. اِیطورِ مَلَخِ کَلو بُود، که هرگز دَ سرزمینِ
 مصر دیده نَشُدَد و بعد ازو ام دیده نَموشه. ^{۱۵} اونا تمامِ زمی
 ره پوشند تا اندازه که پگ جایا تریک شُد. مَلَخِ ها تمامِ گیاه
 ها و میوه های ره که از زاله باقی مندُد خورد. خلاصه، دَ

تمامِ مِصرِ هِیچِ سَوزی دِیده نَمُوشد، نَه دَ گیاه و نَه دَ بِرخت.
 ۱۶ پس فِرْعَوْنِ فَوْری مُوسَى و هَارُونِ رَه طَلَب کده کُفت: ”ما
 دَ ضِدِ خُداوند، خُداى شَمُو و دَ ضِدِ خُودونِ شَمُو خُطا
 کدیم. ۱۷ اِیْمَدَفَعِه اَمِ خُطای مَرِه بُبَخْشِید و دَ حُضُورِ خُداوند،
 خُداى خُو عُدْر کُنِید تا که اِی بَلای کُشِنده رَه از مَه دُور کنه.“
 ۱۸ پس مُوسَى از دِیرِ فِرْعَوْنِ بُرُو رَفْت و دَ پِیشِ خُداوند دُعا
 کد. ۱۹ او خُتِه خُداوند از طَرَفِ غَرَبِ بَادِ تِیز رَه پُف کد و اَمی
 بَادِ پَگ مَلَخِ هَا رَه دَ دِریایِ سُرُخ بُرد، دَ اِنْدازِه که دَ تمامِ
 مِصرِ یَگ مَلَخِ اَمِ باقی نَمَند. ۲۰ مَگَم خُداوند باز فِرْعَوْنِ رَه
 سَنگِدِل کد و اُو بَنی اِسْرَائِیلِ رَه اِیلَه نَکد.

بَلایِ نُهْم

۲۱ بعد اَزُو خُداوند دَ مُوسَى کُفت: ”دِستِ خُو رَه سُونِ آسْمُو
 بَلِند کُو تا که تَرِیکِی سِرْزَمِینِ مِصرِ رَه بَگیرِه، یَگ تَرِیکِی که
 مَرْدُمِ بَتَنَه اُو رَه اِحْساس کُنَه.“ ۲۲ و مُوسَى دِستِ خُو رَه سُونِ
 آسْمُو بَالِه کد و تَرِیکِی وَحْشَتِناکِ تَمَامِ سِرْزَمِینِ مِصرِ رَه دَ
 مَدَتِ سِه رُوزِ گِرِفت. ۲۳ مَرْدُمِ یَگدِیگِه خُو رَه نَمِیدِید و بَلَدِه
 سِه رُوزِ هِیچِ کَسِ از جَایِ خُو شُورِ نَخُورْد، مَگَم اَغِیلایِ بَنیِ
 اِسْرَائِیلِ رُوشو بُود. ۲۴ اُو غِیتِ فِرْعَوْنِ دَفَعِه دِیگِه مُوسَى رَه
 طَلَب کد و کُفت: ”بُورِید و خُداوند رَه عِبَادتِ کُنِید.
 بَچْکِیچایِ خُو رَه اَمِ قَدِ خُو بُبَرِید، مَگَم رَمِه هَا و گَلَه هَا
 شَمُو بَاید دَ مِصرِ بُمَنَه.“ ۲۵ لِیکِنِ مُوسَى کُفت: ”اِیا کُشْتَنِی و
 قُرْبانی هَا سِوختَنِی رَه تُو دَزِ مِو مِیدِی تا اُونَا رَه قَدِ خُو
 بُبَرِی و بَلَدِه خُداوند، خُداى خُو قُرْبانی کنی؟ نَه! ۲۶ پس مِو
 رَمِه هَا خُو رَه اَمِ قَدِ خُو مُوبِرِی، حَتّی یَگ پَایِ حِیوانِ رَه

ام دَ جَای شی ایلَه نَمونی، چُون یگون شی ره مو دَ خُداوند،
 خُداي خُو تقدیم مونی. لیکن تا دَ اُونجی نَرسی، معلوم نییه که
 چی رقم باید خُداوند ره عِبادت کنی. “^{۲۷} مگم خُداوند دِل
 فِرعون ره سخت کد و اُو باز ام اونا ره ایلَه نکد. ^{۲۸} بعد ازو
 فِرعون دَ موسی گُفت: “از پیش مه دُور شو و هُوش خُو ره
 بگیری که دیگه دَ دیر ازمه نیی، چُون اگه دَفعه دیگه قد ازمه
 رُوی دَ رُوی شنی، حتماً کُشته موشی!“ ^{۲۹} موسی دَ جواب
 شی گُفت: “راس گُفتی؛ دیگه هرگز رُوی تُو ره نَمینگرم.”

بَلای دَهَم

۱۱ اوخته خُداوند دَ موسی گُفت: “یگ بَلای دیگه ره ما دَ
 بَلَه فِرعون و مِصریا نازل مُونم؛ بعد ازو فِرعون شُمور ره ایلَه
 مونه و غیتیکه شُمور ره ایلَه مونه، اُو شُمور ره بکلی از اینجی
 هی مونه. ^۲ دَ بنی اسرائیل بگی که هر مرد و هر خاتو از
 همسایه مِصری خُو چیزای طَلایی و نُقرهیی بطلبه. ^۳ چُون
 خُداوند قومِ اسرائیل ره دَ نظرِ مِصریا مُحترم جور کد و
 خودِ موسی ام دَ تمامِ سرزمینِ مِصر دَ پیشِ خِدمتگاری
 فِرعون و دَ پیشِ مردمِ مِصر آدمِ غدر کُته معلوم موشد.

^۴ پس موسی اِدامه دده دَ فِرعون گُفت: “خُداوند اینی رقم
 مُوگه، ‘قرببای نیمِ شاو ما از منَه مِصر تیر موشم ^۵ و پگ
 باچه‌های اولباری دَ سرزمینِ مِصر مومره، از باچه فِرعون
 گِرِفته که دَ تخت خُو شِشته یه تا باچه اولباری کنیزی که کار
 شی آسیا کدو آسته. حتی تمامِ اولباری چارپایا ام از بین
 موره. ^۶ اِیطور چخرا و ماتم کلو دَ سرزمینِ مِصر پیدا موشه

که هرگز شنیده نشده و شنیده ام نموشه. ^۷ مگم د خِلافِ بَنیِ إِسْرَائِیلِ و حَیْوانایِ شِیِ حَتّٰی یِگِ سِگِ اَمِ غَوَّوْ نَمُوکُنَه. اُو وخت شَمُو مَوْفامِیدِ که خُداوند دَ بَیْنِ قَوْمِ إِسْرَائِیلِ و قَوْمِ مِصرِ فَرَقِ قَائِیلِ مَوْشَه. ^۸ اوخته تمامِ خِدمتگاراى تُو دَ پِیشِ ازمه مییه و سرخَم کده خاهش مونه که 'تُو و پگِ مردُم که از تُو پِروى مونه، از اینجی بُر شَنِید!' بعد ازُو ما از مِصرِ بُر مَوْشَم. و مَوْسِی دَ سِرِ قارِ از حُضُورِ فِرْعَوْنِ بُرو رفت.

^۹ خُداوند دَ مَوْسِی کُفْتُد: "فِرْعَوْنِ تَوْرَه شَمُو رَه گُوشِ نَمُونَه، پس امزی خاطر مُعْجَزه های مه دَ سِرْزَمِینِ مِصرِ کَلُو شُدَه موره." ^{۱۰} مَوْسِی و هارُون دَ پِیشِ فِرْعَوْنِ پِگِ امزی نشانی های مُعْجَزه آمیز ره انجام دَد، لیکن بخاطرِیکه خُداوند فِرْعَوْنِ رَه سَنگِیدِ کُدد، اُو بَنیِ إِسْرَائِیلِ رَه نَه می ایشْت که از مُلکِ ازُو بُر شَنَه.

عیدِ فطیر و دستورایِ شِیِ

^{۱۲} خُداوند دَ مَوْسِی و هارُون دَ مُلکِ مِصرِ کُفْتُ:

^۲ "اینمی ماه بَلَدَه شَمُو شُرُوعِ ماهِ حِسابِ شَنَه، یعنی امی ماه، ماهِ اوّلِ سالِ بَلَدَه شَمُو بَشَه. ^۳ دَ بَنیِ إِسْرَائِیلِ بُگِیدِ که هر کس دَ رُوزِ دَهْمِ امزی ماه، دَ مُطابِقِ خانوارِ آتَه گونِ خُو یِگِ حَیْوانِ رَه تِیارِ کنه، یعنی یِگِ حَیْوانِ بَلَدَه هر خانه. ^۴ اگه تعدادِ نفرایِ یِگِ خانوارِ کَم بَشَه، اونا میتنه قدِ خانوارِ همسایه خُو دَ یِگِ حَیْوانِ شَرِیگِ شَنَه. هر خانوارِ دَ مُطابِقِ تعدادِ نفرایِ خُو و دَ اندازَه خوراکِ هر شخصِ اَمُو حَیْوانِ رَه حِسابِ کنه. ^۵ امی حَیْوانِ بایدِ حَیْوانِ نَر، بے عِیبِ و یِگِ ساله بَشَه و شَمُو

مِيتِنِيد اُو رِه از گوسپو و يا از بُز بگيريد. ^۶ حَيوان رِه تا روزِ چاردهمِ امزى ماه نگاه كنيد و دمزُو روزِ دَ غَيْتِ آفتو شِشتو تمامِ جماعتِ اسرائيل، هر خانوار حَيوانِ خود خُو رِه حلال كنه. ^۷ اونا يگ مقدار از خُونِ ازوا رِه گِرِفْتِه دَ بِلِه چوكاتِ دروازه خانه هاى خُو كه دَ اُونجى گوشتِ حَيوانِ رِه مُوخوره پاش بديه. ^۸ دمزُو شاو اونا گوشتِ رِه پريو كنه و قد نانِ فطير و سوزى هاى تلخ بُوخوره. ^۹ گوشتِ رِه خام نَخوريد و قد او پُخته نَكُنيد، بلكه تمام شى رِه دَ بِلِه آتِش پريو كده بُوخوريد، كَلِه و پيچه و حتىِ دِل-و-جگر شى رِه ام بُوخوريد. ^{۱۰} هيچ كُدم حِصِه گوشتِ رِه تا صَباح نگاه نَكُنيد و اگه كُدم چيز ازو باقى بُمَنه، اُو رِه دَ آتِش دَر بديد. ^{۱۱} گوشتِ رِه اينى رقم بُوخوريد: كَمَر خُو رِه بسته كده كوشَره هاى خُو رِه پاى كُنيد و تياقِ خُو رِه دَ دِستِ خُو گِرِفْتِه دَ عَجَلِه بُوخوريد. اينمى قُربانى پِصَح بَلَدِه خُداوند آسته. ^{۱۲} دمزُو شاو ما از سرزمينِ مِصر تير موشُم و تمامِ اولبارى هاى مِصر رِه، ام انسان و ام حَيوان شى رِه از بينِ موشُم. و ما دَ بِلِه خُدايونِ مِصر قضاوتِ موشُم، چُون ما خُداوند آسْتُم. ^{۱۳} و امُو خُونِ بَلَدِه شُمُو يگ نشانى آسته دَ بِلِه خانه هاى كه شُمُو دَ اُونجى آستيد. امُو خُونِ رِه كه مِينگرم خانه هاى شُمُو رِه ايله كده تير موشُم و غَيْتِيكه سرزمينِ مِصر رِه مِيزنُم بِلَاى مَرگِ دَ بِلِه شُمُو هيچ نَمِيه تا شُمُو رِه از بينِ بُبَره. ^{۱۴} امى روزِ بَلَدِه شُمُو يگ عيد و يادگارى بَشه و شُمُو امى عيدِ رِه دَ يادِ خُداوند برگزار كُنيد و نسلِ دَ نسلِ اى رِه دَ عنوانِ يگ آيينِ هميشگى نگاه كُنيد. ^{۱۵} بَلَدِه هفت روزِ نانِ فطير بُوخوريد. دَ روزِ اوّل، خميرِ مايه رِه از خانه هاى خُو بُر كُنيد، چُون هر كسى كه دَ زى مُدَتِ هفت روزِ نانِ خميرمايه تُو بُوخوره، اُو بايد از مَنه قومِ اسرائيلِ آخ

شنه. ^{۱۶} دَ روزِ اوّل و دَ روزِ هفتم شمو یگ جلسِه مقدّس برگزار کُنید. دَمزی دُو روز هیچ کار نَکُنید بَغیر از تیار کدون نان بلده هر شخص. اینمی تنها کاری آسته که شمو انجام دده میتنید. ^{۱۷} شمو امی عیدِ فطیر ره نگاه کُنید، چراکه دَمزی روز ما طایفه های شمو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُوردُم. پس امی روز ره نسل دَ نسل عیدِ بگیریِد و دَ عنوانِ یگ آیینِ همیشگی نگاه کُنید. ^{۱۸} از شامِ روزِ چاردهمِ ماهِ اوّل تا شامِ روزِ بیست و یکم، شمو باید نانِ فطیر بُخورید. ^{۱۹} دَزی هفت روز خمیرمایه نَباید دَ خانه های شمو وجود دَشته بشه. هر کسی که نانِ خمیرمایه تُو ره بُخوره، اُو شخص چی بیگنه بشه، چی مردُم اصلی مُلک، از منَه جماعتِ اسرائیل آخ موشه. ^{۲۰} باز تاکید مُونم که دَمزی هفت روز هیچ چیزی خمیرمایه تُو نَخورید، بلکه فقط نانِ فطیر بُخورید.

^{۲۱} بعد ازو موسی ریش سفیدای قومِ اسرائیل ره پیش خو طلب کد و دَزاو گُفت: ”بوريد باره ها ره بلده خانوار خو بگیریِد و دَ عنوانِ قُربانیِ پَصَح حلال کُنید. ^{۲۲} خونِ باره ره دَ یگ طَشت بندزید و بعد ازو قد علفِ زوفا خونِ ره دَ دُو بغل و دَ سرِ چوکاتِ درگه خو بُملید. هیچ کدم شمو دَمزو شاو تا صُبح از خانه خو بُرو نروید. ^{۲۳} چون خُداوند از سرزمینِ مصر تیر موشه تاکه مصریا ره بزنه، مگم وختیکه خونِ ره دَ دُو بغل و دَ سرِ چوکاتِ درگه شمو بنگره، خُداوند از اُو درگه تیر موشه و دَ نابود کُننده اجازه نَمیدیه که دَ خانه های شمو داخل شنه و شمو ره بکُشه. ^{۲۴} برگزاری امزی مراسمِ بلده شمو و اولاده شمو یگ قانونِ دایمی آسته. ^{۲۵} وختی شمو دَمزو سرزمی که خُداوند دَ مطابق وعده خو دَز شمو میدیه

داخلِ مُوشید، شُمُو امی مَراسِمِ ره دَ جای بَیرید. ^{۲۶} زمانیکه اولادای شُمُو از شُمُو پُرسان کنه که ای مَراسِمِ چی معنی دَره؟ ^{۲۷} شُمُو بُگید، 'ای قُربانی پِصَح دَ اِحْتِرامِ خُداوند آسته. او از خانه‌های بَنی اِسْرائیل دَ سرزمینِ مِصر تیر شد، دَ حالیکه مِصریا ره زَد و کُشت؛ لیکن خانه‌های ازمو ره نجات دَد. " اوخته مَرْدُمِ اِسْرائیل رُوی دَ خاک اُفتده خُداوند ره سَجده کد. ^{۲۸} پس بَنی اِسْرائیل رفته اُمُو کار ره کد که خُداوند دَ مَوسی و هارون اَمْر کدَد.

مَرگِ اوْلباری های مِصریا

^{۲۹} و اِیطور شد که خُداوند دَ نیمِ شاو تمامِ اوْلباری‌های مِصر ره زَد و کُشت، از باچه اوْلباری فِرْعَوْن که دَ تَخْت خُو شِشته بُود، تا باچه اوْلباری شَخْصِ اَسیر که دَ سیاه‌چاه بَندی بُود. حتی پگِ اوْلباری‌های حیوانات ره ام از بین بُرد. ^{۳۰} دَمَزُو شاو فِرْعَوْن و خِدْمَتگرای شی و تمامِ مَرْدُمِ مِصر از خاو بیدار شد و یگ ناله-و-چخرای غَدْر کُته دَ سرزمینِ مِصر شِنیده شد، چُون هیچ خانه نَبُود که دَ اُونجی کس نَمُرده بَشه. ^{۳۱} فِرْعَوْن دَمَزُو وختِ شاو مَوسی و هارون ره کُوی کده گُفت: "باله شِنید و از بینِ قوم مه بُر شِنید و بَنی اِسْرائیل ره ام قد خُو قتی بُبرید! بورید و اُمُو رقم که خاسته بُودید خُداوند ره عِبادت کُنید. ^{۳۲} گَلّه ها و رمه های خُو ره ام دَ مُطابِقِ توره خُو بُبرید، ولے بلده ازمه ام دُعای خیر و بَرکت کُنید." ^{۳۳} و مِصریا بَنی اِسْرائیل ره شَلّه شد که اونا دَ عَجَله از سرزمینِ ازوا بُر شنه، چُون اونا مَوگُفت: "اگه نه، پگ مو مومری." ^{۳۴} پس بَنی اِسْرائیل تغاره‌های پُر از خَمیرِ بے خَمیرمایه ره دَ

چادرا پیچ کده د شانه های خو باله کد. ^{۳۵} بنی اسرائیل د توره موسی عمل کد و از همسایه های مصری خو چیزای طلایی و نُقرهیی و کالا طلب کد. ^{۳۶} خداوند بنی اسرائیل ره د نظرِ مردُمِ مصرِ مُحترَمِ جور کد و هر چیزی که اونا از مصریا طلب کد، بلده ازوا دد. دزی ترتیب اونا مردُمِ مصر ره غارت کد.

^{۳۷} اوخته بنی اسرائیل از شارِ رعمسیس کوچ کده سون طرفِ سُکوت ری شد. تعدادِ ازوا بَعِیر از خاتونو و بچکیچا قریب شش صد هزار مرد بود که پیده مورفت. ^{۳۸} قد ازوا قتی غدرِ مردُمِ دیگه ام رفت و گله ها و رمه ها، یعنی مالِ بسیار کلو قد ازوا ری شد. ^{۳۹} و اونا امزو خمیرِ فطیر که از مصر اوردند نانِ فطیری پخته کد. خمیر تا او غیت نرسیدد، چون مصریا اونا ره د عجله از ملک خو بر کد. اونا وخت ندشت که نان ره پخته کنه و یا بلده خو توشه راه تیار کنه. ^{۴۰} خلاصه، بنی اسرائیل مدتِ چار صد و سی سال د مصر زندگی موکد. ^{۴۱} د آخرِ امزی چار صد و سی سال، دمزو روز تمامِ طایفه های قومِ خداوند از سرزمینِ مصر بر شد. ^{۴۲} او یگ شاو بود که خداوند نظر خو ره د بله بنی اسرائیل دوخته بود تا اونا ره از سرزمینِ مصر برو بیره. او شاوی آسته که تمام بنی اسرائیل بحیثِ شاو بیداری د احترامِ خداوند از نسل تا نسل باید نگاه کنه.

^{۴۳} و خداوند د موسی و هارون گفت: ”اینی مقررات بلده قُرَبانیِ پِصَحِ آسته: هیچ بیگنه باید از قُرَبانیِ پِصَحِ نخوره. ^{۴۴} مگم هر غلامِ زرخرید که ختنه شده بشه، میتنه ازو بخوره.

^{۴۵} شخصِ مُسافرِ و یا مُزدورکار نباید ازو بخوره. ^{۴۶} هر حیوانِ قُرَبانی شُدِه باید دَ یگ خانه خورده شُنه. هیچ گوشتِ ازو باید امزُو خانه بُرو بُرده نَشُنه و هیچ کُدم از استغونای شی ره میده نَکنید. ^{۴۷} تمامِ جماعتِ اسرائیل باید ای مراسمِ ره برگزار کنه. ^{۴۸} اگه یگ شخصِ بیگنه دَ مینکل شُمو زندگی مونه و میخایه پِصَح ره بَلدِه خُداوند برگزار کنه، باید مرِدا و باچه های شی خُتنه شُنه. بعد ازو اِجازه دَره که نزدیک شُدِه پِصَح ره برگزار کنه و او مِثَلِ آدَمِ اَصَلی سرزمینِ شُمو موشه. لیکن آدَمِ ناخُتنه نباید از قُرَبانی پِصَح بخوره. ^{۴۹} حُکمِ بَلدِه اسرائیلی اَصَلی و بَلدِه خَارِجی که خُتنه شُدِه و دَ بَینِ شُمو زندگی مونه یگ آسته. ^{۵۰} اوخته، تمامِ بَنیِ اسرائیل اموطور کد: اونا پگ احکامی ره که خُداوند دَ موسی و هارون امر کد، عملی کد. ^{۵۱} و دَمزُو روز خُداوند تمامِ طایفه های بَنیِ اسرائیل ره از سرزمینِ مِصرِ بُرو اُورد.

وَقَفِ اَوْلَبَارِی هَا بَنیِ اِسْرَائِیل

۱۳ و خُداوند دَ موسی امر کده گُفت: ^۲ "تمامِ اَوْلَبَارِی های نَر ره دَز مه وَقَفِ کُو، یعنی ثَمَرِه اوّلِ هر رَحَم از بَینِ بَنیِ اسرائیل، چی انسان بَشِه و چی حیوان، او از مه یه."

تَاکِیدِ مُوسِیِ بَلدِهِ بَرگَزَارِ کَدونِ عَیدِ فَطِیر

^۳ پس موسی دَ مردُم گُفت: "ای روز ره دَ یاد دَشْتِه بَشید، که دَمزی روز شُمو از مِصر، از جایی که غلام بُودید، بُرو اَمدید. خُداوند قد دِسْتِ قُدْرَتَمند خُو شُمو ره امزی جای بُرو اُورد.

نانِ خمیرمایه تو ره هیچ نخورید. ^۴ دَمزی روز د ماهِ اَبیب شُمو
 از مصر بُر موشید. ^۵ وختیکه خُداوند شُمو ره د سرزمینِ
 کنعانیا، حتّیا، امُوریا، حویا و یبُوسیا رَسند، شُمو امی مَراسِم
 ره د ماهِ اَبیب نِگاه کُنید. خُداوند امی سرزمی ره که سرزمینِ
 شیر و عسل آسته د بابه کَلونای شُمو وعده کدُ. ^۶ د مُدتِ
 هفت روز شُمو نانِ فطیر بُخورید و د روزِ هفتم د اِحترامِ
 خُداوند جشن بگیریید. ^۷ د دُورونِ امزُو هفت روز نانِ فطیر
 بُخورید و د پگِ جایها و منطقه های شُمو هیچ خمیرمایه یا
 نانِ خمیرمایه تو پیدا نشنه. ^۸ و شُمو دَمزُو روز د باچه خو نقل
 کُنید که امی عید بخاطر ازی آسته که خُداوند بلده مه کارِ
 کته کده و مَره از مصر بُرو اُورده. ^۹ امی عید رقمِ نشانی آلی
 د دست تو و مثلِ یادگاری د پیش چیمای تو بَشه تاکه
 شریعتِ خُداوند هر وخت د دان تو بَشه، چُون خُداوند قد
 دستِ قُدَرتَمند خو تو ره از مصر بُرو اُورد. ^{۱۰} پس هر سال د
 وختِ مَقَرر شُدِه، ای فَریضه ره د جای بیرو.

^{۱۱} ”زمانیکه خُداوند تو ره د سرزمینِ کنعان میرسنه که وعده
 شی ره از پیش د بابه کَلونای تو و ام د خود تو دد، و او
 سرزمی ره دز تو میدیه، ^{۱۲} د او غیت باچه های اولباری و
 امچنان اولباری نر حیوانات خو ره د خُداوند وَقف کُو، چُون
 اونا د خُداوند تعلق دَره. ^{۱۳} مگم د عَوْضِ هر اولباری خر باید
 یگ باره ره د خُداوند وَقف کنی. و اگه بلده شی فدیهِ نَمیدی،
 باید گردونِ خر ره میده کنی. لیکن بلده هر باچه اولباری بنی
 اسرائیل شُمو حتماً فدیهِ بدید. ^{۱۴} و صَباح روز وختیکه باچه
 تو از تو پُرسان مونه: ’ای کار بلده چی آسته؟‘ پس دزو بُگی
 که خُداوند قد دستِ قُدَرتَمند خو مو ره از سرزمینِ مصر، از

جایی که غلام بودی برو آورد. ^{۱۵} و غیتیکه فرعون سنگدل شد و مو ره ایله نموكد، اوخته خداوند تمام اولباری‌ها ره د سرزمین مصر زد و کشت، ام باچه اولباری انسان ره و ام اولباری نر حیوانات ره. دمزی دلیل ما پگ اولباری‌های نر حیوانات خو ره د خداوند قربانی مونم، مگم باچه های اولباری خو ره بازخريد مونم. ^{۱۶} ای مراسم مثل یگ نشانی د بله دست و مثل یگ یادگاری د بین چیمای تو بشه، چراکه خداوند قد دست قوی خو مو ره از مصر برو آورد.

ستون اور و آتش

^{۱۷} و امی رقم شد، وختی فرعون قوم اسرائیل ره اجازه دد که بوره، خدا اونا ره از راه سرزمین فلسطینی‌ها هدایت نکد، اگرچه او راه نزدیک بود. چون خدا گفت: ”اگه بنی اسرائیل دچار جنگ شنه، شاید اونا پشیمو شده د سرزمین مصر پس بوره.“ ^{۱۸} دمزی دلیل خدا اونا ره از راه بیابو سون دریای سرخ راهنمایی کد و بنی اسرائیل مسلح شده از سرزمین مصر برو آمد. ^{۱۹} موسی استغونای یوسف ره ام قد خو برد، چراکه یوسف د زمان زندگی خو بنی اسرائیل ره قسم دده گفتد: ”وختیکه خدا د بله شمو نظر لطف کده شمو ره ازینجی برو مویره، استغونای مره ازینجی قد خو ببرید.“ ^{۲۰} پس بنی اسرائیل منطقه سکوت ره ایله کده د منطقه ایتم که د شروع بیابو بود، خیمه زد. ^{۲۱} دمزی سفر خداوند پیشلون ازوا رفته د روز د وسیله ستون اور اونا ره هدایت موكد و شاو د وسیله ستون آتش بلده ازوا روشنی میدد. دزی صورت اونا میتنست ام د روز و ام د شاو سفر کنه.

۲۲ سُنُونِ اُورِ دَ رُوزِ و سُنُونِ اَتِشِ دَ وختِ شَاوِ یِگِ لِحْظِه اَز
پِیشِ رُویِ اَزوا دُورِ نَمُوشُد.

تیر شدو از دریای سُرخ

۱۴ خُداوند دَ مُوسِیِ گُفت: ۲ ”دَ بَنیِ اِسْرَائیلِ بُگیِ کِه اُونَا
دُورِ خورده دَ مَنْطِقِه پی- هَحیروتِ خَیمِه بَزْنِه، کِه دَ بَینِ
مِیگْدالِ و دریایِ سُرخِ اَسْتِه، رُویِ دَ رُویِ بَعْلِ صِفُونِ دَ
پَالُویِ دریا. ۳ چُونِ فِرْعَوْنِ دَ بارِه بَنیِ اِسْرَائیلِ مُوگِه کِه ’اُونَا دَ
دَشْتِ سرگردو یِه و بیابو اُونَا رِه سِرپیچِ کده. ۴ پسِ ما دِلِ
فِرْعَوْنِ رِه سَخْتِ مُونْمِ و اُو شُمُو رِه دُمبالِ مُونِه. دَزیِ رِقْمِ ما
بُزُرگی- و- جلالِ خُو رِه دَزُو و دَ تَمَامِ لَشْکَرِ شِیِ ثَابِتِ مُونْمِ
تا مِصرِیا بَدَنِه کِه ما خُداوندِ اَسْتِم.“ و بَنیِ اِسْرَائیلِ دَ اَمْرِ
خُداوندِ عَمَلِ کِد. ۵ وختی دَ پادشاهِ مِصرِ خَبَرِ دَدِه شُد کِه قَوْمِ
اِسْرَائیلِ اَز مِصرِ دُوتا کده، اُو و خِدْمَتگَارایِ شِیِ پَشِیمُو شُدِه
گُفت: ”مُو چیِ کارِ کدی؟ چِرا بَنیِ اِسْرَائیلِ رِه اَز خِدْمَتِ خُو
آزادِ کدی؟“ ۶ پسِ فِرْعَوْنِ گَاذیِ خُو رِه تِیارِ کِد و لَشْکَرِ خُو
رِه قَدِ خُو گِرِفْتِه اَمادِه شُد. ۷ اُو قَدِ شَشِ صَدِ گَاذیِ خَاصِ
خُو و قَدِ پَگِ گَاذیِ هایِ دِیگِه مِصرِ کِه دَ زِیرِ دِستِ
قَوْمندانایِ شِیِ بُوْد، رِییِ شُد. ۸ و خُداوندِ دِلِ فِرْعَوْنِ پادشاهِ
مِصرِ رِه سَخْتِ کِد تا کِه بَنیِ اِسْرَائیلِ رِه دُمبالِ کَنِه، چِرا کِه
قَوْمِ اِسْرَائیلِ دَ سِرِ بَلندیِ اَز مِصرِ بُرِ شُدُد. ۹ مِصرِیا قَدِ پَگِ
اَسپِها و گَاذیِ هایِ فِرْعَوْنِ، قَدِ نِیرُوهایِ سَوارِه و لَشْکَرِ
پِیده، بَنیِ اِسْرَائیلِ رِه دُمبالِ کِد و قَدِ اَزوا دَ لِبِ دریا، دَ بَینِ
پی- هَحیروتِ و بَعْلِ صِفُونِ کِه اُونَا دَ اُونجیِ خَیمِه زَدُد، رُویِ

دَ رُوی شُد. ^{۱۰} وختیکه فرعون نزدیک شُد، بنی اسرائیل توح کد و دید که اونه، مصریا از دُمالِ ازوا مییه. اونا کلو ترس خورد و دَ پیش خُداوند فریاد زد. ^{۱۱} اوخته اونا دَ موسی گُفت: ”مگم دَ مصر قبرستو نُبود که مو ره دزی بیابو اُوردی تا مو دَ اینجی بُمری؟ چرا دَ حق ازمو ایطور کدی و مو ره از مصر بُرو اُوردی؟“ ^{۱۲} وختیکه دَ مصر بُودی، آیا دز تو نگفتی که ’مو ره دَ حالِ خودون مو بیل تا که دَ مصریا غلامی کنی؟‘ مو موفامیدی که غلام مندو دَ مصر از مُردو دَ بیابو کده بهتر آسته.“ ^{۱۳} مگم موسی دَ مردُم گُفت: ”ترس نخورید! ایسته شنید و توح کُنید که خُداوند چی رقم امروز شمو ره نجات میدیه. ای مصریا ره که امروز مینگرید، دیگه هرگز نمینگرید.“ ^{۱۴} خُداوند بلده شمو جنگ مونه؛ شمو فقط صبر کُنید و آرام بشید.“

^{۱۵} او غیت خُداوند دَ موسی گُفت: ”چرا دَ پیش مه فریاد میزنی؟ دَ بنی اسرائیل بگی که اونا حرکت کنه و پیش بوره.“ ^{۱۶} و خود تو تیاق خو ره بلند کده طرفِ دریا دراز کو تا که دریا دو شق شنه و بنی اسرائیل از منه پارگی دریا دَ خشکه تیر شنه. ^{۱۷} لیکن ما دلِ مصریا ره سخت مؤنم تا که اونا از دُمال شمو داخلِ دریا بییه و ما تَوسَطِ فرعون و تمام لشکر شی و دَ وسیله گاډی ها و عسکرای سواره شی بُزرگی-و- جلال خو ره ظاهر مؤنم. ^{۱۸} پس مصریا میدنه که ما خُداوند آستُم. دَ او غیت ما از طریقِ شکست دَونِ فرعون و گاډی های جنگی و سوارای شی بُزرگی-و- جلال پیدا مؤنم.“ ^{۱۹} و ملایکه خُدا که پیشلونِ لشکرِ بنی اسرائیل حرکت مُوکد، دَ پُشتِ سرِ ازوا جای-د-جای شُد. اوخته ستونِ اُور از پیش

رُوی بَنی إِسْرَائِیل دَ پُشتِ سَرِ اَزْوَا رَفْت ^{۲۰} وَ دَ بَینِ لَشْکَرِ
مِصرِیا وَ لَشْکَرِ بَنی إِسْرَائِیل پَرْدَه جُور شُد. اَمُو سَتُونِ آوُر دَ
مِصرِیا تَرِیکِی مُوکَد، مَگَم دَ بَنی إِسْرَائِیل دَ وَخْتِ شَاوِ رُوشَنی
مِیدَد. دَمَزی رَقَمِ تَمَامِ شَاوِ هَر دُو لَشْکَرِ اَز یَگَدِیگَه خُو جَدَا
بُود. ^{۲۱} اَوخْتَه مُوسِی تَیاقِ خُو رَه قَد دِستِ خُو سُونِ دَرِیا
دِرَاز کَد وَ خُداوندِ آوِ دَرِیا رَه تَمَامِ شَاوِ تَوَسُطِ بَادِ شَرْقی پُف
کَدَه دَرِیا رَه دُو شَقِ کَد وَ حِصَّه مَابَینِ دَرِیا خُشْک شُد. ^{۲۲} وَ
بَنی إِسْرَائِیل اَز رَاهِ خُشْکِ دَ مَنَه دَرِیا تیر شُد، دَ حَالِیکَه آوِ
دَرِیا مِثْلِ دِیوَالِ بِلندِ دَ دِستِ رَاسْتِ وَ دِستِ چَپِ ایسْتَه شُدَد.
^{۲۳} دَمَزی غَیْتِ پَگِ مِصرِیا اُونَا رَه دَوَند وَ تَمَامِ اَسْپِهایِ
فِرْعَوْنِ قَد گَاذیِ هَا وَ سَوَارایِ شِی دَ دُمبالِ اَزْوَا دَ مَنَه پَارَگی
دَرِیا دَاخِلِ شُد. ^{۲۴} وَ صَبَاحِ گَاهِ خُداوندِ اَز مَنَه سَتُونِ آوُر وَ
آتِشِ لَشْکَرِ مِصرِیا رَه تُوخِ کَدَه اُونَا رَه دَ گَلْگَلْمِیری اَنَدخْت.
^{۲۵} اُو بَاعِثِ شُد کَه چَرخایِ گَاذیِ هایِ اَزْوَا کَنده شُنَه تا اُونَا
دَ سَخْتی حَرکَتِ کَنه. اَوخْتَه مِصرِیا چِیغِ زَدَه گُفْت: ”بِییدِ کَه
اَز پِیشِ بَنی إِسْرَائِیل دُوتا کَنی، چَراکَه خُداوندِ طَرَفدارِ اَزْوَا
اَسْتَه وَ دَ خِلَافِ اَزْمُو جَنگِ مُونَه!“

^{۲۶} بَعْدِ اَزْوَا خُداوندِ دَ مُوسِی گُفْت: ”دِستِ خُو رَه بَسْمِ طَرَفِ
دَرِیا دِرَاز کُو تا کَه آوِها دَ سَرِ مِصرِیا وَ گَاذیِ هَا وَ سَوَارایِ
اَزْوَا تا بَییه.“ ^{۲۷} اَوخْتَه مُوسِی دِستِ خُو رَه دَ بِلَه دَرِیا دِرَاز کَد
وَ دَمِ دَمِ صُبْحِ آوِ دَرِیا دَ حَالْتِ اَولیِ خُو پَسِ اَمَد. مِصرِیا
کُوشِشِ کَد کَه دُوتا کَنه، لَیکِنِ اُونَا قَد آوِ دَرِیا رُوی دَ رُوی
شُد وَ خُداوندِ پَگِ اَزْوَا رَه دَ مِینْکَلِ دَرِیا چِپَه کَدَه غَرَقِ کَد.
^{۲۸} وَخْتِیکَه آوِ پَسِ دَ جَایِ خُو اَمَد، تَمَامِ گَاذیِ هَا وَ سَوَارایِ
اَزْوَا زَیرِ آوِ شُد وَ اَز تَمَامِ لَشْکَرِ فِرْعَوْنِ کَه دَ دُمبالِ بَنی

إسرائيل رفتند، حتی یگ نفر ام زنده نماند.^{۲۹} مگم بنی اسرائیل
 د راه خشک از منه دریا تیر شد و آو مثل دیوال بلند د دست
 راست و د دست چپ ازوا ایسته بود.^{۳۰} دمزو روز خداوند
 بنی اسرائیل ره از چنگ مصریا نجات دد و بنی اسرائیل
 جسدهای مصریا ره دید که د لب دریا هر سو افتده بود.
^{۳۱} وختی بنی اسرائیل امو قدرت بزرگ ره که خداوند د خلاف
 مصریا ظاهر کد دید، اونا از خداوند ترس خورده احترام کد
 و د خداوند ایمان آورد و د بنده شی موسی اعتماد کد.

غزل و سرود موسی و بنی اسرائیل

۱۵^۱ بعد از موسی و بنی اسرائیل اینی سرود ره بلده
 خداوند خاند:

”بلده خداوند سرود میخائیم که شکوه-مندانه پیروز شده،

آسپ ها و سوارای شی ره د دریا پورته کد.

^۲ خداوند زور و سرود مه یه، او باعث نجات مه شده.

اینمی خدای مه آسته و ما او ره ستایش مونم، خدای
 آته مه، که ما او ره حمد-و- ثنا موگیم.

^۳ خداوند قهرمان جنگ آسته،

و نام شی «خداوند» آسته.

^۴ لشکر و گاژی های فرعون ره د دریا اندخت،

جنگجو های خاصِ فرعون دَ دریای سُرخ غرق شد.

۵ آوهای غُوج اونا ره پوشند،

و اونا مثلِ سنگ دَ چُقوری آو تاه رفت.

۶ دِسْتِ راست تُو، آی خُداوند، پُر قُدْرَتِ عَظِیمِ اَسْتَه،

دِسْتِ راست تُو، آی خُداوند، دُشْمون خُو ره تکه-و-
پرچه کد،

۷ قَد بُزْرِگی جلال خُو مُخَالِفِین خُو ره نابود کدی،

تُو آتِشِ غَضَبِ خُو ره رِی کدی تا اونا ره مِثْلِ کاه
وَری بَسوزَنه.

۸ تُو دَ سِرِ دریا پُف کده آو ره دُو شَق کدی،

آوها رِقْمِ دیوالِ اَلّی ایسته شد و چُقوری دریا خُشک
شد.

۹ دُشْمو قَد خُو کُفْت: 'اونا ره دُمبالِ مُونم، اونا ره گِرِفْتار
مُونم،

وُلْجِه ره تَقْسِیمِ کده کُفْتِ دِلِ خُو ره بُرِ مُونم

و شَمشیرِ خُو ره کَشِیدِه اونا ره قَد زورِ دِسْتِ خُو نابود
مُونم.

۱۰ لَیْکِن تُو، آی خُداوند، دَ دریا پُف کدی و آو اونا ره

أونا سُرْب وَرَى دَ مَوْجِ هَاىِ خِرُوشَانِ غَرَقَ شُدْ.

۱۱ آى خُداوند، كُدمِ از خُدايو مِثْلِ ازتُو اَلَى اَسْتَه؟ دَ عَظَمَتِ
و پاكى، كِى اَسْتَه كِه رَقْمِ ازتُو وَرَى بَشَه؟

و دَ جِلالِ و شِكُوهِ مِثْلِ ازتُو وَرَى كِى پيدا مُوشَه كِه بَتَنَه
كاراى عَجيبِ اِنجامِ بَدِيَه؟

۱۲ تُو دِسْتِ رَاسْتِ خُو رَه دِرَازِ كَدِى

و زَمِى دُشْمَنَاىِ تُو رَه قُورْتِ كَدِى.

۱۳ از رُوى مُحَبَّتِ بَے اِندازَه خُو تُو قَوْمِ خُو رَه كِه بازخِرِيدِ
كَدِى، رَاهنُمَايِى مُونِى.

تُو اُونا رَه قَدِ قُدْرَتِ خُو طَرَفِ سِرْزَمِينِ پاكِ خُو هِدَايَتِ
مِيدِى.

۱۴ مَلَّتْ هَا شَنِيدَه و مِيلِرْزَه.

مَرْدُمَاىِ فَلَسطِينِ رَه وَهَمِ كِرِفْتَه.

۱۵ اَمِيرِ هَاىِ اِدُومِ وَحَشَتِ زَدَه شُدَه،

رَهبرَاىِ مِوَابِ مِيلِرْزَه،

مَرْدُمِ كِنَعانِ مَحُو-و-كَمِ دِلِ شُدَه،

۱۶ ترس و وحشت دَ سر ازوا حاکم شُدِه.

اونا از قدرتِ بازوی تُو شنیده و مثلِ سنگِ اَلی
بے حرکَت شُدِه،

تا غیتیکه قوم تُو تیر شُنِه، اَی خُداوند،

تا قومی که اُو ره بازخِردِ کدی تیر شُنِه.

۱۷ تُو اونا ره اُورده دَ کوهِ مُقدَّسِ خُو که میراثِ تُو اَسته،
جای-دَ-جای مونی،

دَ امزُو جای که اُو ره بلده بُود-و-باش خُو اِنِتخاب
کدی، اَی خُداوند،

یعنی دَ جایگاهِ مُقدَّسِ که دِستای تُو بُنیاد شی ره اِشته،
یا مولا.

۱۸ خُداوند تا اَبَدِ اَلْآبادِ پادشاهی مونه.

۱۹ اَسپهای فِرْعَوْنِ که قد گاځی ها و سوارای شی دَ مَنه
دریا رفت،

خُداوند آوهای دریا ره پس دَ بِلِه ازوا ايله کد،

مگم بنی اسرائیل از مَنه دریا دَ خُشکه تیر شُد.

۲۰ و مَریم که نبیه و خوارِ هارون بُود، دیره دَ دِستِ خُو گِرِفَت
و پگِ خاتونوی دیگه ام دایره دَ دِستای شی دَ دُمبالِ ازو رفته

بازی مُوکد. ^{۲۱} مَریم امی سرُود ره بَلدِه ازوا خاند:

”بَلدِه خُداوند سرُود بَخانید که شِکوه-مندانِه پیروز شُدِه،

اَسپها و سوارای شی ره دَ دریا پورته کد.“

اَو تَلخ شِیرین موشه

^{۲۲} پس مُوسی قومِ اسرائیل ره از دریای سُرُخ حَرکت دَد و اونا ره دَ دَشْتِ شُور هِدایت کد. بعد از سه روز سَفَر دَ بیابو هیچ آو پیدا نَشُد. ^{۲۳} وختیکه اونا دَ یگ جای دَ نامِ ماره رسید، اونا نَتِنست آو امزُو جای ره وُچی کنه، چراکه تَلخ بُود. دَمزی دَلیل اُونجی ره «ماره» یعنی «تَلخ» نام ایشْتد. ^{۲۴} پس مردُم دَ خِلافِ مُوسی نِق نِق کده کُفت: ”مو چیزخیل ره وُچی کنی؟“ ^{۲۵} اوخته مُوسی پیشِ خُداوند فریاد زد و خُداوند یگ بِرخت ره دَزُو نِشو دَد. پس مُوسی چِیو امزُو بِرخت ره دَ مَنه آو اَندخت و آو شِیرین شُد. دَ اُونجی خُداوند احکام و قانون دَ قومِ اسرائیل دَد و اونا ره مَورِدِ آزمایش قرار دَدِه ^{۲۶} کُفت: ”اگه توره ازمه ره که خُداوند، خُدای تُو اَسْتُم، گوش کنی و چیزِی ره که دَ نظرِ ازمه دُرست اَسْتِه انجام دَدِه از احکام و دِستورای مه اِطاعت کنی، ما تُو ره از پگ مَرَضِ های که مِصرِیا ره گِرِفْتار کدُم، نِگاه مَونُم، چُون ما خُداوند، شَفا دِهِنْدِه تُو اَسْتُم.“

^{۲۷} بعد از و بَنی اسرائیل دَ مَنطِقَه ایلیم اَمَد. دَ اُونجی دوازده چشمه و هفتاد بِرختِ خُرما مَوجُود بُود؛ پس اونا دَ لبِ چشمه ها خِیمه زد.

۱۶ بعد ازو تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل از ایلیم کوچ کد و دَ بیابونِ سین که بینِ ایلیم و کوه سینا بُود رفت. اونا دَ روزِ پوزدهُم ماهِ دوّم بعد از خارجِ شُدو از سرزمینِ مصر دَ اُونجی رسید. دَ امزو بیابو تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل دَ خِلافِ موسی و هارونِ نِقِ نِقِ کد^۲ و دَزوا کُفت: ”کشکه دَ سرزمینِ مصر از دِسْتِ خُداوندِ مُومردی. دَ اُونجی مو دَ بغلِ دیگِ های گوشتِ میَشِشتی و نانِ پَریمو مُوخوردی، مگم آلی مو ره دَزی بیابو اُوردید تاکه پگِ جماعتِ از گُشنگی بُمره.“

۴ اوخته خُداوند دَ موسی کُفت: ”اینه، ما از آسمو رقمِ بارو آلی بَلدِه شُمو نانِ ریّی مُونم و مردُم بُرو رفته هر روز نانِ روزانه خُو ره جَم کنه. دَمزی طَریقه ما اونا ره اِمْتِحانِ مُونم تا بِنگَرُم که آیا اونا از اید مه مُوشه یا نه. دَ روزِ شَشُم اونا باید دَ اندازه دُو روز نانِ ره جَم کده تیار کنه.“

۶ بعد ازو موسی و هارون دَ تمامِ بنی اسرائیل کُفت: ”دَ وختِ شام دَز شُمو معلُومدارِ مُوشه، کسی که شُمو ره از سرزمینِ مصر آزاد کد، خُداوند بُود. ۷ اَرے، شُمو صَباحِ صُبْحِ جلالِ خُداوند ره مینگرید، چراکه او نِقِ نِقِ شُمو ره که دَ خِلافِ ازو کدید، شَنِیده. چُون مو کی اَسْتی که شُمو دَ خِلافِ ازمو نِقِ نِقِ کُنید؟“^۸ موسی اِدامه دَده کُفت: ”ازی پس خُداوند دَ غَیْتِ شام دَز شُمو گوشتِ میدیه و دَ وختِ صُبْحِ نان، تاکه بُخورید و سیر شَنِید، چُون خُداوند نِقِ نِقِ شُمو ره شَنِیده. دَ حَقِیْقَتِ شُمو دَ خِلافِ ازو نِقِ نِقِ کدید، نه دَ خِلافِ ازمو. مو چی

آستی که شمو د خِلافِ ازمو نِق نِق کِنید؟“^۹ بعد ازو موسی د هارون گُفت: “د تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل بُگی، د حُضورِ خُداوند بیید، چراکه او نِق نِق های شمو ره شنیده.“^{۱۰} د حالیکه هارون قد جماعتِ بنی اسرائیل توره موگُفت اونا سون بیابو توخ کد و د اونجی جلالِ خُداوند د منه اور ظاهر شد.

۱۱ اوخته خُداوند د موسی گُفت: ^{۱۲} “ما نِق نِقِ بنی اسرائیل ره شنیدم. بورو و دزوا بُگی که د وختِ آفتو شِشتو گوشتِ موخوَرید و د وختِ صُبحِ قد نانِ سیرِ موشید تا بدید که ما خُداوند، خُدای شمو آستم.“^{۱۳} د شامِ امزو روز تعدادِ زیادی بودنه آمد و تمامِ خیمه‌گاهِ بنی اسرائیل ره پوشند و د وختِ صُبحِ د گردویرِ خیمه‌گاهِ شبنمِ د زمی شِشت. ^{۱۴} وختیکه شبنمِ گم شد، دانه های نازک د روی بیابو باقی مند که رقمِ سُدري آلی د بله زمی شِشت. ^{۱۵} غیتیکه بنی اسرائیل او ره دید اونا از یگدیگه خو د زیونِ عبرانی پُرسان کد: “من هو؟“ یعنی “ای چی آسته؟“ چون اونا نمیدنست که او چی بود. اوخته موسی دزوا گُفت: “اینمی نانی آسته که خُداوند دز شمو دده تا او ره بخوَرید. ^{۱۶} خُداوند گُفته: ‘هر نفر اموقس که خورده میتنه جم کُنه. شمو باید یگ منک ره بلده هر فردِ خانوادهِ خو که د هر خیمه زندگی مونه، بگیرید.“^{۱۷} پس بنی اسرائیل دزی توره عمل کد. بعضی مردمِ کلو جم کد و بعضی ازوا کم. ^{۱۸} وختیکه امو «من» ره قد منک اندازه گرفت، معلوم شد کسای که کلو جم کد، چیزی زیاد ندشت و اونای که کم جم کد، کمبود ندشت، بلکه هر آدم د اندازه ضرورتِ خو جم کد. ^{۱۹} و موسی دزوا گُفت: “یگ ذره شی ره ام تا

صُبْح نِگَاهِ نَكُنید. ۲۰ لیکن بعضی مردم دَ تورای مُوسی گوش نَدَد و یگ اندازه شی ره بلده صَبَاح نِگَاه کد. مگم وختی صُبْح شُد دید که پگ شی پُر از کِرم و گَنده شُد و مُوسی بخاطرِ امزی کار دَ بله ازوا غَدَر قار شُد. ۲۱ هر روز صَبَاح گاه، هر کس دَ اندازه ضرورتِ خُو امزو نان جَم مُوکد. لیکن وختیکه آفتو تیز مُوشد، اُمو نانِ خاص آو مُوشد. ۲۲ و دَ روزِ شَشَم اونا دُو برابر نان جَم کد، یعنی دُو مَنک بلده هر نفر. پس رهبرای قوم آمد و دَ مُوسی خبر دَد. ۲۳ مُوسی دَزوا گُفت: ”مقصدِ توره خُداوند اینمی آسته: صَبَاح روزِ استراحت و روزِ آرامِ مُقَدَّس دَ اِحْتِرامِ خُداوند آسته. پس هر چیزی ره که دَ بله آتَش پُخته کدنی و یا دَ آو جوشندنی آستید، امروز پُخته کنید و یگ اندازه ازو ره بلده صَبَاح نِگَاه کُنید.“ ۲۴ و اونا مُطابِقِ اَمْرِ مُوسی نان ره تا روزِ دیگه شی نِگَاه کد و اُمو نان نه گَنده شُد و نه او ره کِرم زد. ۲۵ مُوسی دَزوا گُفت: ”ای نانِ امروز شَمو یه، چراکه امروز روزِ آرام دَ اِحْتِرامِ خُداوند آسته و امروز امزو نان هیچ پیدا نَمیتَید. ۲۶ شَش روز نان ره جَم کُنید، لیکن روزِ هفتم، روزِ آرام آسته و او پیدا نَموشه.“ ۲۷ اوخته، دَ روزِ هفتم بعضی کسا بُرو رفت تا که ازو نان جَم کُنه، مگم اونا هیچ پیدا نَتَنست.

۲۸ پس خُداوند دَ مُوسی گُفت: ”تا کی شَمو از احکام و شریعت مه سرپیچی مُونید؟ ۲۹ دَ فِکْرِ شَمو بَشه که ما، خُداوند، روزِ هفتم ره بحیثِ روزِ آرام دَز شَمو بخشیدم. و امزی خاطر دَ روزِ شَشَم شَمو ره دُو برابر نان میدم. پس دَ روزِ هفتم هر نفر دَ خیمه خُو بُمنه و هیچ کس از جای خُو بُرو نَره.“ ۳۰ پس مردم دَ روزِ هفتم استراحت کد. ۳۱ قوم

اسرائیل نامِ امزو نان ره که هر صباح جَم مُوکد، «مَن» ایشْت. او مِثْلِ دانه های گَشِنِیز سفید بُود و مَزِه شی رقمِ کُلچِه عَسَلتُو وری. ^{۲۲} بعد ازُو مُوسی کُفت: «اینی ره خُداوند امر کده، 'یگ مَنک پُر از «مَن» ره بَلدِه نسل های آینده نِگاه کُو تا اونا او ره بِنِگره و بَدَنه دَ وختی که شُمُو ره از سرزمینِ مِصر بُرو اُورُدُم، اونمُو نان ره دَ بیابو بَلدِه شُمُو دَدُم تا بُخورید.» ^{۲۳} و مُوسی دَ هارون کُفت: «یگ ظرف ره بَگیر و دَ اندازه یگ مَنک «مَن» پُر کُو و او ره دَ حُضُورِ خُداوند بیل تا بَلدِه نسل های آینده نِگاه شُنِه.» ^{۲۴} امو رقم که خُداوند تَوَسُطِ مُوسی امر کُدد، هارون او ره دَ آینده دَ پیشِ رُوی صَنَدُوقِ شَهادَتِ ایشْت تا نِگاه شُنِه. ^{۲۵} بنی اسرائیل تا چل سال «مَن» مُوخورد، تا زمانی که اونا دَ یگ منطقه آباد رَسید، یعنی تا داخل شُدو دَ سَرحدِ سرزمینِ کِنعان، خوراکِ ازوا «مَن» بُود. ^{۲۶} یگ مَنک یعنی یگ «عومِر» دَهْم حِصّه یگ ایفه آسته.

از قاده او جاری موشه

۱۷ بعد ازُو بنی اسرائیل دَ امرِ خُداوند از بیابون سین کوچ کد و دَ سَفَرِ خُو اِدامه دَدِه دَ منطقه رِفیدیم خیمه زد، مگم دَ اُونجی هیچ او بَلدِه وُچی کدو پیدا نَشُد. ^۲ پس مردُم قد مُوسی جنجال کده کُفت: «دَز مو او بَدی که وُچی کنی.» مُوسی دَ جوابِ ازوا کُفت: «بَچی قد ازمه جنجال مُونید؟ و چرا خُداوند ره اِمْتِحان مُونید؟» ^۳ ولے ازی که مردُم کَلو تَشَنه بُود، اونا نِق نِق کده دَ مُوسی کُفت: «چرا مو ره از

مِصر دَ اِيجی اُردی؟ آیا مو ره دَ اِيجی اُردی تاکه مو قد اولادا و گله‌های خو از تُسنگی بُمری؟“^۴ پس مُوسی دَ پیش خُداوند فریاد زده گُفت: ”ما قد ازی قَوم چی کُنم؟ قَریب آسته که مَره سنگسار کنه!“^۵ خُداوند دَ جواب مُوسی گُفت: ”پیش رُوی قَوم بورو و بعضی از ریش سفیدای بَنی اِسرائیل ره قد خو بَگیر و اُمو تِیاق ره که قد شی دریای نیل ره زدی، دَ دست خو گِرِفته حَركت کُو. اُوخته، ما دَ حوریب دَ بله قاده دَ پیش رُوی تُو ایسته مُوشم و تُو قد امزُو تِیاق دَ بله قاده بَزن تا آو از مَنه ازو بُر شنه و مردُم وُچی کنه.“ و مُوسی دَ مُطابقِ اَمرِ خُداوند دَ پیش چیم ریش سفیدونِ بَنی اِسرائیل اُمطور کد.^۷ او اُمو جای ره «مَسّا» و «مَریبا» یعنی «آزمایش» و «جَنجال» نام اِیشت، چراکه بَنی اِسرائیل دَ اُونجی جَنجال کد و خُداوند ره آزمایش کده گُفت: ”آیا خُداوند دَ قدی ازمو حاضرِ آسته یا نه؟“

جنگ قد عمالیقی ها

^۸ بعد ازو عمالیقیا دَ رِفیدیم اَمده قد بَنی اِسرائیل دَ جنگ کدو شد.^۹ مُوسی دَ یوشع گُفت: ”نُفرا ره از مَنه قَوم اِنْتِخاب کُو و بورو قد عمالیقیا جنگ کُو. صَباح ما تِیاقِ خُدا ره دَ دست خو گِرِفته دَ سر تِپه ایسته مُوشم.“^{۱۰} پس یوشع دَ مُطابقِ توره مُوسی عمل کده دَ جنگ عمالیقیا رفت و مُوسی، هارون و حور دَ بله تِپه رفت.^{۱۱} و اِیطور شد که وختی مُوسی دَ ستای خو ره سُون آسمو باله مُوکد، بَنی اِسرائیل پیروز مُوشد، مگم وختیکه مُوسی دَ ست خو ره بلده دَمرسی تا مُوکد، عمالیقیا دَ سر ازوا زور مُوشد.^{۱۲} وختی مُوسی کلو مَنده شد و دیگه

نَتِنَسْت دِستای خُو ره باله بَگِیره، هارُون و حُور یگ سنگ
 ره اُورده مُوسی ره دَ بِلَه اَزو شَند و اُونَا از دُو طرف دِستای
 شی ره تا آفتو شِشتو باله نِگاه کد. ^{۱۳} دَ نتیجه، یوشع و لشکر
 شی، عمالِیقیا ره بَکلی از دَم شمشیر کشید.

^{۱۴} اَو غَیت خُداوند دَ مُوسی گُفت: ”جریانِ ای پیروزی ره دَ
 شکلِ کِتابِ نِوِشته کُو تا که یادگاری بُمَنه و دَ یوشع بُگی که
 ’ما نام و نشانِ قَوْمِ عمالِیق ره از رُوی زمی پای پاک گُم
 مُونم.“ ^{۱۵} پس مُوسی دَ اُونجی یگ قُربانگاه جور کد و نام
 اَزو ره «خُداوند عَلم مه یه» ایشْت. ^{۱۶} و مُوسی گُفت: ”ازی
 که دِست دَ ضِدِ تَخْتِ خُداوند باله شُده، خُداوند قد مردُم
 عمالِیقی نسل دَ نسل دَ جنگ آسته.“

یَترون دَ دیدونِ مُوسی مییه

۱۸ ^۱ یَترون خُسِرِ مُوسی، یعنی پیشوای مِدیان شنید که
 خُدا چی کارای بُزرگ ره بِلده مُوسی و بِلده قَوْمِ خُو بَنی
 اِسرائیل انجام دَده و چی رقم خُداوند اُونَا ره از مِصر بُرو
 اُورده. ^۲ پس یَترون، صَفورا خاتونِ مُوسی ره که مُوسی اَو ره
 پس دَ خانه آته شی رَبی کُدد، ^۳ قد دُو باچه شی گِرِفته پیشِ
 مُوسی رَبی شُد. نامِ باچه اوّلِ مُوسی جِرِشوم بُود، چراکه دَ
 وختِ تَوَلدِ اَزو مُوسی گُفتد: ”ما دَ سرزمینِ خَارِجِ یگ بیگنه
 اَسْتَم.“ ^۴ نامِ باچه دوّم شی اِلِعازار بُود، چراکه مُوسی دَ وختِ
 پَیدا شُدون شی گُفتد: ”خُدا ی آته مه مَره کومک کد و مَره از
 شمشیرِ فِرَعونِ نِجات دَد.“ ^۵ پس یَترون خُسِرِ مُوسی قد خاتو
 و دُو باچه مُوسی دَ بیابو دَ دِیرِ مُوسی اَمَد، دَمزُو جای که بَنی

إسرائيل خیمه زدُد، یعنی دَ دامونِ کوهِ خُدا. ^۶ او پیشلو دَ
مُوسى خبر رى کده گُفتد: ”ما خُسُر تُو يَترون، قد خاتو و دُو
باچه تُو دَ دِيرِ از تُو مييم.“ ^۷ پس موسى دَ دمِ راهِ خُسُر خُو
رفت و خود ره خَم کده دِست شى ره ماخ کد. و بعد از
احوال پُرسى قد يگديگه خُو اونا دَ مَنه خيمه رفت. ^۸ اوخته
مُوسى دَ خُسُر خُو دَ باره پگِ کارای که خُداوند بَلدهِ اسرائيل
دَ خِلافِ فِرْعون و مِصرِيا کُدُد، نَقْل کد. او امچنان قِصّه کد
که بنى اسرائيل دَ طُولِ راهِ دُچارِ کُدَم کُدَم سختى ها شد و
چى رقم خُداوند اونا ره نِجات دَد. ^۹ يَترون از خاطرِ پگِ
خوبى هاى که خُداوند بَلدهِ بنى اسرائيل کُدُد و ازى که خُداوند
اونا ره از دِستِ مِصرِيا آزاد کُدُد، خوش شد. ^{۱۰} او گُفت:
”مُبارک اَسْتِه خُداوندِ که شَمو ره از دِستِ مِصرِيا و فِرْعون
نِجات دَدِه و قومِ خُو اسرائيل ره از زيرِ دِستِ مِصرِيا آزاد
کده. ^{۱۱} اَلِى مِيدَنَم که خُداوند از پگِ خُدايو کده بَزُرگَتَر اَسْتِه،
چُون دَ بَلِه امزُو چِيزى که اونا غرورِ مُوکد، خُداوند از او
کده غَدْر باله بُود.“ ^{۱۲} پس يَترون خُسُرِ موسى قُربانى سوختنى
و قُربانى هاى ديگه ره دَ خُدا تَقْدِيم کد و هارون و تمامِ رِيش
سفيداى اسرائيل دَ دِيدونِ خُسُرِ موسى اَمَد و يگجای دَ
حُضُورِ خُدا نانِ قُربانى ره خورد.

قاضى ها تعيين موشه

^{۱۳} صُبْحِ روزِ ديگه شى موسى بَلدهِ رَسِيدگى شِكَايَتِ مَرْدُم دَ
جای قِضاوَتِ شِشت و مَرْدُم از صُبْحِ تا بِيگاه دَ گِرد شى
ايسته بُود. ^{۱۴} وختى خُسُرِ موسى تمامِ کارای ره که موسى
بَلدهِ مَرْدُم مُوکد دِيد، او گُفت: ”اى چى کار اَسْتِه که تُو بَلدهِ

مردم مُوکنی؟ چرا تنهای خُو د قضاوت شِشتی و مردم روز تا بیگاه د گِردِ ازتو ایسته موشه؟“ ^{۱۵} موسی د جواب شی گُفت: ”مردم بَلدِه حلِ مُشکلِ خُو پیش ازمه مییه تاکه اونا اِرادِه خُدا ره از مه سوال کنه. ^{۱۶} وختیکه د بَینِ دُو آدم اِختِلاف پَیدا موشه، اونا پیش ازمه مییه و ما فیصله مونم که کُدم ازوا حق د جانب آسته و ما احکام و شریعتِ خُدا ره دزوا تعلیم میدم.“ ^{۱۷} خُسِرِ موسی دزُو گُفت: ”امی کار ره که مُوکنی خُوب نییه. ^{۱۸} تو قد امزی کار ام خود خُو ره و ام امی مردم ره منده و کاملاً زله مونی. ای کار کلو گِرنگ آسته و تُو نمیتنی ای کار ره د تنهایی خُو پیش بُبری. ^{۱۹} آلی توره مره گوش کُو، پند-و-نصیحتِ مره قبول کُو و خُدا ام قد ازتو بَشه: تُو باید د حُضُورِ خُدا نماینده مردم بَشی و اِختِلاف-و-دعوای ازوا ره د پیشِ خُدا عرض کنی. ^{۲۰} احکام و شریعتِ خُدا ره دزوا تعلیم بدی و بَلدِه ازوا یاد بدی که چی رقم رفتار کُنه و چی رقم کارا ره انجام بدیه. ^{۲۱} امچنان از مننه قوم آدمای قابل، خُدا ترس و دُرستکار ره که از رِشوتِ نَفرتِ دَشته بَشه، اِنْتِخاب کُو تا اونا سرکرده های هزار نفری، سرکرده های صد نفری، سرکرده های پنجاه نفری و سرکرده های ده نفری بَشه. ^{۲۲} بیل که اونمُو نفرها هر وخت د بَینِ قوم قضاوت کُنه و فقط مسایلِ غَدرِ مُهم-و-سخت ره پیش ازتو بیره. لیکن مسایلِ ریزه ره اونا خودون شی حل-و-فصل کنه. دزوی ترتیب اونا ره د کار خُو شریک مونی و کار ازتو آسوتر شُده بار تُو سُبک موشه. ^{۲۳} اگه ای رَوش ره پیش بُبری و خاستِ خُدا ام امی رقم بَشه، اوخته، تُو ثابت قَدم مومنی و مردم ام راضی شُده د دِلِ آرام پس د خانه های خُو موره.“ ^{۲۴} موسی نصیحتِ خُسِرِ خُو ره قبول کد و مُطابِق

پیشنهاد از او عمل کد. ^{۲۵} او نفرای قابل ره از تمام بنی اسرائیل
 انتخاب کد و اونا ره د سر هر دل هزار نفری، صد نفری،
 پنجاه نفری و ده نفری رهبر تعیین کد. ^{۲۶} پس اونا هر وخت د
 بین مردم قضاوت موکد. مسایل مشکل ره اونا د پیش
 موسی می آورد و اختلافات ریزه تر ره خودون شی حل و
 فصل موکد. ^{۲۷} بعد از او موسی خسر خو ره رو به راه کد و
 یترون پس د منطقه خود خو رفت.

د کوه سینا

۱۹ د شروع ماه سوم بعد از بر شدن بنی اسرائیل از
 سرزمین مصر، دمزو روز اونا د بیابون سینا آمد. ^۱ اونا از
 منطقه رفیدیم حرکت کد و د بیابون سینا رسیده خیمه زد. د
 اونجی اونا روی د روی کوه سینا خیمه گاه ره جای-د-جای
 کد. ^۲ اوخته موسی د بله کوه د حضور خدا رفت و خداوند
 از بله کوه موسی ره کوی کده گفت: "د خاندان یعقوب،
 یعنی د بنی اسرائیل اینطور بگی: ^۳ 'شمو دیدید که ما قد
 مصریا چی کار کدم و چی رقم مثل یگ برگج آلی که چوچه
 های خو ره سر بال خو ایشته موبره، ما ام شمو ره د پیش
 خود خو آوردیم. ^۴ و آلی، اگه د توره مه گوش دده از مه
 اطاعت کنید و د عهدی که د بین ازمه و شمو آسته وفادار
 بمانید، شمو از منه پگ قوما مثل خزانه آلی مال خاص مه
 موشید. چون تمام دنیا مال ازمه یه. ^۵ و امچنان شمو بلده
 ازمه مملکت پیشوایو و ملت مقدس جور موشید. اینمی
 تورای آسته که باید د بنی اسرائیل بگی." ^۶ پس موسی از کوه

تا آمد و ریش سفیدای بنی اسرائیل ره کوی کده تمام تورای ره که خداوند دزو امر کد، بلده ازوا نقل کد. ^۸ پگ مردم د یگ صدا د جواب شی گفت: ”هر چیزی که خداوند گفته مو دزو عمل مونی.“ و موسی جواب قوم ره د خداوند رسند. ^۹ خداوند د موسی گفت: ”ما د منه اور سیاه پیش تو میم تا وختیکه ما قد از تو توره موگم، مردم د گوش خو صدای مره بشنوه و بعد ازو اونا همیشه دز تو اعتماد داشته بشه.“ پس موسی توره قوم ره د خدا عرض کد. ^{۱۰} و خداوند بسم د موسی گفت: ”آلی د پیش مردم بورو و دزوا امر کو که امروز و صبح خود ره پاک کنه و کالای خو ره ام بشویه. ^{۱۱} اونا بلده روز سوم خود ره تیار کنه، چراکه ما میخایم دیگه صبح د پیش چیمای پگ بنی اسرائیل د کوه سینا نازل شنم. ^{۱۲} د گرداگرد کوه یگ حد-و-اندازه تعیین کو و دزوا بگی، هوش خو ره بگیرد که د بله کوه نروید و حتی د دامون کوه پای خو ره نه ایلید؛ چون هر کسی که د کوه دکه بخوره، او حتماً باید کشته شه.“ ^{۱۳} هیچ کس باید د جان ازو دست نزنه، بلکه او باید سنگسار و یا قد تیر کشته شه. چی انسان بشه، چی حیوان، او نباید زنده بمانه. لیکن وختیکه صدای شیپور باله موشه، اونا د بغل کوه بیه.“ ^{۱۴} پس موسی از کوه تا شد و بنی اسرائیل ره تقدیس کد و اونا کالاهای خو ره ششت. ^{۱۵} اوخته موسی دزوا گفت: ”بلده روز سوم تیار بشید و قد خاتونوی خو نزدیکی نکنید.“ ^{۱۶} و ایطور شد که د روز سوم، صبحگاه صدای گرگرداغ شنیده شد و آتشک زد و اور تریک د بله کوه پیدا شد. بعد ازو یگ آواز غدر بلند مثل آواز شیپور آلی باله شد و تمام مردم د خیمهگاه از ترس لرزه موکد. ^{۱۷} اوخته موسی مردم ره بلده ملاقات خدا از خیمهگاه

بُرُو بُرْد و اُونَا دَ پَاي كوه ايسته شُد. ^{۱۸} تمام كوه سينا از دُود
 پوشيده بُود، چراكه خُداوند دَ مَنه آتِش دَ بِلَه كوه تاه شُد. از
 كوه دُود مِثَل دُودِ كوره وَرِي دَ هَوا باله مورفت و تمام كوه دَ
 شِدَّت لَرزه مُوكَد. ^{۱۹} صَدَاي شِيپُور بِلندتر شُدِه مورفت تاكه
 بيخي بلند شُد. اوخته مُوسِي توره كُفت و خُدا قد صَدَاي خُو
 دَزُو جواب دَد. ^{۲۰} وختيكه خُداوند دَ شِيخي كوه سينا تاه شُد،
 اُو مُوسِي ره دَ پيش خُو كُوي كَد و مُوسِي ام دَ شَخ كوه باله
 رفت. ^{۲۱} اوخته خُداوند دَ مُوسِي كُفت: ”تا بورُو و دَ قَوْم خُو
 بُگي كه از حد- و- اندازه تعيين شُدِه تَجَاوز نَكْنِه. نَشْنِه كه
 اُونَا بَلَدِه دِيدُونِ ازمه نَزْدِيك بِييه و غَدَرِ ازوا كُشته شُنِه. ^{۲۲} و
 حتِي پيشوايوني كه نَزْدِيكِ ازمه مِييه، اُونَا ام بايد خود ره
 پاك كُنِه؛ اگه نَه، اُونَا دَ غَضَبِ مه گِرِفْتار مُوشِه. “ ^{۲۳} مُوسِي دَ
 خُداوند كُفت: ”مَرْدُم دَ بِلَه كوه سينا اَمَدِه نَمِيْتْنِه، چراكه تُو
 مو ره اَخْطَار دَدِي و كُفتِي كه دَ گِرْدوَبَرِ كوه حد- و- اندازه
 تعيين كُو و كوه ره پاك حِسَاب كُو. “ ^{۲۴} پس خُداوند دَ
 مُوسِي كُفت: ”بِسْمِ تا بورُو و هَارُونِ ره قد خُو باله بِيَرُو.
 ولِے بَنِي اِسْرَائِيلِ و پيشوايو ره نَه ايل كه ازو حد- و- اندازه
 تَجَاوز كْنِه و دَ پيشِ ازمه كه خُداوند اَسْتَم بِييه؛ نَشْنِه كه اُونَا
 دَ غَضَبِ گِرِفْتار شُنِه. “ ^{۲۵} پس مُوسِي از كوه تاه رفت و تمام
 چِيْزَا ره دَ مَرْدُم دُوباره كُفت.

دَه حُكْم

۲۰ و خُدا گپ زده تمام امزي تورا ره كُفت:

”ما خُداوند، خُداي تُو اَسْتَم كه تُو ره از سرزمينِ

مِصر، از جای که غلام بودی، بُرو اُردُم.

۳ د پالوی ازمه خدایونِ دیگه ندشته بش.

۴ بلده خو بُت جور نکو، نه د شکل چیزای که باله د

آسمو آسته یا تاه د روی زمی و یا د زیر آوهای زمی.

۵ اونا ره سَجده و عِبادت نکو، چُون ما خُداوند،

خُدای تو، خُدای غِیرتی اَسْتَم و بچکِیچا ره بخاطر

گناه آته‌گون شی تا پُشتِ سوْم و چارْم امزو کسا که

از مه بد مُوبره، جزا میدیم. ۶ لیکن رَحمت خو ره تا

هزار پُشت نصیبِ کسای مُونم که مره دوست دره و

احکام مره نگاه مُونه.

۷ نام خُداوند، خُدای خو ره د مقصدِ باطلِ نگیر، چُون

خُداوند کسای ره که نام ازو ره د مقصدِ باطلِ بگیری،

بے جزا نميله.

۸ روزِ آرام ره د یاد خو بگیر و او ره مُقدّس حساب

کو. ۹ شش روز کار کو و پگ کارای خو ره انجام

بدي، ۱۰ مگم روزِ هفتم یگ روزِ آرام د احترامِ خُداوند،

خُدای تو آسته. دمزو روز هیچ کار ره انجام ندی؛ نه

خود تو، نه باچه تو، نه دختر تو، نه غلام تو، نه کنیز

تو، نه چارپایای تو و نه بیگنه که د چاردیوالی تو بشه،

۱۱ چراکه خُداوند د شش روز آسمو، زمی، دریا و هر

چیزی ره که د منه ازوا آسته خَلق کد و د روزِ هفتم

دست خو ره از کار کشید؛ امزی خاطر او روزِ هفتم

ره مُبارک خاند و او ره پاک حساب کد.

۱۲ آته و آبه خو ره احترام کو تا د سرزمینی که

خداوند، خدای تو دز تو مویخشه، عمرِ دراز دشته
بشی.

۱۳ قتل نکو.

۱۴ زنا نکو.

۱۵ دزی نکو

۱۶ د ضدِ همسایه خو شاهدی دروغ ندی.

۱۷ چیم خوره د خانه همسایه خو نه ایل؛ خاتون

همسایه خو ره، غلام و کنیز شی ره، گاو و الاغ شی

ره و هیچ مال دیگه همسایه خو ره تی چیم نکو.

۱۸ وختیکه مردم گرگردراغ و آتشک ره قد باله رفتون دود از

کوه دید و صدای شیپور ره شنید، اونا از ترس د لرزه افتد و

از کوه دورتر ایسته شد. ۱۹ و اونا د موسی گفت: ”خود تو

پیغام خدا ره دز مو بگی و مو گوش مونی، مگم خدا قد ازمو

توره نگیه، نشنه که مو بمری.“ ۲۰ لیکن موسی د مردم گفت:

”ترس نخورید؛ خدا بلده ازی آمده که شمو ره آزمایش کنه

تا که ترس خداوند د پیش روی شمو بشه و شمو گناه نکنید.“

۲۱ د حالیکه پگ قوم دورتر ایسته بود، موسی دمزو اور تریک

و سیاه که خدا د اونجی بود، نزدیک شد.

۲۲ اوخته خداوند د موسی گفت: ”د بنی اسرائیل اینی رقم

بگی، خودون شمو دیدید که ما از آسمو قد شمو توره گفتیم.

۲۳ د پالوی مه خدایون دیگه از نقره و طلا بلده خو جور

نکنید. ۲۴ بلده ازمه یگ قربانگاه از خاک زمی جور کنید و د

بله ازو قربانی‌های سوختنی و قربانی‌های سلامتی ره از منه

گله و رمه خو دز مه تقدیم کنید. هر جای ره که ما انتخاب

كُنْمُ تا دَ اُونجی نام مه یاد شُدِه سِتایش شُنِه، ما دَ اُونجی پیش شُمُو مییم و شُمُو ره بَرکت میدم. ^{۲۵} ولے اگه بَلدِه ازمه یگ قُربانگه سنگی جور مُونید، سنگا ره تَراش نَکُنید، چُون اگه اوزارِ کار ره دَ بَلِه ازوا اِسْتِعْمال کُنید، قُربانگه نَجِس مُوشه. ^{۲۶} قُربانگه زینهدار جور نَکُنید؛ نَشْنِه وختیکه شُمُو از زینِه باله مورید، شرمگه شُمُو دیدِه شُنِه.“

قانونِ جزا

۲۱ ^۱ ”و اینی احکام ره ام باید دَ بنی اسرائیل بُگی، ^۲ اگه یگ غلامِ عبرانی بخری، او باید بَلدِه شَش سال دَز تو خدمت کنه و دَ سالِ هفتم او ره آزاد کُو، بدُونِ ازی که او بَلدِه آزادی خو پیسه بدیه. ^۳ اگه دَ غیتی که غلام تو شُدُد مُجرَد بود، او باید تنها آزاد شُنِه. ولے اگه پیش ازی که غلام از تو شُنِه خاتو دَست، خاتون شی ام قد ازو قتی آزاد شُنِه. ^۴ اگه بادار شی بَلدِه ازو خاتو گِرِفْتِه بَشِه و او غلام از خاتون خو صاحبِ باچه ها و دُختر و شُدِه بَشِه، اوخته خاتو و اولادا از بادار شی مُوشه و او غلام تنهای خو آزاد شُنِه. ^۵ لیکن اگه او غلام بُگیه: ”ما بادار و خاتو و بچکیچای خو ره دوست درم؛ ما نمیخایم آزاد شُنم.“ ^۶ اوخته بادار شی او ره دَ حُضُورِ خُدا بُبره و بعد ازو دَ دانِ درگه و یا چوکاتِ درگه ایسته کُنِه و دَ اُونجی بادار شی گوشِ غلام ره قد یگ دروش سُلَاح کنه. ازو پس امو غلام بَلدِه همیشه دَ بادار خو خدمت کنه.

^۷ اگه یگ آدم دُختر خو ره مِثْلِ کِنیز سَودا کنه، او کِنیز مِثْلِ غُلاما وری دَ سالِ هفتم نَباید آزاد شُنِه. ^۸ و اگه بادار ازو

دُختر که اُو ره دَ خود نامزاد کده، ازو راضی نَبشه، اُو حق ندره که اُو ره دَ یگو نفر که از بنی اسرائیل نَبشه سَودا کنه، چراکه امو کار دَ حق ازو دُختر خیانت حساب موشه، بلکه بيله که امو دُختر باز خرید شنه. ^۹ و اگه بادار بخایه کنیز ره بَلده باچه خو نامزاد کنه، باید مطابق رسم دُخترون آزاد قد ازو رفتار کنه، نه مثل یگ کنیز. ^{۱۰} اگه دَ پالوی کنیز یگ خاتون دیگه بَلده خو بگیره، اُو نباید از خوراک و پوشاک و حق زن-و-شویی ازو کم کنه. ^{۱۱} و اگه بادار امی سه چیز ره بَلده ازو انجام نمیدیه، اُو کنیز میتنه اُو ره ایله کنه و بدون پیسه ددو آزاد شنه.

^{۱۲} اگه کسی یگ انسان ره بزنه و اُو بمره، اُو آدم باید کُشته شنه. ^{۱۳} لیکن اگه اُو دَ گیته شی نبوده که اُو ره بزنه، بلکه تقدیرِ الهی بوده که امو نفر دَ دست شی بفته، اوخته ما بَلده ازو یگ جای ره تعیین مونم که دَ اونجی دوتا کنه.

^{۱۴} ولی اگه یگ شخص دَ بله همسایه خو قار شنه و اُو ره قَصداً بکُشه، اُو ره حتی از پناهِ قریانگاهِ ازمه باید بکشید تا که کُشته شنه.

^{۱۵} و کسی که آته یا آبه خو ره بزنه، باید کُشته شنه. ^{۱۶} و کسی که یگ انسان ره دُزی کده سَودا کنه و یا امو نفر دَ دست شی پیدا شنه، دُز باید کُشته شنه.

^{۱۷} کسی که آته یا آبه خو ره لعنت کنه، باید کُشته شنه.

^{۱۸} اگه دُو نفر قد یگدیگه خو جنگ-و-جنجال کنه و یگ شی

دِیْگه ره قد سنگ یا مُشت بزنه، مگم او نمره بلکه بستر شنه،
۱۹ و بعد ازو دُوباره از جاگه خو باله شُده د کومک تِیاق راه
بوره، د او صورت آدم زَدنی بے گناه آسته. ولے تاوون
روزای بیکاری شی ره باید دزو بدیه و خرچ تداوی شی ره د
گردو بگیریه.

۲۰ و اگه کسی غلام یا کنیز خو ره قد چيو بزنه و او د زیر
چيو بمره، انتقام ازو باید گرفته شنه. ۲۱ لیکن اگه امو غلام یا
کنیز چند روز پس از لت خوردو زنده بُمنه، نباید از بادار
شی انتقام گرفته شنه، چراکه او غلام یا کنیز دزو تعلق دره.

۲۲ و اگه یگ تعداد مردا قد یگدیگه خو جنگ کنه و د وخت
جنگ یگ خاتون حامله ره بزنه و اولاد ازو ضایع شنه، مگم
د خود ازو خاتو کدم ضرر نرسه، امو آدم زَدنی هر قدر پیسه
که شوی امزو خاتو طلب کنه، باید جریمه بدیه، ولے قاضیا
باید تصدیق کنه. ۲۳ لیکن اگه د خود ازو خاتو نقص برسه،
باید امو نقص د آدمی که زده ام برسه: جان د عوض جان،
۲۴ چیم د عوض چیم، دندو د عوض دندو، دست د عوض
دست، پای د عوض پای، ۲۵ داغ د عوض داغ، زخم د عوض
زخم و سیاکوی د عوض سیاکوی.

۲۶ اگه کسی چیم غلام یا کنیز خو ره کور کنه، باید او ره د
عوض چیم شی آزاد کنه. ۲۷ و اگه کسی دندون غلام یا کنیز
خو ره میده کنه، باید او ره د عوض دندون شی آزاد کنه.

۲۸ و اگه یگ نرگاو د بله یگو مرد یا خاتو قد شاخ خو حمله
کنه و او ره بکُشه، نرگاو باید سنگسار شنه و گوشت شی ام

خورده نشنه، مگم صاحب نرگاو بے گناه حساب شنه.

^{۲۹} ولے اگه امو نرگاو ازو پیش ام قد شاخ خو حمله موكده و

صاحب شی ام ازی توره خبر دشته، مگم نرگاو ره بسته

نکده و امو نرگاو یگو مرد یا خاتو ره کشته، دزی صورت

نرگاو باید سنگسار شنه و صاحب شی ره ام باید بکُشه.

^{۳۰} ولے اگه خونبها د بله صاحب نرگاو تعیین شنه، صاحب

نرگاو میتنه قد دون خونبهای تعیین شده جان خو ره

باز خرید کنه. ^{۳۱} چی دختر ره شاخ بزنه، چی باچه ره، اینمی

حکم ذکر شده باید اجرا شنه. ^{۳۲} اگه نرگاو یگو غلام یا کنیز

ره بزنه، باید صاحب نرگاو سی مثقال نقره د بادار غلام یا

کنیز بدیه و گاو ام سنگسار شنه. ^{۳۳} اگه کسی دان کدم چاه

ره واز کنه یا یگو چاه ره بکنه و روی شی ره نپوشنه و د منه

ازو یگو گاو یا خر بفته، ^{۳۴} صاحب چاه باید عوضی و یا

قیمت امزو حیوان ره د صاحب شی بدیه و حیوان مرده دزو

تعلق میگیره.

^{۳۵} اگه نرگاو یگو آدم، نرگاو یگو کسی دیگه ره بزنه و بکُشه،

اوخته اونا گاو زنده ره سودا کده قیمت شی ره منه خو

تقسیم کنه و نرگاو کشته شده ره ام دو تقسیم کنه. ^{۳۶} ولے

اگه معلوم شد که امی گاو سابق ام عادت شاخ زدو ره

دشته، مگم صاحب شی او ره بسته نکده، اوخته گاو زنده ره

صاحب شی باید د عوض گاو کشته شده بدیه و گاو کشته

شده از خود شی موشه.

۲۲ اگه کسی نرگاو یا گوسپو ره دزی کنه و او ره حلال

کنه یا سودا کنه، باید دز د عوض نرگاو پنج گاو و د عوض

گوسپو چار گوسپو بديه. ^۲ اگه كُدم دُز د وختِ شاو د دُزى
كدو گِرِفَتار شُنه و اُو ره تا اندازه بزنه كه بُمَره، خُونِ اَزُو
بايد بازخاست نَشُنه. ^۳ ليكن اگه دُز بعد از آفتو بُر شُدو كُشته
شُنه، بازخاستِ خُونِ اَزُو بايد شُنه. دُز بايد تاوو بديه و اگه
چيزى ندره، خودِ اَزُو بايد سَوَدا شُنه و قِيمَتِ شى دَ عَوَضِ
دُزى شى دده شُنه. ^۴ اگه چيزى دُزى شُده زنده دَ دِستِ دُز
پيدا شُنه، هر چيزى كه بَشه، چى گاو، چى خَر، چى گوسپو،
دُز بايد دُو برابرِ تاوو بديه.

^۵ اگه كسى تاله خُو ره بَكلى بچرنه و بعد اَزُو مال خُو ره
قَصداً دَ تاله يا باغِ انگورِ ديگه كس ايله كنه، اُو بايد تاوون
شى ره از خُو بترين تاله يا باغِ انگورِ خودِ خُو بديه.

^۶ اگه يگو كس آتَشِ دَرِ بديه و آتَشِ دَ خارِ بوته بَرسه و بعد اَزُو
دَ كِشتِ ديگه نفر بوره و قوده يا حاصلِ دِرو نَشُده و يا تمام
كِشتِ اَزُو ره بَسوزنه، آدمى كه آتَشِ كده، حتماً بايد تاوون
شى ره بديه.

^۷ اگه كسى پيسه يا سامان خُو ره پيشِ همسايه خُو اَمانت بيله
و چيزى ايشنگى از خانه امزو نفر دُزى شُنه، دَ صورتى كه
دُز گِرِفَتار شُنه، اُو بايد دُو چند تاوو بديه. ^۸ اگه دُز گِرِفَتار
نَشُد، اُو غيتِ صاحبِ خانه بايد دَ حُضُورِ خُدا حاضِرِ شُنه تا
فَيْصَله شُنه كه آيا اُو دِستِ خُو ره دَ مالِ همسايه خُو دِراز
كده، يا نه؟ ^۹ تمامِ قضيه هاى خيانت، چى دَ باره گاو، خَر يا
گوسپو بَشه، چى دَ باره كالا و يا هر چيزِ ديگه كه گُم شُده
بَشه و يگو كس ادعا كنه كه ”اينمى از مه يه“ اوخته، ادعا
كُننده و صاحبِ مال هر دوى شى بايد دَ حُضُورِ خُدا بيبه و

هر کُدم شی که گُناهکارِ اعلان شد، باید دُو چند دَ همسایه
خُو تاوو بدیه.

^{۱۰} اگه کُدم کس یگو خَر یا نرگاو یا گوسپو و یا یگو حیوان
دیگه ره بلده همسایه خُو امانت بدیه و او حیوان بُمَره یا
اُوگار شنه و یا از پیش ازو بُرده شنه بدونِ ازی که کس
بنگره، ^{۱۱} یگ قسم دَ بین ازو هر دُو دَ حُضورِ خداوند ایشته
شنه. اگه امو آدم قسم بخوره که دست خُو ره دَ مالِ همسایه
خُو یراز نکهده، صاحبِ مال باید قسم شی ره قبول کنه.
اوخته او آدم لازم ندره که تاوو بدیه. ^{۱۲} ولے اگه او حیوان از
پیش همسایه دُزی شده بشه، او باید دَ صاحبِ ازو تاوو بدیه.
^{۱۳} اگه حیوان دَ وسیله یگو جانورِ درنده پاره شده بشه، او باید
لاش پاره شده ره دَ عنوانِ ثبوت بیره. دَ او صورت او لازم
ندره که تاوو بدیه.

^{۱۴} اگه کسی یگ حیوان ره از همسایه خُو امانت بگیریه و او
حیوان دَ وختیکه صاحب شی حاضر نبشه، اُوگار شنه یا
بُمَره، پس آدم امانت گیرنده باید تاوون حیوان ره بدیه.
^{۱۵} لیکن اگه صاحب امزو حیوان حاضر بوده بشه، او مجبور
نییه که تاوو بدیه. اگه حیوان کرا شده بشه، امو کرایه دَ
عوض تاوون شی حساب موشه.

قانونای اخلاقی و مذهبی

^{۱۶} اگه یگو مرد کُدم دُخترِ باکیره ره که هنوز نامزاد نشده بشه،
بازی بدیه و قد شی خاو کنه، او باید مهریه دُختر ره بدیه و
او ره خاتون خُو کنه. ^{۱۷} لیکن اگه آته شی راضی نبشه که

دُختر خُوره دَزُو آدَم بَدِيه، پَس اُو آدَم بايِد مِهْرِيه يِگ دُختر
ره دَزُو بَدِيه.

١٨ خاتُونِي كه جادُوگري مُونه، اُو ره زنده نه ايليد.

١٩ هر اِنسانِ كه قد حَيوان نَزديكي كنه، بايِد كُشته شُنه.

٢٠ هر كسي كه بَلدِه خُدايونِ دِيگه، غَيْر از خُداوند قُرْباني كنه،
بايِد كامِلاً نَابُود شُنه. ٢١ آدَم بِيگنه ره آزار نَدِيد و دَ حَق شِي
ظَلَم نَكْنِيد، چراكه خودون شُمو اَم دَ سرزَمِينِ مِصر بِيگنه
بُودِيد. ٢٢ خاتُونِ بِيوه و يَتِيم ره اَذِيَت نَكْنِيد. ٢٣ اگه اُونَا ره
اَذِيَت كُنِيد، اُونَا پيش ازمه داد-و- فرياد مُونه و ما ضرُور
داد-و- فريادِ ازوا ره مِيشنُوم ٢٤ و دَ سر شُمو قار شُدِه شُمو
ره دَ دَمِ شمشير مُوكُشَم تاكه خاتُونِي شُمو بِيوه شُنه و
بچِكِيچاي شُمو يَتِيم.

٢٥ اگه دَ كُدَمِ شَخْصِ مُحتاجِ كه از قَوْمِ ازمه اَسْتِه پيسه قرض
مِيدِي، مِثَلِ يِگ سُوْدخور رفتار نَكُو و ازُو سُوْد نَكِير. ٢٦ اگه
چِپَنِ هَمسايِه خُو ره گِرَوِ گِرِفْتِي، اُو ره حتماً پيش از شِشْتونِ
آفْتُو دَزُو پَس بَدِي، ٢٧ چراكه اونْمُو چِپَنِ يگانه پوش بَلدِه خاو
شِي اَسْتِه. اگه ازُو محروم بَشِه، اُو جِسْمِ خُو ره قد چِيَزخِيلِ
پوش كنه؟ پَس اُو پيشِ ازمه فرياد مِيزَنِه و ما دَ دادِ ازُو
مِيرِسْم، چراكه ما خُدایِ كَرِيمِ-و- رَحِيمِ اَسْتَم.

٢٨ دَ خُدَا كُفْرگويِي نَكُو و دَ رَهْبَرِ قَوْمِ خُو نَالْتِ نَكِي. ٢٩ دَ
أُورْدونِ هَدِيه حاصِلَاتِ و شِيرِه اَنگُورِ خُو دَ حُضُورِ ازمه
مَعطَلِ نَكُو. باچه اولبَارِي خُو ره دَزِ مِه وَقْفِ كُو. ٣٠ اَمُو رَقْمِ،

اولباری‌های گاو و مال خورِه ام دَز مه وَقَف کُو. بیل که نِلغِه
بَلَدِه هفت روز دَ پیشِ آبه خُو بُمَنه و دَ روزِ هَشْتَم، اُو ره دَز
مه بَدی. ^{۳۱} شُمُو قَوْمِ مُقَدَّسِ مه اَسْتِید. دَمزی دَلیلِ گوشتِ
حیوان ره که دَ وَسِیلِه جانورِ دَرِنده پاره شُدِه بَشه، نَخورید،
بَلکِه اُو ره پیشِ سگا بِنَدزید.

۲۳ ^۱ خبرِ دروغِ ره تیتِ نَکُو و قدِ آدمِ شیرِ همدستِ شُدِه
شاهدیِ دروغِ ندی.

^۲ دَ انجامِ دَدونِ عملِ بَد از اَکثَریتِ مردُمِ پیرویِ نَکُو. دَ مَوقِعِ
دعوا از خاطرِ تاثیرِ نظرِ اَکثَریتِ مردُم، شاهدیِ دروغِ ندی و
عدالتِ ره پایمالِ نَکُو. ^۳ امچنان از دعوايِ آدمِ غریبِ دَ
محاكمه طرفداریِ نَکُو.

^۴ اگه قدِ گاو یا خَرِ گُمَشُدِه دُشْمونِ خُو رُویِ دَ رُویِ شُدی، اُو
ره پیشِ صاحبِ شیِ پسِ بُبر.

^۵ اگه مینگریِ یگو کسی که ازتو نَفرتِ دَره و خَرِ شیِ دَ زیرِ
بارِ خاوِ کده، بے‌پروا از پالویِ خَرِ شیِ تیرِ نَشُو، بَلکِه دَزُو
کومکِ کُو تاکه خَرِ شیِ از زمیِ باله شَنه.

^۶ حقِ آدمِ درمَندهِ قَوْمِ خُو ره دَ پیشِ قاضیِ پایمالِ نَکُو.

^۷ تَهْمَتِ ناحقِ دَ کسِ نَزَن و آدمِ صادقِ و بے‌گناهِ ره دَ قتلِ
نَرسن، چراکه شخصِ بَدکارِ ره ما بیگناهِ حسابِ نَمونُم.

^۸ رِشَوَتِ نَگیر، چراکه رِشَوَتِ چیمایِ بینایا ره کورِ مونه و
تورایِ آدمایِ عادلِ ره کَجِ مونه. ^۹ دَ آدمِ بیگنهِ ظَلَمِ نَکُو، چراکه
خودگونِ شُمُو دَ مِصرِ بیگنهِ بُودید و از حالِ دِلِ بیگنهِ خبر

سالِ هفتم و روزِ هفتم

^{۱۰} دَ زمینِ خُو شَش سالِ کِشت و کارِ کُو و حاصلِ شی ره جَم کُو، ^{۱۱} مگم دَ سالِ هفتم بیل که زمین تُو سفید و ایوه بُمَنه تا آدمای مَفلس۔ و۔ نادار که دَ بَینِ قومِ تُو آسته، از چیزی که سَوَز مونه بُخوره. و باقی مَنده شی ره حیوانای بیابو بُخوره. قد باغِ انگور و باغِ زیتون خُو ام امی کار ره بُکُو. ^{۱۲} شَش روز کار کُو و دَ روزِ هفتم مندگی خُو ره بگیری تا گاو و خر تُو دمرسی کُنه و باچه کنیز تُو و شخصِ بیگنه که بلده تُو کار مونه، بتنه آرام بگیره. ^{۱۳} دَمزُو چیزای که دَز شُمُو گُفتم، پای بند بشید و نامِ خُدايُونِ دیگه ره ذکر نَکنید و نامِ های ازوا ره حتی دَ زیون خُو ام نیرید.

عید های سالانه

^{۱۴} هر سال سه دفعه دَ احترامِ ازمه عید بگیرید:

^{۱۵} اوّل عیدِ فطیر ره برگزار کُنید. امُو رقم که ما دَز شُمُو امر کدُم، دَ دَورونِ هفت روز نانِ فطیر بُخورید. ای ره بطورِ مُنظَم هر سال دَ ماهِ اَبیب ادا کُنید، چُون دَمزی ماه بود که از مِصر بُر شَدید. دَمزی عید باید هیچ کس دِستِ خالی دَ حُضُورِ ازمه نیه.

^{۱۶} دوّم، عیدِ نویرِ حاصلات ره دَ مَوقِعِ که حاصلِ اوّلِ کِشت۔ و۔ کار خُو ره دَ پِیشِ ازمه تقدیم مَونید، برگزار کُنید.

سَوْم، عِيدِ فَصْلِ دِرَوِ رِه دَ آخِرِ سَالِ دَ وَخْتِ
جَمِ كَدُونِ حَاصِلِ زَمِينِ خُو بَرگُزَارِ كُنِيد.

۱۷ هر سال سه دفعه پگِ مَرْدَا-و-باچه های شُمو باید دَ
حُضُورِ خُداوند-خُدا حَاضِرِ شُنه. ۱۸ خُونِ قُرْبَانِي رِه قَد نَانِ
خَمِيرْمَايِه تُو دَز مه تَقْدِيمِ نَكُنِيد. چَرَبِي قُرْبَانِي رِه كِه دَ مَوْعِ
عِيدِ دَز مه تَقْدِيمِ مُونِيد، نَبَايِد تا صُبْحِ رُوزِ دِيگِه باقِي بُمَنه.
۱۹ بَهْتَرِينِ نَوَبَرِ حَاصِلَاتِ زَمِينِ خُو رِه دَ خَانِه خُداوند، خُدايِ
خُو بِيرِيد. بَزْغَلِه رِه دَ شِيرِ آبِه شِي پُخْتِه نَكُنِيد.

وَعْدِه هَا وَ اَحْكَامِ خُدا

۲۰ ما يگِ مَلَايِكِه رِه پيشلُونِ تُو رِي مُونِمِ تاكِه از تُو مُحَافِظَتِ
كُنِه وَ تُو رِه دَ سِرْزَمِينِي كِه ما بَلَدِه تُو تِيَارِ كَدِيمِ، بَرِسَنه.
۲۱ خُودِ رِه ازُو هُوشِ كُو وَ دَ تُوْرَايِ شِي گُوشِ بَدِي. قَد ازُو
تَلْخِ نَشُو، چَرَاكِه خَطَاهايِ تُو رِه نَمُوخِشِه، چُونِ ما اُو رِه
رِي كَدِيمِ وَ نَامِ اَزْمِه قَد ازُو اَسْتِه. ۲۲ لِيكِنِ اگِه دَزُو گُوشِ بَدِي
وَ پگِ چِيْزَايِ رِه كِه ما قَد تُو كُفْتَمِ اِنْجَامِ بَدِي، اُو غِيْتِ ما
دُشْمُونِ دُشْمَنَايِ تُو وَ مُخَالِفِ مُخَالِفِينِ تُو مَوْشَمِ. ۲۳ مَلَايِكِه
مه پيشلُونِ تُو موره وَ تُو رِه دَ سِرْزَمِينِ اَمُورِيَا، حَتِيَا، فَرِزِيَا،
كِنْعَانِيَا، حَوِيَا وَ يَبُوسِيَا مِيرِسَنه وَ ما اُونَا رِه پايِ پاكِ كُمِ
مُونِمِ. ۲۴ دَ خُدايُونِ ازُوا سَجْدِه نَكُو وَ اُونَا رِه پَرَسْتِشِ نَكُو وَ دَ
رِسْمِ وَ رُواجِ مَذْهَبِي ازُو مَرْدُمِ اَمِ شَرِكْتِ نَكُو، بَلَكِه بُتْهايِ
ازُوا رِه مُكْمَلِ خرابِ كُو وَ سَتُونِهايِ پَرَسْتِشِي ازُوا رِه مِيدِه
كُو. ۲۵ خُداوندِ رِه كِه خُدايِ شُمو اَسْتِه، عِبَادَتِ كُنِيد وَ اُو نَانِ
وَ آوِ شُمو رِه پُر بَرَكْتِ مُونِه وَ مَرِيضِي هَا رِه ازِ مِينَكَلِ شُمو

دور مونه. ^{۲۶} د سرزمین شمو هیچ خاتو اولاد خو ره ضایع نمونه و هیچ خاتون سنډه پیدا نموشه و ما، خداوند، دز شمو عمر برار میدم. ^{۲۷} بیم-و-وحشت خو ره پیشلون تو ری مونم و پگ قومای ره که تو د بین ازوا موری د سردرگمی میندزم و دشمنای تو ره دوتلجی مونم. ^{۲۸} ما گاوزمبورا ره پیشلون تو ری مونم تاکه حیوا، کنعانیا و حتیا ره از دم راه تو دور کنه. ^{۲۹} البته اونا ره د طول یگ سال بر نمونم؛ نشنه که زمی خالی-و-خرابه شنه و جانورای درنده از حد و اندازه گلو شنه. ^{۳۰} ما اونا ره کم کم از پیش روی تو هی مونم تاکه جمعیت شمو زیاد شده بوره و تمام زمی ره بگیرید. ^{۳۱} سرحد سرزمین تو ره از دریای سرخ تا لب دریای فلسطین و از بیابون جنوب تا دریای فرات وسعت میدم، چراکه مردم امزی سرزمی ره د دست شمو میدیم و تو اونا ره از پیش روی خو بر مونی. ^{۳۲} قد ازوا و خدایون ازوا عهد-و-پیمان نکو. ^{۳۳} نه ایل که اونا د سرزمین تو زندگی کنه؛ نشنه که اونا باعث شنه که تو د ضد ازمه گناه کنی، چون اگه خدایون ازوا ره پرستش کنی، تو حتماً د دام گرفتار موشی.

ثابت کدون عهد و قول

^{۲۴} بعد ازو خداوند د موسی گفت: "خود تو، هارون، ناداب و ابیهو قد هفتاد نفر از ریش سفیدای اسرائیل د پیش ازمه د بله کوه بیید و از دور مره سجده کنید. ^۲ مگم خود تو، آی موسی، تنها د دیر مه بیه و دیگای شمو نزدیک نیه و مردم

هیچ کُدم شی نَباید د بَلِه کوه بییه. ^۲ پس مُوسی اَمَد و پگِ
تورای خُداوند ره قد تمام احکام شی د بَنی اسرائیل نقل کد و
پگِ مردُم د یگ صَدَا کُفت: ”هر چیزی که خُداوند کُفته، مو
دَز شی عمل مونی.“ ^۳ مُوسی تمام تورای خُداوند ره نوشته کد
و صُبِح روزِ دِیگه شی باله شُدِه د دامونِ کوه قُربانگاه جور
کد و د اطرافِ اَزو د نشانی دوازده طایفه اسرائیل دوازده
سُتونِ سنگی ایستلجی کد. ^۴ اوخته مُوسی چند نفر از جوانای
بَنی اسرائیل ره ری کد و اونا رفته قُربانیهای سوختنی تقدیم
کد و گاوو ره د عِنوانِ قُربانیهای سلامتی د نامِ خُداوند
حلال کد. ^۵ پس مُوسی نِیمِ خُونِ حیوانای قُربانی شُدِه ره
گِرِفت و د تَشْت ها شیو کد و نِیم شی ره د بَلِه قُربانگاه پاش
دَد. ^۶ بعد اَزو طومارِ عهد ره گِرِفت و اُو ره د بَنی اسرائیل
خاند و اونا کُفت: ”تمام چیزای ره که خُداوند کُفته، مو
عملی مونی و از تورِه شی اطاعت مونی.“ ^۷ پس مُوسی خُونی
ره که د تَشْت ها شیو کُدد، گِرِفت و د بَلِه مردُم پاش دده
کُفت: ”اینه، خُونِ عهدی که خُداوند قد ددونِ امزی احکام قد
شُمو بسته کد.“ ^۸ اوخته مُوسی، هارون، ناداب و ابیهو قد
هفتاد نفر از ریش سفیدونِ اسرائیل د بَلِه کوه رفت، ^۹ و اونا
خُدای اسرائیل ره دید که د زیرِ پای شی یگو چیز رقمِ فرشی
که از یاقوتِ کَبُود جور شُدِه بَشِه، بُود و مِثْلِ آسمو وری
صاف و شَفاف معلوم موشُد. ^{۱۰} اگرچه بزرگای بَنی اسرائیل
خُدا ره دید، ولی اُو د بَلِه ازوا دِست باله نکد و دَزوا ضَرَر
نَرَسند و اونا د اُونجی خورد و وُچی کد.

مُوسی د بَلِه کوه سِینا

۱۲ بعد از و خداوند د موسى گفت: "پيش از مه د بله كوه بيا و
 د اونجى بمن و ما تو ره لوح هاى سنگى ره ميدم كه د بله
 شى قانون و احكام ره نوشته كديم تا اونا ره د بنى اسرائيل
 ياد بدي." ۱۳ پس موسى و دستيار ازو يوشع باله شده د بله
 كوه خدا رفت. ۱۴ و او د ريش سفيدون قوم گفت: "د اينجى
 بمنيد و چيم د راه مو بشيد تا كه مو پس بيبي. اينه، هارون و
 حور ام قد شمو آسته. اگه كدم نفر يگو دعوا يا مشكل داشته
 بشه، او بايد د دير ازوا بييه." ۱۵ وختى موسى د كوه بر شد
 اور كوه ره پوشند. ۱۶ اوخته بزركى-و-جلال خداوند د بله
 كوه سينا قرار گرفت و بلده شش روز اور كوه ره پوشند. د
 روز هفتم خداوند موسى ره از منه اور كوى كد ۱۷ و ظهور
 بزركى-و-جلال خداوند د شيخى كوه د نظر بنى اسرائيل كه
 د تيلو منتظر بود، مثل النگه آتش ورى معلوم موشد. ۱۸ پس
 موسى د منه اور داخل شد و د بله كوه رفته چل شاو و روز
 د كوه مند.

هدیه ها بلده جاگاه مقدس

۲۵ ۱ اوخته خداوند د موسى گفت: "د بنى اسرائيل بگى
 كه دز مه هديه بيره. هر كسى كه د خوشى دل خو آورد، هديه
 شى ره قبول كو. ۲ هديه ها بايد امزى چيزا بشه: طلا، نقره و
 برونز، ۳ چوغ لاجوردى، ارغوانى و سرخ رنگ و كتان نرم و
 موى بز، ۴ پوست سرخ شده قوچ و پوست نرم-و-قيمتى،
 چيو برخت اكاسى، ۵ روغون زيتون بلده چراغا، مواد
 خوشبوى بلده روغون مسح و بلده بخور خوشبوى، ۶ سنگاى

عقیق و دیگه سنگای قیمتی بلده ایفود و سینه بند پیشوای بزرگ.^۸ اونا باید یگ جایگاه مقدس بلده مه جور کنه تاکه د بین ازوا جای-د-جای شنم.^۹ ای جایگاه و تمام اسباب شی ره دقیق د مطابق نقشه که دز تو نشو میدم، جور گو.

نقشه صندوق شهادت

^{۱۰} اونا یگ صندوق ره از چیو اکاسی جور کنه که درازی شی دو و نیم توغی، بر شی یگ و نیم توغی و بلندی شی ام یگ و نیم توغی بشه.^{۱۱} منه شی و برون شی ره قد روی کش طلای خالص بپوشن و د گرداگرد شی یگ چفتی طلای جور گو.^{۱۲} چار حلقه طلای تیار گو و اونا ره د چار پایه صندوق سخت گو، یعنی دو حلقه د یگ طرف شی و دو حلقه د دیگه طرف شی.^{۱۳} دو دستک چیو دراز ره که از برخت اکاسی جور شده قد روی کش طلای بپوشن^{۱۴} و اونا ره بلده بردون صندوق د منه حلقه های هر دو طرف صندوق تیر گو.^{۱۵} ای دستک چیو های دراز باید د منه حلقه های صندوق بمنه و از منه ازوا بر نشنه.^{۱۶} بعد ازو امو لوح شهادت ره که دز تو تسلیم موکنم د منه صندوق بیل.^{۱۷} بعد ازو «جای کفاره» یعنی سرپوش صندوق ره از طلای خالص جور گو که درازی شی دو و نیم توغی و بر شی یگ و نیم توغی بشه.^{۱۸} دو مجسمه کروی ره از طلای چکش کاری شده جور گو و د هر دو سر جای کفاره سخت گو.^{۱۹} یگ کروی ره د یگ سر جای کفاره و دیگه شی ره د دیگه سر جای کفاره سخت گو. هر دوی شی ره قد جای کفاره از یگ پرچه طلا جور کنید.^{۲۰} بال های کروییا د بله جای کفاره

واز شُدِه بَشِه، تاكه دَ بِلِه اَزُو سايه كُنِه. رُوي هاي ازوا طرفِ يگديگه و نظر هاي شي طرفِ جاي كِفاره بَشِه. ^{۲۱} سر پوش، يعني جاي كِفاره ره دَ بِلِه صندُوقِ نَصَبِ كُو و لَوْحِ شهادتِ ره كه دَز تُو تسليمِ مُونَم دَ مَنِه صندُوقِ بيل. ^{۲۲} ما دَ اُونجی قد تُو مُلاقاتِ مُونَم و از بِلِه جاي كِفاره، يعني از بَيْنِ دُو مَجَسْمِه كِرُوبی كه دَ بِلِه صندُوقِ شهادتِ مَوْجُودِ اَسْتِه، قد تُو توره مَوگَم و تمامِ احكامِ خُو ره دَز تُو مِيدَم تاكه اونا ره دَ بَنی اِسرائيلِ بَرَسَنی.

میزِ نانِ مُقدَّس

^{۲۳} "بعد ازو یگ میز از چيو اَكاسی جور كُو كه بَرازی شي دُو توغی، بَر شي یگ توغی و بِلندی شي یگ و نیم توغی بَشِه. ^{۲۴} اُو ره قد طَلایِ خالصِ بپوشَن و دَ گِرِداگِرِدِ شي یگ چُفتی طَلایِ جور كُو. ^{۲۵} و یگ لَبکی دَ اندازه چار ناخو دَ گِرِدِ شي جور كده امو لَبکی طَلایِ ره باله تر از چُفتی دَ گِرِداگِرِدِ میز بگير. ^{۲۶} بعد ازو چار حلقه طَلایِ بَلدِه میز جور كُو و اونا ره دَ چار شنگِ میز، يعني دَ كُنچِ پایه هاي میز سخت كُو. ^{۲۷} حلقه ها ره نزدیکِ لَبکی میز سخت كُو تا اونا بَلدِه دِسْتَكِ چيو بَرِازِ بَشِه كه بَلدِه بُردونِ میزِ اِسْتِعْمالِ موشه. ^{۲۸} دِسْتَكِ چيو هاي بَرِازِ ره از بَرِختِ اَكاسی جور كده اونا ره قد رُوی كَشِ طَلایِ بپوشَن. دَ وَسِيلِه امزیا میز بُرده موشه. ^{۲۹} قاب ها و كاسه ها ره از طَلایِ خالصِ جور كُو، امچنان جام ها و پيله هاي ره كه بَلدِه رِيختَنَدونِ هدیه هاي وُچی كَدَنی اِسْتِعْمالِ موشه. ^{۳۰} و نانِ مُقدَّسِ دایم دَ بِلِه میز دَ حُضُورِ مه بَشِه."

چراغدانِ طَلایی

۳۱ "یگ چراغدان از طَلایی خالص و چکش کاری شده جور کُو. امو چراغدان، پایه و شاخه های شی قد کاسه های گُل، پُنْدُوق ها و بَلْگای گُل پگ شی از یگ پرچه چکش کاری شده جور شنه. ۳۲ از دُو بَغْلِ چراغدان شش شاخه بُر شنه: سه شاخه از یگ طرف شی و سه شاخه از دیگه طرف شی. ۳۳ سه کاسه گُل بادامی قد پُنْدُوق و بَلْگِ گُل دَ شاخه طرف راست و سه کاسه گُل بادامی قد پُنْدُوق و بَلْگِ گُل دَ شاخه طرف چپ؛ دَ شش شاخه که از چراغدان بُر موشه عین چیز بَشه. ۳۴ دَ خود پایه چراغدان چار کاسه گُل بادامی قد پُنْدُوق ها و بَلْگای گُل شکل دده شنه. ۳۵ یگ پُنْدُوق دَ زیر دُو شاخه اول که از دُو بَغْلِ چراغدان بُر موشه، یگ پُنْدُوق دَ زیر دُو شاخه دوّم و یگ پُنْدُوق دَ زیر دُو شاخه سوّم جور شنه، یعنی دَ زیر هر شش شاخه که از چراغدان بُر موشه پُنْدُوق بَشه. ۳۶ شاخه ها و پُنْدُوق ها پگ شی از یگ پرچه طَلایی خالص و چکش کاری شده بَشه. ۳۷ بعد ازو هفت چراغ بَلْده شی جور کُو و اونا ره دَ بَلْه چراغدان سخت کُو تاکه نور ازوا طرف پیش روی روشنی بدیه. ۳۸ چراغ گُلگَرک ها و پطنوس های ازوا ره ام از طَلایی خالص جور کُو. ۳۹ چراغدان و تمام اسباب شی از یگ وزنه طَلایی خالص جور شنه. ۴۰ فکر خُو ره بگیر که پگ شی ره مُطابِقِ نمونه که دَ بَلْه کوه دَز تُو نشو دده شد، جور کنی."

۱ "جایگاه ره قد ده دانه پرده کتان نرم و میده بافت و قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ جور کُو. د روی پگ شی عکس کِرُوبی ها ره د وسیله دست دوز لایق گلدوزی کُو. ۲ درازی هر پرده بیست و هشت توغی و بر شی چار توغی بشه؛ تمام پرده ها یگ اندازه جور شنه. ۳ پنج پرده د یگدیگه خو دوخته شنه تاکه یگ تخته جور شنه و پنج پرده دیگه یگ تخته دیگه جور شنه. ۴ د لب پرده آخر پنج پرده اول بُتونی ها از تار لاجوردی رنگ کوک کُو و د لب پرده آخر پنج پرده دوّم ام امی رقم کُو: ۵ پنجاه دانه بُتونی د لب یگ تخته و پنجاه دانه بُتونی د لب دیگه تخته جور کُو، پنجاه پنجاه بُتونی که روی د روی یگدیگه بشه. ۶ بعد ازو پنجاه چنگک طَلایی تیار کُو و د وسیله ازوا پنج پرده اول ره قد پنج پرده دوّم وصل کُو تاکه پرده های جایگاه مثل یگ پرچه جور شنه.

۷ بعد ازو چند پرده از موی بُز بُباف تا اونا یگ خیمه د بله جایگاه مقدّس بشه. جمله یازده پرده جور کُو. ۸ درازی هر پرده سی توغی و بر شی چار توغی بشه؛ یازده پرده که پگ شی یگ اندازه بشه. ۹ پنج پرده د یگدیگه خو کوک شنه تاکه یگ پرچه جور شنه و شش پرده دیگه ام د یگدیگه خو کوک شنه تا یگ پرچه دیگه جور شنه. پرده ششم از پرچه دوّم د پیش روی خیمه قت شنه. ۱۰ پنجاه بُتونی د لب پرده آخر یگ پرچه و پنجاه بُتونی د لب پرده آخر پرچه دیگه جور کُو. ۱۱ بعد ازو پنجاه چنگک برونزی جور کُو و اونا ره از شکاف امزو

پنجاه بُتونی تیر کُو تاکه خیمه مِثلِ یگ پرچه جور شنه.

^{۱۲} قِسْمَتِ اِضافی، یعنی نِیمِ پرده که از خیمه باقی مُومنه، باید دَ پُشتِ سِرِ جایگاهِ مُقَدَّسِ اوزو شنه. ^{۱۳} یگ توغی از یگ بَغَلِ

و یگ توغی از دیگه بَغَلِ خیمه که از درازی یگ پرده اِضافی آسته، بیل که دَ دُو بَغَلِ جایگاهِ اوزو شنه تا اُو ره بپوشنه.

^{۱۴} یگ پوش دَ بَله خیمه از پوستِ سُرَخ شُدِه قُوچ جور کُو و دَ بَله ازو یگ پوشِ دیگه از پوستِ نَرَم-و-قِیمَتی.

^{۱۵} چپو های چارتراش ره از بَرختِ اَکاسی بَلدِه دیوالای

جایگاه جور کُو که اونا شیخکی ایسته شنه. ^{۱۶} درازی هر چپو چارتراش ده توغی و بر شی یگ و نیم توغی بشه. ^{۱۷} دَ هر

چپو چارتراش دُو زیونک بشه تاکه دَ چپو چارتراش پالوی خُو جُفت شنه. پگ چپو های چارتراش بَلدِه دیوالای جایگاه

باید امی رقم جور شنه. ^{۱۸} امزو چپو های چارتراش بیست دانه شی بَلدِه طرفِ جَنُوبِ جایگاه باید جور شنه، ^{۱۹} و بَلدِه

تینه حصّه امزو بیست چپو چارتراش چل پایه نُقرهیی ام جور کُو. دَ زیرِ هر چپو چارتراش دُو پایه بَلدِه امزو دُو

زیونک بشه و دُو پایه دَ زیرِ چپو چارتراش پالوی شی بَلدِه دُو زیونک ازو. ^{۲۰} بَلدِه طرفِ دوّمِ جایگاه، یعنی طرفِ شمال

شی، بیست چپو چارتراش ^{۲۱} و چل پایه نُقرهیی جور کُو، دُو پایه دَ زیرِ یگ چپو چارتراش و دُو پایه دَ زیرِ چپو چارتراش

پالوی شی. ^{۲۲} بَلدِه پُشتِ جایگاه، طرفِ غَرَبِ شَشِ چپو چارتراش جور کُو ^{۲۳} و دُو چپو چارتراش بَلدِه هر کُنجِ دَ پَسنه

حصّه جایگاه. ^{۲۴} امی دُو چپو چارتراش کُنجِ باید از زیرِ تا باله دَ یگدیگه خُو چسپیده بشه و دَ مَنه یگ حلقه سخت شنه.

دُو چپو کُنجِ دیگه ام دَ امزی رقم جور شنه. ^{۲۵} دَمزی صُورت

باید هشت چپو چار تراش قد شونزده پایه نُقره‌یی بَشه: دُو پایه دَ زیرِ هر چپو چار تراش. ^{۲۶} بعد ازو پُشت‌بند ها ره از چپو بِرِختِ اَکاسی جور کُو: پنج پُشت‌بند بلده چپو های چار تراش که دَ یگ طرفِ جایگاه آسته ^{۲۷} و پنج پُشت‌بند بلده چپو های چار تراشِ دیگه طرفِ جایگاه و پنج پُشت‌بند بلده چپو های چار تراش که طرفِ غَربِ دَ پَسنه حصّه جایگاه یه.

^{۲۸} پُشت‌بندی که دَ غولِ چپو های چار تراش آسته، باید از سر تا آخِرِ دیوالِ خیمه تیر شنه. ^{۲۹} پگِ چپو های چار تراش ره قد رُوی‌کشِ طِلابی بپوشن و بلده محکم گِرِفتونِ پُشت‌بند ها، حلقه های طِلابی جور کُو و پُشت‌بند ها ره ام قد رُوی‌کشِ طِلابی بپوشن. ^{۳۰} بعد ازو جایگاه ره باله کُو و دَ مُطابِقِ نَقشه که دَ سرِ کوه دَز تُو نشو دده شد، اُو ره جور کُو.

^{۳۱} پرده داخلِ خیمه ره از کتانِ نَرم و میده بافت قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ جور کُو. عکسِ کِرُوبی ها دَ وسیله دست‌دوزِ لایق دَ رُوی پرده گلدوزی شنه. ^{۳۲} اُو ره دَ چار چنگکِ طِلابی دَ بله چار ستون اوزو کُو. ای چار ستون ره از چپو اَکاسی جور کده قد رُوی‌کشِ طِلابی بپوشن و دَ بله چار پایه نُقره‌یی ایسته کُو. ^{۳۳} پرده باید دَ قیتک ها دَ زیرِ چتِ خیمه بند شنه و صندوقِ شهادتِ ره دَ پُشتِ امزی پرده بیل و امی پرده بلده شمو یگ جدایی دَ بَینِ مُقدّس و مُقدّس‌ترین جای خیمه دَ وجود میره. ^{۳۴} بعد ازو جای کِفاره ره دَ بله صندوقِ شهادتِ دَ مُقدّس‌ترین جای بیل. ^{۳۵} میز ره دَ ای لب پرده، یعنی دَ بُرو از مُقدّس‌ترین جای، دَ طرفِ شمالِ بیل و چِراغدانِ رُوی دَ رُوی میز دَ طرفِ جَنُوبِ جایگاه بَشه. ^{۳۶} یگ پرده بلده دروازه خیمه از چوغ های لاجوردی، ارغوانی و

سُرخ رَنگ و از کتانِ نَرم و میده بافت دَ و سِیلِه یگ گُلدوز
 لایق جور کُو. ^{۳۷} بَلدِه امزی پرده پَنج سُنون از چِیو اَکاسی
 جور کده قد رُوی کَشِ طِلائی بُپوشَن. چَنگک های شی ام از
 طِلا بَشه و دَ زیرِ هر سُنون یگ پایه برونزی ریخته شُنه.

قُربانگاه

۲۷^۱ ”یگ قُربانگاه از چِیو اَکاسی دَ شکلِ چار کُنچ تیار
 کُو؛ پَنج توغی برازی شی بَشه، پَنج توغی بر شی و سه توغی
 بلندی شی. ^۲ دَ چار کُنچ ازو چار شاخ جور کُو. قُربانگاه و
 شاخای شی باید از یگ چِیو جور شُنه و تمامِ قُربانگاه ره قد
 رُوی کَشِ برونزی بُپوشَن. ^۳ اَسبابِ ازو باید پگ شی از برونز
 تیار شُنه: سَطل ها بَلدِه بُردونِ خِگِشتر، خاک اَنداز ها، کاسه
 ها، چَنگک ها و اَتِشدان ها. ^۴ بَلدِه قُربانگاه یگ اُجاقِ برونزی
 جور کُو و دَ چار کُنچِ قُربانگاه یگ حَلقَه برونزی ره
 سخت کُو. ^۵ اُجاق ره تاهتر از لبِ قُربانگاه جای۔ دَ جای کُو
 تا که دَ نیمِ بلندی قُربانگاه برسه. ^۶ دِستکِ چِیو های براز ره از
 برختِ اَکاسی بَلدِه قُربانگاه جور کُو و اونا ره قد رُوی کَشِ
 برونزی بُپوشَن. ^۷ وختیکه قُربانگاه ره مُوبرید، دِستکِ چِیو ها
 ره دَ مَنه حلقه های که دَ دُو بغلِ قُربانگاه نَصَب شُدِه، تیر
 کنید. ^۸ قُربانگاه ره از تَخته های چِیو جور کُو و مَنه شی
 خالی بَشه؛ فقط اُمو رقم که دَ بِلِه کوه دَز تُو نِشو دده شُد،
 باید اُمو رقم تیار شُنه.

حَولی جایگاهِ مُقدَّس

۹ "بعد از و چار دیوالی حولی جایگاه ره جور کُو. بَلدِه طرفِ جنوبِ حولی، پرده ها ره از کتانِ نَرَم و میده بافت جور کُو که برازی شی صد توغی بَشِه ۱۰ و اونا بیست ستون دَشته بَشِه قد بیست پایه برونزی؛ چنگک ها و پُشت بند های ستون ها نُقره یی بَشِه. ۱۱ امچنان بَلدِه طرفِ شمالِ چار دیوالی باید پرده ها دَ برازی صد توغی جور شُنه و اونا بیست دانه ستون قد بیست پایه برونزی دَشته بَشِه. چنگک ها و پُشت بند های شی از نُقره جور شُنه. ۱۲ بَلدِه برِ چار دیوالی، طرفِ غَرب، پرده های پنجاه توغی ره قد دَه ستون و دَه پایه تیار کُو. ۱۳ برِ چار دیوالی سَمَتِ شَرَق، طرفِ آفتو بُرشد پنجاه توغی بَشِه. ۱۴ پرده های ای لبِ درگه چار دیوالی باید پوزده توغی بَشِه قد سه دانه ستون و سه پایه شی. ۱۵ دَ اُو لبِ درگه چار دیوالی ام باید پرده پوزده توغی بَشِه قد سه ستون و سه پایه شی. ۱۶ بَلدِه دروازه چار دیوالی یگ پرده بیست توغی از کتانِ نَرَم و میده بافت قد چوغ های لاجوردی، آرغوانی و سُرخ رَنگ دَ وسیله یگ گُلدوز لایق جور کُو و بَلدِه شی چار ستون و چار پایه ام تیار کُو. ۱۷ تمام ستون های چار دیوالی حولی باید قد پُشت بند ها و چنگک های نُقره یی و قد پایه های برونزی جای-دَ-جای شُنه. ۱۸ خلاصه، برازی چار دیوالی باید صد توغی، بر شی پنجاه توغی و بلندی شی پنج توغی بَشِه. پرده های شی از کتانِ نَرَم و میده بافت و پایه های شی از برونز جور شُنه. ۱۹ تمام اسباب که دَ خِدْمَتِ جایگاه از شی کار گِرِفته موشه قد پگ میخ های خیمه و میخ های چار دیوالی باید از برونز جور شُنه."

نگاهداری از چراغ ها

۲۰” و دَ بَنی إِسْرَائیلَ أَمْرٌ كُوْ که روغونِ خَالِصِ زَيْتُونِ كُفْتَه
شُدِه بَلَدِه چِراغْدانِ بیره تا که چِراغِ ها دایمِ روشو بَشِه.
۲۱ هَارُونُ و باچه های شی چِراغای چِراغْدانِ رِه دَ خِیمِه
مُلاَقَاتِ، دَ بُرُونِ پَرْدِه صَنْدُوقِ شَهَادَتِ از شَاوِ تا صُبْحِ دَ
حُضُورِ خُداوندِ روشو نِگاهِ كُنِه. اِی بَلَدِه تَمَامِ نَسْلِ هَايِ بَنی
إِسْرَائیلِ یَگِ حُكْمِ دایمی اَسْتِه.“

کالای پیشوایو

۲۸” ۱” بَرارِ خُو هَارُونُ و باچه های شی ناداب، اَبِيهُو،
إِلْعَازارُ و اِیتامارِ رِه از بَنی إِسْرَائیلِ جِدا كَدِه دَ حُضُورِ اَزْمِه
بِیْرُو. اُونَا رِه دَ مَقَامِ پِیشوایی تَعیینِ كُو تا که مَرِه خِدْمَتِ كُنِه.
۲ بَلَدِه بَرارِ خُو هَارُونِ كَالایِ مُقَدَّسِ جُورِ كُو تا بَلَدِه عِزَّتِ و
شَانِ-و- شُوكْتِ شی بَشِه. ۳ دَ تَمَامِ كَسایِ که مِهَارَتِ دَرِه و
ما اُونَا رِه صَاحِبِ رُوحِ حِكْمَتِ كَدِیمِ، اَمْرٌ كُو که كَالایِ
هَارُونِ رِه جُورِ كُنِه تا اُو وَقْفِ شُنِه و دَ عِنْوَانِ پِیشوا دَ
حُضُورِ اَزْمِه خِدْمَتِ كُنِه. ۴ كَالاهایِ که باید دُوخْتِه شُنِه اِینیا
اَسْتِه: سِینِه بَندِ، اِيفُودِ، چِپَنِ، پِیرونِ خَامَكِ دُوزیِ، لُونْگیِ و
كَمْرِسْتِه. وختی اُونَا امی كَالاهایِ مُقَدَّسِ رِه بَلَدِه بَرارِ تُو
هَارُونِ و بَلَدِه باچه های شی تِیَارِ مُونِه تا اُونَا دَ عِنْوَانِ پِیشوایو
دَ حُضُورِ مِه خِدْمَتِ كُنِه، ۵ اُمُو اُسْتَا ها باید بَلَدِه اَمْزِیِ كَارِ
از طِلا، چُوغِ های لَاجُورْدیِ، اَرْغَوَانیِ و سُرْخِ رَنگِ و كَتانِ
نَرْمِ و مَیدِه بافتِ اِسْتِفاَدِه كُنِه.

^۶ اونا ایفود ره از طِلا و چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ و کتانِ نَرم و میده بافت جور کنه. پگ شی کار یگ دست‌دوزِ لایق بَشه. ^۷ دُو سرشانه‌یی دَ دُو شانِه شی نَصَب شُنِه و هر دُو شی قد دُو شِنِگ ایفود یگجای شُنِه. ^۸ بَند ایفود که دَ بِلِه شی آسته، باید رقمِ خودِ ایفود بَشه و قد خود شی قتی از یگ رخت جور شُنِه، یعنی از تارِ طِلائی و چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ و از کتانِ نَرم و میده بافت. ^۹ دُو دانه سنگِ عقیقِ آسمانی بَگیر و نام های باچه های اسرائیل ره دَ رُوی ازوا نَقش کُو: ^{۱۰} شَش نام دَ رُوی یگ سنگ و باقی شَش نام دَ رُوی دیگه سنگ، پگ شی دَ تَرَتیبِ تَوَلُدِ ازوا بَشه. ^{۱۱} دَ وَسِیلِه یگ حَکاکِ لایق که دَ بِلِه مُهر حکاکی مُونه، نام های باچه‌های اسرائیل ره دَ رُوی امزی دُو سنگ نَقش کُو و اونا ره دَ قَابکِ های طِلائی سخت کُو. ^{۱۲} بعد ازو اونا ره دَ عِنوانِ نشانِ یادآوری باچه‌های اسرائیل دَ بِلِه دُو سرشانه‌یی ایفود نَصَب کُو. اوخته هارون که دَ پیشِ ازمه خِدْمَتِ مُونه، نام های باچه‌های اسرائیل ره دَ بِلِه دُو شانِه خُو دَ عِنوانِ یاد آوری دَ حُضُورِ ازمه میره تاکه ما دَ یادِ ازوا بَشم.

^{۱۳} دُو قَابکِ طِلائی جور کُو ^{۱۴} و دُو زنجیر از طِلائی خَالِصِ تیار کُو که رقمِ ریسپو آلی بافته شُدِه بَشه و دَ قَابکِ های طِلائی وَصَلِ شُنِه.

^{۱۵} سینه بَندِ عدالت ره رقمِ ایفود وَری از تارِ طِلائی و چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ و از کتانِ نَرم و میده بافت دَ وَسِیلِه یگ دست‌دوزِ لایق تیار کُو. ^{۱۶} اُو دَ شَکْلِ

چارکُنَج و دُوَقْت بَشَه و دِرَازِی و بَر شِی دَ اِنْدازِه یِگ قَرِیش
بَشَه. ^{۱۷} چار قطار سنگِ قِیمَتِی دَ رُوی شِی نَصب کُو. دَ قِطارِ
اَوَّل عَقِیقِ جِگَرِی، یاقُوتِ زَرَد و زَمَرُد بَشَه؛ ^{۱۸} دَ قِطارِ دَوِّم
فِیروزَه، یاقُوتِ نِیلِی و اَلْماس؛ ^{۱۹} دَ قِطارِ سِوِّم سِنِگِ یِمَانِی،
عَقِیقِ آوِی و لَعْل کَبُود؛ ^{۲۰} و دَ قِطارِ چَارُم زَبَرَجَدِ زَرَد، عَقِیقِ
آسْمَانِی و یَشَم. تَمَام شِی بایَد دَ قَابِکِ هَای طِلائی سَخْت شَنَه.
^{۲۱} تَعْدادِ سِنِگَا دَ مُطابِقِ تَعْدادِ نَامِ هَای باچَه هَای اِسْرَائِیلِ
دِوازَدَه بَشَه، و نَامِ هَر کُدَمِ اَزِوا دَ بِلَه یِگ سِنِگِ نَقْشِ شَنَه،
رَقْمِی کِه دَ مَهرِ نَقْشِ مَوشَه و هَر کُدَمِ اَزِوا قَد نَامِ خُو اَز یِکِی
اَمزُو دِوازَدَه طایِفَه اِسْرَائِیلِ نُمایِنْدَگِی کُنَه. ^{۲۲} بَلَدَه سِینَه-بَنَد
زَنْجِیرِایِ بَافْتَه شُدَه، رَقْمِ رِیسِپُو آلی اَز طِلائی خَالِصِ جُورِ
کُو. ^{۲۳} بَعْد اَزُو دُو حَلَقَه طِلائی جُورِ کَدَه دَ دُو لَبِ سِینَه-بَنَد
نَصب کُو. ^{۲۴} پَس اَمُو دُو زَنْجِیرِ طِلائی رَه دَ دُو حَلَقَه کِه دَ دُو
لَبِ سِینَه-بَنَد اَسْتَه وَصَل کُو. ^{۲۵} دُو سَرِ دِیگَه اَمزُو دُو زَنْجِیرِ
رَه دَ دُو قَابِکِ نَصب کُو و اَمُو دُو قَابِکِ رَه دَ دُو شَانَه اِيفُودِ دَ
پِیشِ رُویِ مَحْکَمِ کُو. ^{۲۶} دُو حَلَقَه طِلائی دِیگَه جُورِ کُو و اُونَا
رَه دَ دُو گُوشِیَه سِینَه-بَنَد، کِه دَ لَبِ طَرَفِ داخِلِ اِيفُودِ اَسْتَه،
بَستَه کُو. ^{۲۷} بَعْد اَزُو دُو حَلَقَه طِلائی دِیگَه جُورِ کُو و اُونَا رَه دَ
تِینَه حِصَّه سَرشَانَهیِی دَ پِیشِ رُویِ اِيفُودِ، نَزْدِیکِ دَرزِ شِی کَمِ
نَرَه بَالَه تَر اَز بَنَدِ اِيفُودِ نَصب کُو. ^{۲۸} بَعْد اَزُو حَلَقَه هَای سِینَه
بَنَد رَه قَد یِگ فِیتَه لاجُورِدی رَنگِ دَ حَلَقَه هَای اِيفُودِ بَستَه
کُو، تا کِه دَ بِلَه بَنَدِ اِيفُودِ قَرارِ بَگِیرَه و سِینَه-بَنَد اَز اِيفُودِ جِدا
نَشَنَه. ^{۲۹} دَزی تَر تِیبِ و خَتِیکَه هَارُونِ دَ جَایِ مُقَدَّسِ داخِلِ
مَوشَه، اُو نَامِ هَای باچَه هَای اِسْرَائِیلِ رَه کِه دَ رُویِ سِینَه بَنَدِ
عَدالْتِ نَقْشِ شُدَه، دَ بِلَه قَلْبِ خُو هَمِیشَه دَ عَنوانِ یاداوَرِیِ دَ
حُضُورِ خُداوندِ مِیرَه. ^{۳۰} اُورِیم و تُمِیمِ رَه داخِلِ سِینَه بَنَدِ

عدالت بیل تا هر وختیکه هارون د حضور خداوند مییه، اونا د بله قلب ازو بشه. دَمزی رقم هارون، هر وخت وسیله عدالت ره بلده بنی اسرائیل د بله قلب خو د حضور خداوند میره.

^{۳۱} پیرون ایفود ره مکمل از رخت لاجوردی رنگ جور کو. ^{۳۲} بلده جای سر شی، د غول، یگ سلاخ تیار شنه و گرداگرد جاغه مثل زره قیغ شده بشه تاکه پاره نشنه. ^{۳۳} د قیغ دامون پیرو قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سرخ رنگ توپک ها د شکل انار جور کو و زنگوله های طلایی ره د بین ازوا دورادور قیغ دامو اوزو کو. ^{۳۴} یگ زنگوله طلایی و یگ توپک انار، یگ زنگوله طلایی و یگ توپک انار د گرداگرد دامون پیرو اوزو شنه. ^{۳۵} و هارون د موقع خدمت کدو د جای مقدس باید امی پیرو ره بپوشه تا وختیکه او د جای مقدس د حضور خداوند داخل مییه و یا از اونجی برو بر موشه، صدای زنگوله ها شنیده شنه؛ نشنه که هارون بمره.

^{۳۶} یگ نشان نیم تاج از طلای خالص جور کو و اینی کلمه ها ره د بله شی نقش کو «وقف شده خداوند» امو رقمیکه یگ حکاک انگشتی ها ره نقش مونه. ^{۳۷} ای نشان ره قد یگ فیه لاجوردی رنگ د پیش روی لونگی هارون نصب کو. ^{۳۸} هارون ای نشان ره د بله پیشانی خو دشته بشه تا بار گناه های بنی اسرائیل ره که اونا د دورون تقدیم کدون هدیه های مقدس مرتکب شده میتنه، د گردون خو بگیره. ای نشان همیشه د بله پیشانی شی بشه تاکه بنی اسرائیل د حضور خداوند قبول شنه. ^{۳۹} پیرون هارون ره از کتان نرم و

میده بافت کوک کُو و لُونگی ره از کتان نَرَم و میده بافت جور کُو. کمرِستِه گُل دوزی شُدِه ره دَ و سِیلِه یگ گُلدوز لایق تیار کُو. ^{۴۰} بلده باچه های هارون ام پیرونا، کمرِسته ها و کوله ها تیار کُو تا بلده عزت و شان و شوکت ازوا بشه. ^{۴۱} ای کالا ها ره دَ برار خو هارون و دَ باچه های شی بپوشن. اونا ره قد روغون زیتون مَسَح کده تعیین و تقدیس کُو تا دَ عنوان پیشوا بلده مه خدمت کنه. ^{۴۲} بلده پوٹ کدون شرمگاه ازوا زیرپوشی از کتان جور کُو که از کمر تا زیر ران بشه. ^{۴۳} هارون و باچه های شی وختیکه دَ خیمه ملاقات داخل موشه یا نزدیک قربانگاه مییه تاکه دَ جایگاه مقدس خدمت کنه، باید پگ امزی کالا ها ره بپوشه؛ نشنه که اونا مرکب گناه شُدِه بمره. ای رواج بلده هارون و اولاده شی یگ قانون دایمی آسته.

مَراسِمِ تعیین شُدونِ هارون و باچه های شی دَ مقامِ پیشوایی

۲۹ ^۱ ”وختیکه هارون و باچه های شی ره بلده خدمت کدو دَ حُضُورِ ازمه تقدیس مونی، اینی کارا ره بکُو: یگ نرگا و دُو قُوچ بے عیب ره تهیه کُو. ^۲ از بهترین آرد گندمی نانِ فطیر، ئکی های فطیر که قد روغو گٹ شُدِه بشه و نانِ تَنکِ فطیر که دَ رُوی شی روغو ملیده شُدِه بشه، پُخته کُو. ^۳ نان ها ره دَ یگ ئکری بیل و قد جونہ گاو و امو دُو قُوچ تقدیم کُو. ^۴ اوخته هارون و باچه های شی ره دَ دَمِ درگه خیمه ملاقات بیر و اونا ره قد آو غُسل بدی. ^۵ بعد ازو کالاها ره گِرِفْتِه پیرو، چپن

ایفود و خود ایفود ره قد سینه بند د هارون بپوشن و بند ره د بله ایفود بسته کو. ^۶ لنگی ره د سر شی بیل و نیم تاج مقدس طلابی ره د لنگی نصب کو ^۷ و روغون مسح ره د سر شی شیو کده او ره مسح کو. ^۸ بعد ازو باچه های هارون ره نزدیک بیر و پیرونا ره دزوا بپوشن. ^۹ د کمر هارون و باچه های شی کمر بند ها ره بسته کو و کوله ها ره د سر ازوا بیل. مقام پیشوایی بلده همیشه از خودون ازوا و اولاده شی بشه. دمزی رقم هارون و باچه های شی ره پیشوا تعیین کو.

قربانی ها

^{۱۰} "امو نرگاو ره د پیش خیمه ملاقات بیر تاکه هارون و باچه های شی د سر ازو دست بکشه ^{۱۱} و نرگاو ره د حضور خداوند د دان درگه خیمه ملاقات حلال کو. ^{۱۲} یگ کمک وری خون نرگاو ره بگیر و قد کلک خو د شاخای قربانگاه بمل و باقی منده شی ره د بیخ قربانگاه شیو کو. ^{۱۳} بعد ازو تمام چربی ره که د بله حصه های داخلی آسته قد جگرگوشه، گرده ها و چربی گرد ازوا بگیر و د بله قربانگاه بسوزن. ^{۱۴} مگم گوشت و پوست و سرگین نرگاو ره برو از خیمه گاه د آتش در بدی. او یگ قربانی بلده گناه آسته. ^{۱۵} بعد ازو یکی از قوچ ها ره بگیر و هارون و باچه های شی د سر ازو دست بکشه ^{۱۶} و او ره حلال کنه و خون شی ره د گرداگرد قربانگاه پاش بدیه. ^{۱۷} قوچ ره د حصه های مختلف ثوئه ثوئه کو و اعضای داخلی و پیچه های شی ره بشوی و اونا ره د بله ثوئه ها و کله شی بیل. ^{۱۸} پس تمام قوچ ره د بله قربانگاه بسوزن؛ او یگ قربانی سوختنی بلده خداوند آسته،

خوشبوی مَورِدِ پَسَنَد و یگ هدیه خاص بَلَدِه خُداوند. ^{۱۹} بعد
ازو قُوجِ دَومِ ره بَگیر و هارُون و باچه های شی دَ سرِ ازو ام
دست بکشه. ^{۲۰} اوخته تُو امو قُوجِ ره ام حلال کُو و یگ مقدار
خُونِ ازو ره گِرِفْتِه دَ نَرْمی گوشِ راستِ هارُون و دَ نَرْمی
گوشِ راستِ باچه های شی و دَ شَسْتِ دِستِ راستِ و دَ
شَسْتِ پایِ راستِ ازوا بُمَل. و باقی مَنده خُونِ ره دَ گِرَدوِبَر
قُربانگاه پاش بدی. ^{۲۱} بعد ازو یگ مقدار از خُونی که دَ بِلِه
قُربانگاه آسته و یگ کم وَری از روغونِ مَسَحِ بَگیر و دَ بِلِه
هارُون و کالایِ ازو و دَ بِلِه باچه های شی که قد شی آسته و دَ
کالاهایِ ازوا پاش بدی. دَمزی و سِیله هارُون و باچه های شی
و کالاهایِ ازوا بَلَدِه خِدْمَتِ پِیشواییِ تَقْدِیسِ موشه. ^{۲۲} بعد ازو
چربی قُوجِ، دُمبِه، چربی بِلِه حِصّه های داخِلی، جگرگوشه،
هر دُو گُرده و چربی ازوا ره قد رانِ راستِ امزی قُوجِ مَراسِمِ
تعیینِ کدُونِ پِیشوا بَگیر، ^{۲۳} و قد ازوا قَتی یگ نانِ فطیر، یگ
نُکی روغنی و یگ نانِ تَنگ-و-کَکَرک ره از مَنه نُکری نانِ
فطیر که دَ حُضُورِ خُداوند آسته ام بَگیر ^{۲۴} و پگِ ازوا ره دَ
بِلِه دِستایِ هارُون و دَ بِلِه دِستایِ باچه های شی بیل تا که اونا
ره دَ عِنوانِ هدیه بلند کَدنی دَ حُضُورِ خُداوند بلند کنه. ^{۲۵} بعد
ازو امو چیزا ره از دِستایِ ازوا بَگیر و دَ بِلِه قُربانگاه دَ سرِ
قُربانایِ سوختنی ایشته دَرِ بدی؛ اُو یگ خوشبوی مَورِدِ پَسَنَد
دَ حُضُورِ خُداوند آسته، یگ هدیه خاص بَلَدِه خُداوند. ^{۲۶} بعد
ازو سِینه قُوجِ مَراسِمِ تَعیینِ کدُونِ هارُون ره بَگیر و اُو ره دَ
عِنوانِ هدیه بلند کَدنی دَ حُضُورِ خُداوند بلند کُو. امو حِصّه
حَقِ ازتُو موشه. ^{۲۷} سِینه بلند شُدِه و رانِ هدیه ره از قُوجِ
مَراسِمِ تَعیینِ کدُونِ پِیشوا که از هارُون و باچه های شی آسته،
تَقْدِیسِ کُو. ^{۲۸} اونا حَقِ دایمی هارُون و باچه های شی از طرفِ

بَنی إِسْرَائِیلِ اَسْتَه، چُون اُونَا یِگ هَدِیَه بِلنْد کَدَنی و بَخْشِش از قُرْبَانی هَای سَلَامَتی بَنی إِسْرَائِیلِ اَسْتَه، کِه بَلَدِه خُداوند تَقْدِیم مُوشَه. ^{۲۹} کالاهای مُقَدَّس کِه بَلَدِه هَارُون تَهیَه مُوشَه، بَعْد اَزُو بَلَدِه اَوْلادِه شی بَشَه تاکِه اُونَا دَ اَمزِی کالاهَا مَسَح شُدَه دَ عِنوانِ پِیشوا تَعیین شَنَه. ^{۳۰} اَمُو باچَه کِه جَانِشِینِ هَارُون تَعیین مُوشَه، و خَتِیکِه بَلَدِه خِدْمَت کَدُو دَ خِیمِه مُلَاقَاتِ داخِلِ مُوشَه، بَاید اُو کالاهَا رَه بَلَدِه هَفْت رُوز بُپوشَه.

^{۳۱} پَس گوشتِ قُوجِ مَراسِمِ تَعیینِ کَدونِ پِیشوا رَه بَگیر و اُو رَه دَ یِگ جَای مُقَدَّس دَ اُو جُوشِ بَدی. ^{۳۲} و هَارُون و باچَه هَای شی گوشتِ اَمزُو قُوجِ رَه قَد نَانی کِه دَ تُکری اَسْتَه، دَ دَانِ دَرگِه خِیمِه مُلَاقَاتِ بُخورَه. ^{۳۳} تَنها هَارُون و باچَه هَای شی اَمُو هَدیَه هَای رَه کِه بَلَدِه کِفارَه دَ مَراسِمِ تَعیین و تَقْدِیسِ شُدونِ اَزوا تَقْدِیم شُدُد، بُخورَه. و لَی اَدْمایِ دِیگِه نَبَاید اَزوا بُخورَه، چَراکِه اَمُو چِیزا مُقَدَّس اَسْتَه. ^{۳۴} و اگِه یِگُو چِیزِ اَمزُو گوشتِ مَراسِمِ تَعیین و تَقْدِیسِ و اَز نَان تا صُبْحِ باقیِ مُومَنَه، اُو رَه دَ آتِشِ دَر بَدی. باقیِ مَنَدِه شی نَبَاید خُورَدِه شَنَه، چَراکِه مُقَدَّس اَسْتَه. ^{۳۵} هَر چِیزی رَه کِه ما دَز تُو اَمَر کَدُم، دَ حَقِ هَارُون و باچَه هَای شی اَنجامِ بَدی. اُونَا رَه دَ دُورونِ هَفْت رُوز دَ مَقامِ پِیشواییِ تَعیینِ کُو. ^{۳۶} رُوزانَه یِگ جَوَنه گاو رَه بَلَدِه کِفارَه گُناه تَقْدِیمِ کُو. تَوسُطِ اَمیِ کِفارَه، قُرْبانگَاهِ رَه پاکِ کُو و اُو رَه مَسَحِ کُو تاکِه مُقَدَّس شَنَه. ^{۳۷} دَ مُدَتِ هَفْتِ رُوز، هَر رُوز بَلَدِه قُرْبانگَاهِ کِفارَه کُو تاکِه قُرْبانگَاهِ تَقْدِیسِ شَنَه. دَزیِ تَرْتِیبِ قُرْبانگَاهِ کَامِلاً مُقَدَّسِ مُوشَه و هَر چِیزی کِه دَزُو دَکِه بُخورَه، پاکِ-و-مُقَدَّسِ مُوشَه.

^{۳۸} اینی چیزای آسته که تُو باید دایم دَ بِلَه قُربانگاه تقدیم کنی:
هر روز دُو نَرَبِرِه یگ ساله ره دَ بِلَه قُربانگاه قُربانی کُو.
^{۳۹} باره اوّل ره صُبْح تقدیم کُو و باره دوّم ره دَ وختِ شام
تقدیم کُو. ^{۴۰} قد باره اوّل دَهْم حِصّه یگ ایفه بهترین آرد ره که
قد چارُم حِصّه یگ هین بهترین روغون زیتونِ گُٹ شُدّه بَشّه
تقدیم کُو. چارُم حِصّه یگ هین شرابِ انگور ره ام دَ عنوانِ
هدیه وُچی کدنی تقدیم کُو. ^{۴۱} باره دوّم ره دَ وختِ شام قُربانی
کُو؛ اُو ره رقمِ قُربانی صُبْح قد هدیه غَلّه-و-دانه و هدیه وُچی
کدنی شی تقدیم کُو. ای یگ خوشبوی مَورِدِ پِسند و یگ هدیه
خاص بلده خُداوند آسته. ^{۴۲} اینمی یگ قُربانی سوختنی بلده
دایم آسته و نسل‌های آینده شَمو ام باید دَ دانِ درگه خیمه
مُلاقات اُو ره دَ حُضُورِ خُداوند تقدیم کنه، چُون دَ اُونجی
آسته که ما دَز شَمو ظاهرِ موشم و قد شَمو توره مَوگم. ^{۴۳} و
دَ اُونجی ما قد بنی اسرائیل مُلاقات مَونم و اَمو جای تَوسَطِ
جلالِ ازمه مُقدّس موشه. ^{۴۴} ما خیمه مُلاقات و قُربانگاه ره
مُقدّس اعلان مَونم و هارون و باچه‌های شی ره ام تقدیس
مَونم تا که اونا بحیثِ پیشوایو دَ حُضُورِ ازمه خدمت کنه.
^{۴۵} ما دَ مینکلِ بنی اسرائیل جای-د-جای موشم و خُدای
ازوا باقی مَونم. ^{۴۶} و اونا میدنه که ما خُداوند، خُدای ازوا
اَسْتُم که اونا ره از سرزمینِ مصر بُرو اُوردم تا دَ مینکلِ ازوا
جای-د-جای شَنم. ما خُداوند، خُدای ازوا اَسْتُم.“

قُربانگاهِ بُخورِ خوشبوی

۳۰. ^۱ ”علاوه ازی، یگ قُربانگاه از چیوِ اَکاسی بلده

سوختندونِ بُخور دَ شکلِ چار کُنچ جور کُو: ^۲ ډرازی یگ
 توغی، بر شی یگ توغی و بلندی شی دُو توغی بشه و چار
 شاخ شی قد خود شی از یگ چپو بشه. ^۳ سر، چارطرف و
 شاخای شی ره قد طلایِ خالصِ بپوشن و دَ گرداگرد شی
 یگ چفتی طلایی جور کُو. ^۴ دَ دُو طرفِ قُربانگاه، دَ زیرِ چفتی
 طلایی، دَ هر دُو گوشه شی دُو حلقه طلایی جور کُو. اونا
 جای بلده دستک چپو های ډراز آسته که قد دستک چپو ها
 قُربانگاه بُرده مُوشه. ^۵ ای دستک چپو های ډراز از ډرخت
 اکاسی جور شنه و قد رُو کَشِ طلایی پوشنده شنه. ^۶ و تُو
 امی قُربانگاهِ بُخور ره رُو دَ رُو پرده بیل که دَ پسِ پُشتِ
 ازو صندوقِ شهادتِ موجود آسته، یعنی دَ پیشِ جای کِفاره
 که دَ زیرِ ازو دُو لوحِ شهادتِ آسته، دَمزُو جای که ما قد ازتو
 مُلاقاتِ مُونم. ^۷ و هارون دَ بله شی بُخورِ خوشبوی ره دود
 کُنه. هر صُبح که بلده آماده کدونِ چراغا داخلِ خیمه مییه،
 او باید از بُخورِ خوشبوی تقدیم کُنه. ^۸ و هر شام ام غیتیکه
 هارون چراغا ره داغ مونه، او باید ازی بُخورِ خوشبوی دَ
 حُضورِ خُداوندِ درِ بدیه. ای کار باید نسلِ اندر نسل دَ حُضورِ
 خُداوندِ اجرا شنه. ^۹ بُخورِ غیرِ مجاز، قُربانی سوختنی و هدیه
 آردی ره دَ بله ازو تقدیم نکنید و نه ام هدیه وُچی کدنی ره دَ
 بله شی شیو کُنید. ^{۱۰} هارون باید سال یگ دفعه دَ بله امزی
 قُربانگاه کِفاره کُنه. هر سال نسلِ اندر نسل او باید از خونِ
 قُربانی گناه گِرِفته دَ بله شاخ های قُربانگاهِ بُخور پاش بدیه.
 ای بلده خُداوند کاملاً مُقدّس آسته.

مالیه بلده جایگاهِ مُقدّس

۱۱ و خُداوند دَ مُوسَى كُفَّت: ۱۲ "هر وختیکه بنی اسرائیل ره سرشماری مونی، هر کسی که حساب موشه، باید فدیه بلده جان خو دَ خُداوند بدیه، تا که دَ وختِ سرشماری کُدم بلا- و- عذاب دَ سر قوم نازل نشنه. ۱۳ هر کسی که دَ جم حساب شده ها موره، او باید نیم مثقال نُقره دَ مطابقِ مثقالِ جایگاهِ مقدسِ بدیه که یگِ مثقالِ شی بیست گیره آسته. امی نیم مثقالِ نُقره یگِ هدیه بلده خُداوند آسته. ۱۴ تمام کسای که بیست ساله و باله تر آسته و دَ جم حساب شده ها موره، باید ای هدیه ره دَ خُداوند بدیه. ۱۵ آدمِ دولت مند از نیم مثقال کده کلو ندیه و آدمِ غریب از ی کده کمتر، چون وختیکه ای ره دَ خُداوند میدید، ای کفاره جان شمویه. ۱۶ و امی پیسه کفاره ره که از بنی اسرائیل میگیری دَ خدمتِ خیمه ملاقاتِ بدی تا که بحیثِ یادگاری بلده بنی اسرائیل دَ حضورِ خُداوند بشه و بلده جان ازوا کفاره کنه."

حوضِ برونزی

۱۷ بعد ازو خُداوند دَ مُوسَى كُفَّت: ۱۸ "یگِ حوضِ برونزی بلده شُشت- و- شوی جور کو که پایه شی ام از موادِ برونز بشه. او ره دَ مینکلِ خیمه ملاقات و قربانگاه بیل و از او پر کو. ۱۹ هارون و باچه های شی دست و پای خو ره قد امزو او بشویه. ۲۰ هر وختیکه اونا دَ خیمه ملاقات داخل موشه، اونا باید خود ره قد او بشویه؛ اگه نه، اونا مومره. امچنان غیتیکه اونا بلده خدمت کدو و درِ دونِ هدیه خاص بلده خُداوند نزدیکِ قربانگاه مییه، ۲۱ اونا باید اول دست و پای خو ره قد او بشویه؛ اگه نه، اونا حتماً مومره. اینمی بلده هارون و

أولاده شی نسل اندر نسل یگ حکم دایمی بشه.

روغونِ مَسَح

۲۲ بعد از و خداوند د موسی گفت: ۲۳ "از بهترین موادهای خوشبوی بگیر، یعنی پنج صد مثقال مر چقیده، دو صد و پنجاه مثقال دارچینی، دو صد و پنجاه مثقال نی معطر، ۲۴ و پنج صد مثقال پلوس. امی چیزا ره د مطابق مثقال جایگاه مقدس وزن کو. و قد امزیا یگ هین روغون زیتون ام اضافه کو. ۲۵ د وسیله یگ عطر ساز از پگ امزی مواد ها روغون مقدس ره بلده مسح کدو جور کو. ای روغون مقدس بلده مسح کدو آسته. ۲۶ بعد از و خیمه ملاقات، صندوق شهادت، ۲۷ میز و پگ ظرفای شی ره، چراغ دانی و تمام اسباب شی ره، قربانگاه بخور، ۲۸ قربانگاه قربانی های سوختنی و تمام وسایل شی ره و حوض ره قد پایه های شی قد امزی روغون مقدس مسح کو. ۲۹ اونا ره تقدیس کو تا که کاملاً مقدس شنه و هر چیزی که دزوا دکه بخوره پاک- و- مقدس موشه. ۳۰ قد امزی روغون مقدس هارون و باچه های شی ره مسح کده تقدیس کو تا که اونا بحیث پیشوایو د حضور ازمه خدمت کنه. ۳۱ و د بنی اسرائیل بگی که اینمی روغون مسح د پیش ازمه مقدس آسته و از نسل تا نسل باید مقدس حساب شنه. ۳۲ ای روغو نباید د بله جسم آدمای دیگه شیو شنه و شمو نباید مثل ازی وری تیار کنید، چون ای مقدس آسته و شمو باید ای ره پاک- و- مقدس بدینید. ۳۳ هر کسی که مثل امزی روغو جور کنه و یا د بله جسم کدم شخص دیگه شیو کنه، او باید از منه بنی اسرائیل آخ شنه."

تَرْتِيبِ بُخُورِ خُوشْبُوی

۳۴ و خُداوند دَ مُوسَى كُفِت: ”امزی مَوادِهای خُوشْبُوی یعنی مِيعه، اَظْفار، قِنه و كُنْدُرِ خَالِصِ بَگیر و اُونَا پَگ شِی یَگ اندازَه و برابرِ بَشَه. ۳۵ امی مَوادِهای خُوشْبُوی رَه گِث كَدَه دَ وَسِیلَه یَگ عَطْرَسازِ بُخُورِ خُوشْبُوی جُور كُو. ای بُخُورِ خُوشْبُوی بایَد نَمَك زَدَه، پاك و مُقَدَّسِ بَشَه. ۳۶ یَگ كَمَك شِی رَه خُوب نَرَم بُكُوی و یَگ مِقْدارِ اَزُو رَه دَ پِیشِ صِنْدُوقِ شِهادَتِ دَ مَنَه خِیمَه مُلاقَاتِ بیل، دَمزُو جَای كَه ما قَد اَزتُو مُلاقَاتِ مُونَم. امی بُخُورِ خُوشْبُوی بَلَدَه شُمُو كَامِلاً مُقَدَّسِ بَشَه. ۳۷ ازی رَقْمِ بُخُورِ قَدِ امزی اندازَه مَوادِ خُوشْبُوی بَلَدَه خُودونِ خُو جُور نَكُنید، چراكه ای بُخُورِ خَاصِ بَلَدَه خُداوندِ اَسْتَه و شُمُو بایَد اُو رَه مُقَدَّسِ حِسابِ كُنید. ۳۸ هَر كَسی كَه مِثْلِ ازی بُخُورِ جُور كَنه تا از خُوشْبُوی شِی لِذَتِ بُبرَه، اُو بایَد از مَنَه قَوْمِ خُو آخِ شَنَه.“

اُسْتادِها و اَسبابِ خِیمَه عِبادت

۳۱ و خُداوند دَ مُوسَى كُفِت: ”اَوَنَه، ما بِصَلِّیلِ باچَه اُوری، نوسَه حُورِ رَه از طایفَه یَهُودا نامِ گِرِفْتَه كُوی كَدَم. ۳ ما اُو رَه از رُوحِ اِلهی پُر كَدیم و دَزُو حِكْمَت، عَقْل و دَانایی و مَهارتِ بَلَدَه هَر كَارِ هُنری دَدیم. ۴ اُو دَ طِلاَسازی، نُقرَه سازی و دَ كَارایِ برونزِ قَابِلِ و مَاهِرِ اَسْتَه ۵ و اَمچنانِ دَ كَارِ سَنگِ تَراشی، جَواهرِ سازی، نَجاری و حَجاری و دَ رَقْمِ رَقْمِ كَارا اُسْتایَه. ۶ علاوه ازی، ما اَهولِیابِ باچَه اَخِسامَكِ رَه از طایفَه دَانِ اِنْتِخابِ كَدَمِ تاكَه هَمكارِ بِصَلِّیلِ بَشَه. و ما دَ دِلِ

پگِ آدمای دانا حکمت بخشیدم تا اونا هر چیزی ره که دَز تو
 امر کدم، جور کنه،^۷ یعنی خیمه ملاقات، صندوقِ شهادت ره
 قد جای کفاره که د بِلَه شی آسته و تمامِ اسباب و وسایل
 خیمه ره که ازی قرار آسته:^۸ میز و ظرفای شی، چراغدان از
 طَلایِ خالص و اسبابِ ازو، قُربانگاهِ بُخور،^۹ قُربانگاهِ قُربانای
 سوختنی قد اسباب شی، حوض و پایه‌های شی،^{۱۰} کالای
 بافته شده و کالای مُقَدَّسِ هارون پیشوا و کالای باچه‌های
 شی بلده خدمت پیشوایی،^{۱۱} روغونِ مَسَح و بُخورِ خوشبوی
 بلده جای مُقَدَّس. تمامِ امزی چیزا ره اونا باید دُرست د
 مُطابقِ امزو تورای که دَز تو امر کدم، جور کنه.

روزِ آرام

^{۱۲} بعد ازو خداوند د موسی گفت: ^{۱۳} "تو د بنی اسرائیل بگی
 که روزای آرام ره که بلده شمو تعیین کدم نگاه کنید، چراکه
 روزِ آرام یگ نشانی دایم د بینِ ازمه و شمو و نسل‌های آینده
 شمو آسته تا شمو بدید که ما خداوند آستم، خداوندی که
 شمو ره تقدیس مونم.^{۱۴} پس شمو روزِ آرام ره مُحترَم بدید،
 چون ای روز بلده شمو مُقَدَّس آسته. کسی که حرمتِ روزِ
 آرام ره نگاه نمونه، او باید کُشته شنه و شخصی که دزی روز
 کار مونه، او آدم باید از منه قوم خو آخ شنه.^{۱۵} شش روز
 بلده شمو روا آسته که کار کنید، مگم روزِ هفتم روزِ آرام
 آسته که د نظرِ خداوند مُقَدَّس آسته. هر کسی که د روزِ آرام
 کار مونه، او باید کُشته شنه.^{۱۶} پس بنی اسرائیل باید روزِ آرام
 ره د یاد دشته بشه و ای قانون ره نسل د نسل مثلِ عهد-و-
 پیمانِ ابدی پوره کنه.^{۱۷} ای د بینِ ازمه و بنی اسرائیل یگ

نشانی دایمی آسته، چراکه دَ شَش روز خُداوند آسمو و زمی
ره جور کد و دَ روزِ هفتم دِست از کار کشید و آرام گِرفت.

^{۱۸} وختیکه خُداوند توره خُو ره قد مُوسی دَ کوه سِینا تامو کد،
أو دَ مُوسی دُو لُوح شهادت، یعنی اُمُو دُو لُوح سنگی ره دَد
که قد کَلکِ خُدا نوشته شُد.

گوسله طَلایی

^{۳۲} وختی مردُم دید که غدر وخت تیر شُد، ولے مُوسی
از کوه سِینا تاه نمد، اونا پیشِ هارون جَم شُدِه گُفت: ”باله
شُو و بلده مو یگ خُدا جور کُو که پیشِ رُوی مو رفته مو ره
هدایت بدیه، چون مو نموفامی دَ سرِ امزو آدم یعنی مُوسی که
مو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُورد، چی آمده.“ ^۲ پس هارون
دزوا گُفت: ”گوشواره های طَلایی ره که دَ گوشِ خاتونو،
باچه ها و دُخترن شُمُو آسته، بُر کُنید و دَ پیشِ ازمه بیرید.“
^۳ اوخته پگِ مردُم گوشواره های خُو ره از گوشای خُو بُر
کده دَ پیشِ هارون اُورد. ^۴ و اُو اُمُو گوشواره ها ره از دِستِ
ازوا گِرفت و اونا ره آو کده دَ یگ قالب ریختند و دَ شکلِ
یگ گوسله نقش و نگار کد. پس اونا گُفت: ”أی اسرائیل،
اینمی خُدای تُو آسته که تُو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُورد!“
^۵ وختی هارون امی کارِ مردُم ره دید، اُو دَ پیشِ رُوی گوسله
یگ قُربانگاه جور کد و گُفت: ”صَباح بلده خُداوند جشن
گِرفته موشه.“ ^۶ صَباح گاه روزِ دیگه شی مردُم باله شُدِه
قُربانی های سوختنی تقدیم کد و قُربانی های سلامتی اُورد. و
مردُم تاه شِشته خورد و وُچی کد و بعد ازو باله شُدِه

۷ پَس خُداوند دَ مُوسَى كُفْت: ”رَيى شَو و تاه بورو، چُون اِى قَوْمِ از تُو كه از سرزمينِ مِصر بُرو اُوردى، فاسِدِ شُدِه. ^۸ اونا دَ زُودى اُموراه ره كه ما دَزوا نِشو دَدُم ايله كده و بَلدِه خُو يگ گوسلِه طِلايى جور كده و اُو ره پَرستِش مُوكنه و دَزُو قُرَبانى كده مُوگه: ’اِى اِسراييل، اينمى خُداى تُو اَسْتِه كه تُو ره از سرزمينِ مِصر بُرو اُورده!‘ ^۹ و خُداوند اِدامه دَدِه دَ مُوسَى كُفْت: ”ما امى مردُم ره هُوش كَدُم كه چيِقِس يگ قَوْمِ سر كَش اَسْتِه. ^{۱۰} و آلى مَرِه تنها بيل تاكه آتِشِ قارِـوـ غَضَبِ مه دَ سرِ ازوا زياد شُنِه و اونا ره نابُود كَنم، مگم از تُو يگ قَوْمِ بَزُرگ جور مُونم.“ ^{۱۱} ليكن مُوسَى دَ پيشِ خُداوند، خُداى خُو عُدِرـوـ وـ زارى كده كُفْت: ”اِى خُداوند، چرا آتِشِ قارِـوـ غَضَبِ خُو ره دَ سرِ قَوْمِ خُو زياد كدى، دَ سرِ قَوْمى كه خود تُو قد قُدْرَتِ عَظِيمِ و دِستِ زور تُوى خُو اونا ره از سرزمينِ مِصر بُرو اُوردى؟“ ^{۱۲} چرا دَ مِصرِيا دَليلِ مِيدى كه بُگيه، ’خُداوند اونا ره بازى دَدِه از مُلكِ بُر كد تا اونا ره دَ كوه ها بُكُشه و از رُوى زمى پاى پاكَ گُم كُنه؟‘ خُداوندا، از قارِـوـ غَضَبِ خُو تاه شَو و رَحْمِ كده قَوْمِ خُو ره دَ بَلَا گِرِفْتار نَكُو. ^{۱۳} خِدْمَتگاراى خُو اِبْرَاهِيمِ، اِسْحاقِ و اِسْرَائِيلِ ره دَ يادِ خُو بِيَر كه تُو بَلدِه ازوا دَ ذاتِ خُو قَسَمِ خورده كُفْتدى كه ’نسلِ شُمورِه مِثْلِ سِتاره هاى آسمو كَلو مُونم و تمامِ سرزمينى ره كه دَ بارِه شى توره كُفْتيم، دَ اولادِه شُمو مُوبخِشُم و تمامِ سرزمى تا اَبَدُالابادِ ازوا مُوشه.“ ^{۱۴} پَس خُداوند دَ سرِ قَوْمِ خُو رَحْمِ كد و بَلَاى ره كه كُفْتِه بُود ”رَيى مُونم،“ رَيى نَكْد.

۱۵ پس مُوسى دُور خُورد و قَد اُمُو دُو لُوحِ شِهادَتِ كِه دَ دِست
 شى بُود، از كُوه تاه شُد؛ اُمُو دُو لُوحِ دَ هَر دُو طرفِ شى
 نُوِشْتِه بُود، اَمِ دَ پُشتِ و اَمِ دَ رُوى شى. ۱۶ اُمُو لُوحِ ها كارِ
 خُدا بُود و نُوِشْتِه شى نُوِشْتِه خُدا كِه دَ رُوى ازوا نَقشِ شُدِه
 بُود. ۱۷ وختِيكِه يوشِعِ صَدَاى چِيغِ مَرْدُمِ رِه شَنِيد، اُو دَ مُوسى
 كُفت: ”ما صَدَاى جَنگِ رِه از خِيْمِه گاه مِيشَنُوم.“ ۱۸ مُوسى
 كُفت: ”اِى نِه صَدَاى چِيغِسِ پيروِزى اَسْتِه و نِه صَدَاى نالِه
 شِكَسْت، بَلَكِه صَدَاى بَيْتِ خانَدو دَ گوشِ مِه مِيِه.“
 ۱۹ وختِيكِه مُوسى دَ نَزديكِ خِيْمِه گاه رَسيد و گوسِلِه طِلايى و
 خَرْمَسْتى مَرْدُمِ رِه ديد، قار- و- خَشَمِ مُوسىِ بالِه اَمَدِ و اُو
 اُمُو لُوحِ ها رِه دَ دامونِ كُوه از دِستِ خُو پورْتِه كده اُونَا رِه
 تَكِه- و- پَرچِه كد. ۲۰ و اُمُو گوسِلِه طِلايى رِه كِه اُونَا جورِ
 كُدُ، گَرِفْتِه دَ آتِشِ سوختَنَد. بَعْدِ ازُو اُو رِه سِيدِه خُوبِ نَرَمِ
 كد تاكِه خاكِ اَلَى جورِ شُدِ و اُو رِه دَ آو اَنَدختِ و اُمُو آو رِه
 دَ بَنى اِسْرَائِيلِ وُجِيدَلجى كد. ۲۱ اوختِه مُوسى دَ هارُونِ كُفت:
 ”اِى قَوْمِ دَزِ تُو چى كارِ كده بُود كِه تُو اِينَا رِه دَزى كُناهِ عَظِيمِ
 گَرِفْتارِ كدى؟“ ۲۲ هارُونِ دَ جِوابِ شى كُفت: ”دَ سَرِ اَزْمِه قارِ
 نَشُو صَاحِبِ! خُودِ تُو مِيدَنِى كِه اِى قَوْمِ چِيقسِ فاسِدِ و كُناهِ
 اَلُودِ اَسْتِه.“ ۲۳ اُونَا دَزِ مِه كُفت كِه ’بَلَدِه مويِگِ خُدا جورِ كُو
 كِه پيشِ رُوى مَوِ رَفْتِه مَوِ رِه هِدَايَتِ كُنه، چُونِ مَوِ نَمُوفامى دَ
 سَرِ اَمزى مُوسى كِه مَوِ رِه از سَرزَمِينِ مِصرِ بُروِ اُورَد، چى
 اَمَدِه.“ ۲۴ اوختِه ما دَزُوا كُفْتَم، ’هَر كَسى كِه چيزى طِلايى
 دَشْتِه بَشِه، اُو رِه بُر كده دَزِ مِه بِيرِه.‘ و اُونَا طِلا رِه دَزِ مِه دَدِ
 و ما اُو رِه دَ آتِشِ اَنَدخْتَمِ و اِينى گوسِلِه بُر شُد.“ ۲۵ مُوسى ديد
 كِه مَرْدُمِ از چَتِه بُر شُدِه رِى يِه، چُونِ هارُونِ اُونَا رِه سَرِ اِيلِه
 ايشْتَدِ و مَوقِعِ دَدُ كِه دَ پيشِ دُشْمَنَاى خُو رَسُوا شُنِه. ۲۶ پس

مُوسَى دَ دَرگِه خیمه‌گاه ایسته شد و دَ صَدای بِلند چِیغ زده
گُفت: ”کسی که طرفدارِ خُداوند آسته، پیش ازمه بییه!“ و
تمامِ بَنی لاوی دَ دِیرِ اَزو جَم شد. ^{۲۷} و مُوسَى دَزوا گُفت:
”خُداوند، خُدایِ اِسرائیل مُوگه که ’شمشیر دَ کمر خُو بسته
کُنید و ازی سُونِ خیمه‌گاه تا اُو سُونِ خیمه‌گاه بورید و هر
نفر شَمو برار و دوست و همسایه خُو ره بُکشید.“ ^{۲۸} پس بَنی
لاوی از گُفته مُوسَى اِطاعت کد و دَمزُو روز تَقْرِیباً سه هزار
نفر از قوم کُشته شد. ^{۲۹} بعد اَزو مُوسَى دَ لاویا گُفت: ”امروز
شَمو خود ره دَ خُداوند وَقِف کدید، چُون حتی دَ خِلافِ باچه
و برار خُو باله شُدید. امزی خاطرِ امروز شَمو صاحبِ
بَرکت موشید.“ ^{۳۰} روزِ دِیگه شی مُوسَى دَ قوم گُفت: ”شَمو
گُناه کُته کدید. آلی ما سربله دَ حُضُورِ خُداوند مورم؛ شاید
بِتَنم بَلده گُناه شَمو کِفاره کُئم.“ ^{۳۱} پس مُوسَى دَ حُضُورِ
خُداوند رفت و گُفت: ”آه خُداوندا، ای مردُم گُناهِ بَسِیَار کُته
کده، چُون اونا بَلده خُو یگ خُدایِ طَلایی جور کده.“ ^{۳۲} و آلی
ما دَ پیشِ اَزتُو عُدْر-و-زاری مُونم که گُناهِ ازوا ره بُبَخشی و
اگه نَموبخشی، نام از مره از کِتَابِ خُو گُل کُو.“ ^{۳۳} پس
خُداوند دَ مُوسَى گُفت: ”کسی که دَز مه گُناه کده، نام ازو ره
از کِتَابِ خُو گُل مُونم.“ ^{۳۴} آلی بورو، قوم ره دَ امزُو جای که
گُفته بُودُم راهنمای کُو و ملایکه مه پیشلون تُو موره. لیکن دَ
روزی که ما بازخاست مُونم، ما اونا ره بخاطرِ خطای ازوا
جَزَا میدُم.“ ^{۳۵} پس خُداوند قومِ اِسرائیل ره دَ بَلَا گِرِفَتار کد،
چراکه اونا بَلده خُو گوسله جور کدُد، یعنی امو گوسله ره که
هارون شکل دَدُد.

تِياری بَلَدِه كُوجِ كَدُو اَز كُوهِ سِينَا

۳۳ بعد اَزُو خُداوند دَ مُوسَى كُفْت: ”اَز اِينجی كُوجِ كَدِه

بُورُو و اِي قَوْمِ رِه كِه اَز سِرزَمِينِ مِصر بُرُو اُورْدِي، طَرْفِ اَمزُو سِرزَمِي هِدَايْتِ كُو كِه دَ اِبْرَاهِيمِ، اِسْحاق و يَعْقُوبِ قَسَمِ خورْدِه كُفْتُمْ كِه ’اُو رِه دَ اَوْلادِه شُمُو مُوبخْشُم.‘^۲ ما يِگِ مَلايِكِه رِه پيشلُون تُو رِي مُونْمِ تاكِه كِنَعَانِيَا، اَمُورِيَا، حِتِيَا، فَرِيْزِيَا، حُويَا و يَبُوسِيَا رِه اَز وُنجِي بُر كُنِه.^۳ شُمُو دَمزُو

سِرزَمِي كِه اَز شِي شِير و عَسَلِ جَارِي اَسْتِه بُورِيد. لِيكِنِ ما قَدِ شُمُو نَمُورْمِ، چُونِ شُمُو يِگِ قَوْمِ سِرْكَشِ اَسْتِيدِ و اِمكانِ دَرِه كِه شُمُو رِه دَ بَيْنِ رَاهِ نَابُودِ كُنْمِ.“^۴ و خْتِيكِه مَرْدُمِ اِي

تُورايِ بَدِ رِه شَنِيدِ، اُونَا مَاتِمِ كَرِفْتِ و هِيچِ كَسِ كُوشِ-و-

گَاڼِه خُورِه دَ جَانِ خُو نَكْدِ،^۵ چُونِ خُداوندِ پيشْتَرِ دَ مُوسَى

كُفْتُد: ”دَ بَنِي اِسْرَائِيلِ بُگِي كِه ’شُمُو يِگِ قَوْمِ سِرْكَشِ اَسْتِيدِ؛

اگِه يِگِ لِحْظِه اَمِ دَ بَيْنِ شُمُو بِيئِمِ، اَمُو و خْتِ شُمُو رِه نَابُودِ

مُونْمِ.‘ اَلِي كُوشِ-و- گَاڼِه خُورِه اَز جَانِ خُو بُر كُنِيدِ تا بُفَامْمِ

كِه قَدِ شُمُو چِي كَارِ كُنْمِ.“^۶ پَسِ بَنِي اِسْرَائِيلِ و خْتِيكِه اَز كُوهِ

حُورِيبِ رِي شُدِ، كُوشِ-و- گَاڼِه خُورِه اَز جَانِ خُو بُر كَدِ.

^۷ دَمزُو غَيْتِ مُوسَى يِگِ خَيْمِه رِه مِيكْرِفْتِ و اُو رِه دَ بُرُو

دُورْتَرِ اَز خَيْمِه گَاهِ مِيْزَدِ. اُو اَمُو خَيْمِه رِه خَيْمِه مُلَاقَاتِ نَامِ

ايشْتُدِ و هَرِ كَسِي كِه مِيخَاسْتِ قَدِ خُداوندِ رَازِ-و- نِيَازِ كُنِه دَ

بُرُونِ خَيْمِه گَاهِ دَ جَايِي كِه خَيْمِه مُلَاقَاتِ بُودِ، مُورْفْتِ.

^۸ و خْتِيكِه مُوسَى طَرْفِ خَيْمِه مُلَاقَاتِ بُرُو مُورْفْتِ، تَمَامِ مَرْدُمِ

بَالِه شُدِه دَ دَانِ خَيْمِه خُو ايسْتِه مُوشْدِ و اَز پُشْتِ مُوسَى تُوخِ

مُوكْدِ تا و خْتِيكِه مُوسَى داخِلِ خَيْمِه مُوشْدِ.^۹ و اَمِي كِه مُوسَى

دَ خَيْمِه داخِلِ مُوشْدِ، سَتُونِ اُورِ تَاهِ اَمْدِه دَ دَانِ خَيْمِه ايسْتِه

مُوشد و خُداوند قد مُوسى توره مُوگفت. ^{۱۰} وختى مردم ستون اُور ره د دان خيمه ملاقات ايسته ميديد، پگ شى باله مُوشد و هر كس د دان خيمه خو سجده موكد. ^{۱۱} اوخته خُداوند قد مُوسى روى د روى توره مُوگفت، مثل كه يگ آدم قد دوست خو گپ ميزنه. بعد ازو مُوسى پس د خيمه گاه ميمد ولى دستيار جوان شى يوشع باچه نون، از منه خيمه بر نموشد.

مُوسى د حضور جلال خدا

^{۱۲} مُوسى د خُداوند گُفت: ”اينه، تو دز مه موگى كه ’اى قوم ره بېر.‘ مگم مره نگفتى كه كى ره قد ازمه رىي موكنى. علاوه ازى، تو دز مه گُفتى كه مره د نام مينخشى و نظر لطف تو د بِله مه آسته. ^{۱۳} پس آلى اگه نظر لطف تو د بِله مه آسته، راه- و- طريق خو ره دز مه ياد بدي تاكه تو ره بنخشم. دمزي رقم نظر لطف تو د بِله مه قرار ميگيره. اى ام د ياد تو بشه كه اى مردم قوم خود تو يه.“ ^{۱۴} اوخته خُداوند د مُوسى گُفت: ”حضور مه قد تو آسته و ما خاطر تو ره جم مونم.“ ^{۱۵} و مُوسى بسم د خُداوند عرض كد: ”اگه حضور تو قد مو نبشه، مو ره از اينجى هيچ نبر. ^{۱۶} پس چطور فاميده شنه كه نظر لطف تو د بِله خود مه و اى قوم تو آسته؟ آيا امزي فاميده نموشه كه تو قد ازمو بورى و ما و قوم تو، از پگ قومى كه د روى زمى آسته، فرق دشته بشى؟“

^{۱۷} و خُداوند د مُوسى گُفت: ”امى كار ره ام بَلده از تو مونم، چراكه ما از تو راضى استم و تو ره خوب مينخشم.“

۱۸ اوخته موسی گفت: "آی خداوند، مره بیل که بزرگی-و- جلال تو ره بنگرم." ۱۹ پس خداوند گفت: "ما تمام خوبی خو ره از پیش روی تو تیر مونم و نام خو یعنی «خداوند» ره دز تو اعلان مونم. ما د بِلَه کسی رحم مونم که دزو رحیم استم و د کسی دلسوزی مونم که دزو دلسوز استم." ۲۰ او ادامه دده گفت: "مگم تو نمیتنی روی مره بنگری، چون هیچ انسان نمیتنه که مره بنگره و زنده بمنه." ۲۱ بعد ازو خداوند گفت: "اینه، د نزدیک ازمه یگ جای آسته؛ د بِلَه امزو سنگ کته ایسته شو. ۲۲ وختیکه بزرگی-و- جلال مه از پالوی تو تیر موشه، تو ره د سلاح سنگ کته میلم و قد آله خو پوٹ مونم تا وختیکه ازونجی تیر شنم. ۲۳ مگم دست خو ره باله مونم تاکه پشت مره بنگری؛ لیکن روی مه دیده نموشه."

لوح های نو

۳۴ ۱ بعد ازو خداوند د موسی گفت: "دو لوح سنگی مثل لوح های اولنه بلده خو تراش کو و ما د بِلَه ازوا کلمه های ره نوشته مونم که د بِلَه لوح های اولنه نوشته بود و تو اونا ره میده کدی. ۲ صباح گاه خود ره تیار کده د بِلَه کوه سینا باله بیه و د شیخی کوه د حضور ازمه حاضر شو. ۳ هیچ کس قد ازتو باله نیه و هیچ کس ام د تمام کوه دیده نشنه و گله و رمه ام دزی کوه نچره." ۴ پس موسی دو لوح سنگی رقم لوح های اولنه تراش کد و صباح گاه باله شده د بِلَه کوه سینا رفت، امو رقم که خداوند دزو امر کده بود. او امو دو لوح سنگی ره د دست خو گرفته قد خو برد. ۵ و خداوند د اور نازل شده

قد ازو د اُونجی ایسته شد و نام خو ره «خداوند» گُفت.
 ۶ خداوند از پیش روی موسی تیر شده اعلان کد: ”خداوند!
 خداوند، خدای رحیم و پُرفیض آسته، دیر خشم-و-قار،
 مگم پُر از مُحَبَّت و وفادار. ۷ نگاه کُننده رحمت بلده هزارها و
 بخشش کُننده گناهها، شرارت ها و خطاها، لیکن مُجرم ره
 هرگز بے جزا نمیله و بخاطر گناه آته‌گو از اولادا و از
 بچکیچای اولادا، تا پشتِ سوّم و چارم انتقام میگیره.“
 ۸ اوخته موسی فوری روی د خاک اُفتد و سجده کده ۹ گُفت:
 ”خداوند، اگه واقعاً نظرِ لطف تو د بله مه آسته، ما عذر مؤنم
 که تو ام قد ازمو بوری، چون ای قوم یگ قوم سرکش آسته.
 یا مولا، باز ام د پیش تو عذر-و-زاری مؤنم که گناهها و
 خطاهای ازمو ره ببخش و مو ره بحیث مال خو قبول کو.“

خدا قد بنی اسرائیل عهد و قول خو ره تازه مؤنه

۱۰ و خداوند گُفت: ”اینه، ما یگ عهد بسته مؤنم. ما د پیش
 روی پگ قوم تو کارای عجیب ره انجام میدم که تا آلی ره د
 هیچ جای و د بین هیچ ملت دنیا دیده نشده بشه. و تمام قوم
 که تو د بین ازوا آستی مینگره که خداوند چی کارای
 ترسناک ره د پیش شمو انجام میدیه. ۱۱ از احکامی که امروز
 ما دز تو امر مؤنم، اطاعت کو. اینه، ما اموریا، کنعانیا،
 حتیا، فرزیا، حیویا و یبوسیا ره از پیش روی تو بر مؤنم.
 ۱۲ احتیاط کو، د امزو سرزمی که موری قد مردم امزو
 سرزمی عهد بسته نکو؛ نشنه که اونا د بین قوم تو دام جور
 شنه. ۱۳ بلکه شمو قربانگاه های ازوا ره چپه کده ستون های
 پرستشی ازوا ره میده کُنید و بُت های آشیره ره خراب کُنید.

^{۱۴} بَغِيرِ اَزْمِه خُدایِ دِیگِه رِه پَرَسْتِشِ نَکُو، چِراکِه مآ خُدآوند
 اَسْتُمْ و نَامِ اَزْمِه «خُدایِ غِیُور» اَسْتِه. ^{۱۵} فِکْرِ خُو رِه بَغِیرِ کِه
 قَدِ مَرْدُمِ اَمزُو سِرزْمی عَهْدِ بَسْتِه نَکْنی، چِراکِه اُونَا اَز رُوی
 شَهْوَتِ دَ خُدایُونِ خُو عِبَادَتِ مُونِه و دَ بُتْ هَایِ خُو قُرْبَانی
 مُونِه و اَز تُو دَعْوَتِ مُونِه کِه قَدِ اَز وَا یِگْجَایِ شُنی و دَ
 خُورْدُونِ قُرْبَانی اَز وَا شَرِیگِ شُنی. ^{۱۶} بَعْدِ اَز وَا تُو دُخْتَرُونِ اَز وَا
 رِه دَ بَاچِه هَایِ خُو مِیگِیرِی و دُخْتَرُونِ اَز وَا کِه دَ پُشْتِ
 خُدایُونِ خُو موره، اُونَا بَاچِه هَایِ تُو رِه اَمِ گُمْرَاهِ کَدِه دَ بُتِ
 پَرَسْتی هِدَايَتِ مُونِه. ^{۱۷} بُتْ هَایِ رِیخْتَنْدِه شُدِه رِه بَلَدِه خُو
 خُدایُو جُورِ نَکُو. ^{۱۸} عَیْدِ فَطِیرِ رِه نِگَاهِ کُنِید و مُدَتِ هَفْتِ رُوزِ
 نَانِ فَطِیرِ بُخُورِید، اَمُو رَقْمِ کِه دَزِ شُمُو اَمْرِ کَدِیمِ. اِی رِه دَ
 وَخْتِ مُعَیْنِ دَ مَاهِ اَبِیْبِ پُورِه کُنِید، چِراکِه شُمُو دَ مَاهِ اَبِیْبِ
 اَز مِصْرِ بُرِ شُدِید. ^{۱۹} تَمَامِ اَوْلَبَارِی هَایِ نَرِ اَز مِه مَوْشِه:
 اَوْلَبَارِی هَایِ نَرِ حَیْوَانَاتِ شُمُو اَم، چِی اَز گَلِه گَاوِ بَشِه، چِی
 اَز رِمِه گُوسِپُو. ^{۲۰} لَیْکِنِ دَ عَوْضِ اَوْلَبَارِی خَرِ خُو بَايْدِ یِگِ
 بَارِه فِدِیِه بَدِید و اگِه فِدِیِه نَمِیْدِید بَايْدِ گَرْدُونِ شِی رِه مِیْدِه
 کُنِید. بَلَدِه تَمَامِ بَاچِه هَایِ اَوْلَبَارِی خُو بَايْدِ فِدِیِه بَدِید. هِیچِ
 کَسِ دِسْتِ خَالی دَ حُضُورِ اَزْمِه حَاضِرِ نَشْنِه.

^{۲۱} شَشِ رُوزِ بَايْدِ کَارِ کُنِی و دَ رُوزِ هَفْتُمِ بَايْدِ اَرَامِ بَغِیرِی؛ حَتّی
 دَ فِصْلِ قُلْبِه کَدُو و دِرُو کَدُو بَايْدِ رُوزِ اَرَامِ رِه نِگَاهِ کُنِی.
^{۲۲} عَیْدِ هَفْتِه هَا رِه بَرِگُزَارِ کُنِید، یَعْنی عَیْدِ نَوَبَرِ حَاصِلَاتِ رِه
 اَز حَاصِلِ گَنْدُمِ. اَمْچُنَانِ عَیْدِ جَمْ اَوْرِی رِه دَ اَخِرِ فِصْلِ دِرُو،
 هَرِ سَالِ نِگَاهِ کُنِید. ^{۲۳} سَالِ سِه دَفْعِه پَگِ مَرْدَا-و-بَاچِه هَایِ
 شُمُو دَ حُضُورِ مَوْلَا، خُدآوند-خُدایِ اِسْرَائِیلِ، حَاضِرِ شْنِه.
^{۲۴} مآ دِیگِه قَوْمِ هَا رِه اَز پِیْشِ رُوی شُمُو دُتَلْجی مُونُمِ و سِرْحَدِ

شُمورِه پِراخِ مُونَم و وختیکه شُمورِه سال سِه دفعه دَ
حُضُورِ خُداوند، خُدايِ خُو حاضرِ مُوشيد، هيچ کس دَ قَصِدِ
گِرفتونِ زمينِ شُمورِه نَمييه.

^{۲۵} خُونِ قُرْبانيِ ره قد نانِ خميرمايه تُو دَز مه تقديمِ نَكْنيد و
گوشتِ قُرْبانيِ عِيدِ پِصَح تا صُبْح باقِي نَمَنه. ^{۲۶} بَهْتَرينِ نَوْبَرِ
حاصِلاتِ زمينِ خُو ره دَ خانه خُداوند، خُدايِ خُو بيريدي.
بُزغله ره دَ شيرِ آبِه شي پُخته نَكْنيد.

^{۲۷} بعد ازو خُداوند دَ مُوسِي گُفت: ”اي توره ها ره نوشته كو،
چُون دَ مُطابقِ امزي توره ها ما قد تُو و قومِ اسراييل عهد
بسته كديم.“ ^{۲۸} مُوسِي چلِ شاو و چلِ روز اُونجِي دَ پيشِ
خُداوند بُود؛ اُو نَه نان خورد و نَه اُو وُچي كد. اُو توراي عهد،
يعني ده حُكم ره دَ بِلِه لُوح هاي سنگي نوشته كد.

نُوراني شُدونِ چِهْرِه مُوسِي

^{۲۹} وختیکه مُوسِي از کوهِ سينا تاه ميمد و دُو لُوحِ سنگي ام دَ
دِست شي بُود، پوستِ رُوي شي دَ سَبَبِ توره گُفتو قد
خُداوند نُوراني شُدُد (جَلْجَلِ مُوكد)؛ مگم خودِ مُوسِي از
نُوراني شُدونِ جَلْجَلِ كدونِ رُوي خُو خبر نَدَشْت. ^{۳۰} وختي
هارُون و بنِي اسراييل مُوسِي ره ديد كه رُوي شي نُوراني شُدِه
(جَلْجَلِ مُونِه)، اونا ترس خورد كه دَزو نَزديك شَنه. ^{۳۱} مگم
مُوسِي اونا ره كُوي كد و هارُون و تمامِ رهبراي قومِ دَ پيشِ
ازو اَمَد و اُو قد ازوا توره گُفت. ^{۳۲} بعد ازو تمامِ بنِي اسراييل
نَزديك شي اَمَد و اُو تمامِ احكامِ ره كه خُداوند دَ بِلِه كوهِ
سينا دَزو گُفتُد، دَزوا نَقْل كد. ^{۳۳} وختیکه مُوسِي توره خُو ره

قد ازوا تامو کد، اُو د رُوی خُو رُوی بَند کش کد. ^{۳۴} مگم
 زمانیکه مُوسی بَلدِه توره گُفتو د حُضُورِ خُداوند مورفت، اُو
 رُوی بَند خُو ره از رُوی خُو پس مُوکد، تا وختیکه از خیمه بُر
 مُوشد. و غیتیکه اُو از خیمه بُر مُوشد، اُمُو چیزی که د زشی
 اَمر شُدِه بُود، اُو ره د بَنی اِسرائیل نَقْل مُوکد، ^{۳۵} و بَنی
 اِسرائیل رُوی مُوسی ره میدید که پوستِ چهره شی نُورانی
 شُدِه. پس مُوسی تا زمانِ دُویاره رفتون خُو د حُضُورِ
 خُداوند، رُوی بَند ره بسم د رُوی خُو کش مُوکد.

قانونِ روزِ آرامِ تاکیدِ مُوشه

^{۳۵} مُوسی تمامِ جماعتِ بَنی اِسرائیل ره جَم کده، د زوا
 گُفت: ”اینی توره های اَسته که خُداوند اَمر کده تا شُمُو اونا
 ره اجرا کُنید:

^۲ ”شش روز میتنید کار کُنید و روزِ هفتم بَلدِه شُمُو یگ روزِ
 مُقَدَّس بَشه، یگ روز، کاملاً بَلدِه آرام و دَم رسی کدو و تقدیم
 د خُداوند. هر کسی که د زو روز کار کُنه، باید کُشته شُنه. ^۳ د
 روزِ آرام د تمامِ خانه های شُمُو آتِش نباید روشو شُنه.“

هدیه ها بَلدِه جایگاهِ مُقَدَّس

^۴ مُوسی د تمامِ جماعتِ بَنی اِسرائیل گُفت: ”اینی توره اَسته
 که خُداوند د ز مه اَمر کده: ^۵ ”از بینِ قَوْمِ خُو هدیه بَلدِه خُداوند
 بَگیر. کسای که از تی دل و د رضایتِ خُو هدیه بدیه، میتنه
 که ازی چیزا بیره: طِلا، نُقره و برونز؛ ^۶ چُوغِ لاجوردی،

اَرغوانی و سُرخ رنگ و کتانِ نَرم و موی بُز؛ ^۷ پوستِ سُرخ
 شُدِه قُوچ و پوستِ نَرم-و-قِیمَتی، چِیو دِرختِ اَکاسی،
^۸ روغونِ زیتونِ بَلدِه چِراغا، مَوادِ خوشبُوی بَلدِه روغونِ مَسح
 و بَلدِه بُوخوَرِ خوشبُوی، ^۹ سنگای عقیق و دیگِه سنگای قِیمَتی
 بَلدِه ایفود و سینه بَنَدِ پیشوای بُزرگ.

اَسبابِ لَازِمِ بَلدِه جَایگاهِ مُقدَّس

^{۱۰} تمامِ آدمای لایق و دانادل از بَین شُمو بیبه و هر چیزِ ره
 که خُداوند اَمَر کده جور کُنه: ^{۱۱} جایگاهِ مُقدَّس ره دَ شُمولِ
 خِیمِه شی و پوش شی، چنگکِ ها و چِیو های چارتراش شی،
 پُشتِ بَنَدَا، سَتونِ ها و پایه های شی؛ ^{۱۲} صَنَدوقِ شَهادَتِ و
 دِستکِ چِیو های شی، جای کِفاره یعنی سرپوشِ صَنَدوقِ و
 پردِه که مُقدَّسَتَرینِ جای ره پُوتِ مونه؛ ^{۱۳} میز و دِستکِ چِیو
 ها و پگِ ظرفای شی و نانِ حُضوَرِ خُداوند؛ ^{۱۴} چِراغدانِ بَلدِه
 روشنی دَ شُمولِ چِراغا و روغو و دیگِه اَسبابِ شی؛
^{۱۵} قُربانگاهِ بُوخوَرِ خوشبُوی و دِستکِ چِیو های اَزو، روغونِ
 مَسح و بُوخوَرِ خوشبُوی؛ پردِه درگِه جایگاه؛ ^{۱۶} قُربانگاهِ
 قُربانی سوختنی و اُجاقِ بروزی اَزو، دِستکِ چِیوها و تمامِ
 اَسبابِ شی؛ حَوْضِ و پایه شی، ^{۱۷} پردِه های چاردیوالی
 حَولی، سَتونِ ها و پایه های اَزوا و پردِه درگِه حَولی؛ ^{۱۸} میخ
 های جایگاه و میخ های چاردیوالی و ریسپونای اَزوا؛ ^{۱۹} کالا
 های بافته شُدِه که بَلدِه خِدمتِ کدو دَ جایگاهِ مُقدَّسِ پوشیده
 موشه، یعنی کالا های مُقدَّسِ هارونِ پیشوا و کالا های باچه
 های شی که اونا بَلدِه خِدمتِ پیشوایی مَپوشه.

هدیه های مردُم و کارای اُستاد ها

^{۲۰} بعد از و تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل از حُضُورِ موسی رفت.
^{۲۱} هر کس که دِ دلِ شی شور- و- شوق پیدا شد و روح و روانِ شی او ره حرکت دد، او اَمده بَلده خُداوند هدیه اُورد و امو هدیه ها بَلده جور کدونِ خیمه ملاقات و اَسباب شی و امچنان بَلده کالاهای مُقدَّس اِستعمال شد. ^{۲۲} پس خاتونو و مردکو اَمده از تی دلِ خُو دَ رضایتِ خُو حلقه های بینی، گوشواره ها، انگُشتی ها، گردو بنداها و دیگه چیزای طِلائی خُو ره اُورد و دَ عنوانِ هدیه دَ خُداوند تقدیم کد. ^{۲۳} و هر کسی که صاحبِ رختِ لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و کتان و موی بُز و پوستِ سُرخ شده قُوج و پوستِ نَرم- و- قیمتی بود، اونا ره اُورد. ^{۲۴} و ام تمامِ کسای که هدیه نُقره و برونز اُورد، او ره دَ خُداوند تقدیم کد. و دَ پیشِ هر کس که چپو اکاسی پیدا شد، او ره بَلده خِدمت دَ خیمه اُورد. ^{۲۵} پگِ خاتونوی لایق و دانادلِ قدِ دِستای خُو پاشمِ میریشت و چوغِ ریشته شده لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و کتانِ نَرم میُورد. ^{۲۶} امچنان پگِ خاتونوی که شوق و لیاقت دشت، موی بُزِ میریشت. ^{۲۷} رهبرای قومِ سنگای عقیق و دیگه سنگای قیمتی ره بَلده ایفود و سینه بند اُورد. ^{۲۸} اونا موادِ خوشبوی و روغونِ زیتونِ بَلده روشنی و بَلده روغونِ مَسَح و بُخورِ خوشبوی ام اُورد. ^{۲۹} خلاصه، پگِ مردکو و خاتونوی قومِ اسرائیل که دلِ ازوا اونا ره تشویق کد، بَلده تمامِ کارای که خُداوند دَ موسی اَمر کد، اونا دَ رضایت و خوشی دلِ خُو بَلده خُداوند هدیه ها اُورد.

اُستاد ها بَلَدِه کارِ جایگاهِ مُقَدَّس

۳۰ پس مُوسى دَ بَنى إِسْرَائِيلَ كُفِت: ”اينه، خُداوند بِصَلِّيل باچه اُورى نوسِه حُور ره كه از طايفه يهُودا اَسته، اِنْتِخاب كده دَ نامِ كُوى كد ۳۱ و اُو ره از رُوحِ اِلهى پُر كده دَزُو حِكمت و عقل و دانايى و مهارت بَلَدِه هر كارِ هُنرى دَد، ۳۲ تاكه دَ طِلَّاسازى، نُقره سازى و دَ كاراى برونز قابِل و ماهر بَشه. ۳۳ اُو امچنان دَ كارِ سنگ تَراشى، جَواهر سازى، نَجارى و حَجارى و دَ رقم رقم كاراى هُنرى اُستا يَه. ۳۴ خُداوند دَزُو و دَ اهُولياپ باچه اَخيسامك از طايفه دان، اِسْتِعْدادِ تَعْلِيم دَدونِ هُنر ره دَ دِگرو ام بَخشِيد. ۳۵ خُداوند دِلِ ازوا ره پُر از حِكمت كده تا اُونا دَ هر رقم كارا مهارت دَشته بَشه، يعنى دَ نَقاشى، دِست دوزى و گُلدوزى قد چُوغ هاى لاجوردى، اَرغوانى و سُرُخ رَنگ و دَ بافتونِ كتانِ نَرم و مِيدِه بافت؛ و ام تا توانايى جور كدونِ هر چيز ره دَشته بَشه.

۳۶ ۱ بَصَلِّيل و اهُولياپ و پگِ اُستاد هاى كه خُداوند دَزُوا بَلَدِه جور كدونِ جایگاهِ مُقَدَّسِ اِسْتِعْداد و قابِلِيَت دَدِه، خِدْمَت كنه و تمامِ كارا ره دَ مُطابِقِ اَمْرِ خُداوند اِنجام بَدِيه.

شُرُوعِ كارِ جایگاهِ مُقَدَّس

۲ پس مُوسى بِصَلِّيل و اهُولياپ و دِگه اَدماى قابِلِ ره كُوى كد، يعنى كسايِ ره كه خُداوند بَلَدِه ازوا مهارت و دانايى دَدِه بُود و دَ دِلِ شى شور-و-شوق پيدا شُدُد كه نَزديك اَمَدِه كار ره اِنجام بَدِيه. ۳ اُونا تمامِ هديه هاى ره كه بَنى إِسْرَائِيلَ بَلَدِه

خِدمت و جور کدونِ جایگاهِ مُقدَّسِ اُورده بُود، از دِسْتِ
 مُوسى گِرِفْت و مرْدُم هر صَباح دَ رضايَتِ خود خُو هديه‌های
 ديگه دَ پيشِ ازُو اُورده رِیى بُود. ^۴ پس تمامِ اُستاد‌های که
 مَشغولِ کارِ جایگاهِ مُقدَّسِ بُود، از سرِ کارایِ خُو دَ دِيرِ
 مُوسى اَمَد ^۵ و دَزُو گُفْت: ”مرْدُم بَلدِه اِنجامِ دَدونِ کارى که
 خُداوند اَمر کده، از ضرُورَت کده کَلو مَواد ميره.“ ^۶ اوخته
 مُوسى حُکم دَد و اِی حُکم دَ تمامِ خِیمه‌گاه اِعلان شُد که
 مُوگُفْت: ”مردکو و خاتونو بَلدِه هديه‌های جایگاهِ مُقدَّسِ ديگه
 هيچ کار نَکنه.“ پس قوم از اُوردونِ هديه ها قُوى شُد، ^۷ چراکه
 هديه‌های مَوْجُود بَلدِه جور کدونِ جایگاهِ کِفايَتِ مُوکد و از
 حَدِّ ام کَلو بُود.

تَرْتِيبِ کار

^۸ تمامِ آدمای ماهر و دانا که دَ کار مَشغولِ بُود، بَلدِه جایگاه
 دَه دانه پرده کتانِ نَرم و میده بافت ره قد چُوغ‌های
 لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ جور کد و دَ رُوى پگ شى
 عکسِ کِرُوبى ها دَ وسيلَه دِسْت‌دوزِ لایق گُلدوزى شُد.
^۹ بِرازى هر پرده بیست و هشت توغى و بر شى چار توغى بُود
 و تمامِ پرده ها یگ اندازه بُود. ^{۱۰} اونا پنج پرده ره قد یگ‌دیگه
 شى کوک کده یگ پرچه جور کد و پنج پرده ديگه ره ام قد
 یگ‌دیگه شى کوک کده یگ پرچه ديگه. ^{۱۱} دَ لبِ پردهِ آخِرِ پنج
 پردهِ اوّل اونا بُتونى ها از تارِ لاجوردى رَنگ دوخت و دَ پنج
 پردهِ دوّم ام امی رقم کد. ^{۱۲} بعد ازُو اونا پنجاه دانه بُتونى دَ
 لبِ یگ تخته و پنجاه دانه بُتونى دَ لبِ ديگه تخته جور کد،
 پنجاه پنجاه بُتونى که رُوى دَ رُوى یگ‌دیگه بُود. ^{۱۳} اونا امچنان

پنجاه چنگکِ طَلایی تیار کد و دَ وَسِیلَه ازوا پَنج پردهِ اولِ ره
قد پَنج پردهِ دوّم وَصَل کد و پرده های جایگاه مِثَلِ یگ پرچه
جور شد.

^{۱۴} بعد ازو اونا چند پرده از موی بُز بافت تا یگ خیمه دَ بِلَه
جایگاهِ مُقَدَّس بشه. جُمْلَه پرده ها یازده بُود. ^{۱۵} برازی هر
پرده سی توغی و بر شی چار توغی بُود؛ امو یازده پرده یگ
اندازه بُود. ^{۱۶} اونا پَنج پرده ره دَ یگدیگه شی کوک کده یگ
پرچه جور کد و شَش پردهِ دیگه ره ام یگ پرچه دیگه. ^{۱۷} بعد
ازو اونا پنجاه بُتونی دَ لبِ پردهِ آخِرِ یگ پرچه و پنجاه بُتونی
دَ لبِ پردهِ آخِرِ پرچه دیگه جور کد. ^{۱۸} اونا بَلَدَه یگجای کدون
خیمه پنجاه چنگکِ برونزی ام جور کد تاکه خیمه یگ پرچه
بشه. ^{۱۹} بعد ازو اونا بَلَدَه خیمه از پوستِ سُرخ شُدَه قُوج یگ
پوش جور کد و دَ بِلَه ازو یگ پوشِ دیگه از پوستِ نَرم-و-
قِیمَتی.

^{۲۰} بعد ازو اونا چیو های چارتراش ره از بِرِختِ اَکاسی بَلَدَه
دیوالای جایگاه جور کد و اونا ره شیخکی ایسته کد.
^{۲۱} برازی هر چیو چارتراش ده توغی و بر شی یگ و نیم توغی
بُود. ^{۲۲} هر چیو چارتراش دُو دانه زبونک دَشت که دَ چیو
چارتراشِ پالوی خُو جُفت موشُد. و اونا تمام چیو های
چارتراشِ جایگاه ره دَ امزی طریقه تیار کد. ^{۲۳} اونا امزو چیو
های چارتراش بیست دانه شی ره بَلَدَه طرفِ جَنُوبِ جایگاه
جور کد ^{۲۴} و بَلَدَه تینَه حِصّه امزو بیست چیو چارتراش چل
پایه نُقرهیی ام تیار کد؛ دَ زیرِ هر چیو چارتراش دُو پایه بَلَدَه
امزو دُو زبونک بُود و دُو پایه دَ زیرِ چیو چارتراشِ پالوی شی

بَلَدِه دُو زِبُونَكِ اَزُو. ^{۲۵} بَلَدِه طرفِ دَوْمِ جايگاه، يعنى طرفِ
 شمالِ شى، اُونَا بِيست چيو چارتراش جور كد ^{۲۶} قَد چَل پايه
 نُقره‌يى، يعنى دُو پايه دَ زيرِ يگ چيو چارتراش و دُو پايه دَ
 زيرِ چيو چارتراشى كه دَ پَالُوى شى بُود. ^{۲۷} بَلَدِه پُشتِ
 جايگاه، طرفِ غَرَبِ اُونَا شَش چيو چارتراش جور كد.
^{۲۸} اُونَا امچنان دُو چيو چارتراش بَلَدِه هر كُنچِ پَسنه حِصّه
 جايگاه جور كد. ^{۲۹} امى دُو چيو چارتراش كُنچِ از زير تا باله
 دَ يگديگه خُو چسپيده بُود و دَ مَنه يگ حلقه سخت شُدُد. دُو
 چيو كُنچِ ديگه ام دَ امزى رَقَم جور شُدُد. ^{۳۰} پَس دَ اُو طرفِ
 هشت چيو چارتراش قَد شونزده پايه نُقره‌يى بُود: دُو پايه دَ تى
 هر چيو چارتراش.

^{۳۱} علاوه ازى اُونَا پُشت‌بندِ ها ره از چيو دِرختِ اَكاسى تيار
 كد، يعنى پَنجِ پُشت‌بندِ بَلَدِه چيو هاى چارتراشِ يگ طرفِ
 جايگاه، ^{۳۲} و پَنجِ پُشت‌بندِ بَلَدِه چيو هاى چارتراشِ ديگه طرفِ
 جايگاه و پَنجِ پُشت‌بندِ بَلَدِه چيو هاى چارتراشِ كه طرفِ
 غَرَبِ دَ پَسنه حِصّه جايگاه يه. ^{۳۳} پُشت‌بندى كه دَ غولِ چيو
 هاى چارتراش بُود، از سر تا آخِرِ ديوالِ خِيَمه تير شُدُد. ^{۳۴} بعد
 ازُو اُونَا پگِ چيو هاى چارتراش ره قَد رُوى كَشِ طِلايى
 پوشند و بَلَدِه محكمِ گِرِفَتونِ پُشت‌بندِ ها اُونَا حلقه هاى طِلايى
 جور كد و پُشت‌بندِ ها ره ام قَد رُوى كَشِ طِلايى پوشند.

^{۳۵} اُونَا پردهِ داخِلِ خِيَمه ره از كتانِ نَرَمِ و مَيده بافت قَد چُوغِ
 هاى لاجوردى، اَرغوانى و سُرَخِ رَنگِ جور كد و عكسِ
 كَرُوبى ها ره دَ و سِيَلِه دِسْت‌دوزِ لايقِ دَ رُوى پردهِ گُل‌دوزى
 كد. ^{۳۶} بعد ازُو اُونَا چار سَتُونِ از چيو اَكاسى بَلَدِه امزُو پرده

جور کد و اونا ره قد رُوی کَشِ طِلائی پوشنده بَلدِه شی
چنگک های طِلائی و چار پایه نُقرهیی تیار کد. ^{۳۷} اوخته یگ
پرده بَلدِه دَرِوازه خیمه از چُوغ های لاجوردی، آرغوانی و
سُرُخ رَنگ و از کتان نَرم و میده بافت دَ وسیله یگ گلدوزِ
لایق جور کد. ^{۳۸} و بَلدِه امزی پرده اونا پَنج سَتون ره قد
چنگک های شی جور کد و سرِ سَتون ها و تیرِ سرِ سَتون ها
ره قد رُوی کَشِ طِلائی پوشند و پَنج پایه شی ره ام از برونز
تیار کد.

جور کدونِ صندُوق

^{۳۷} بعد ازو بَصَلئیل صندُوق ره از چیوِ اَکاسی جور کد
که برازی شی دُو و نیم توغی، بر شی یگ و نیم توغی و
بَلندی شی ام یگ و نیم توغی بود. ^۲ مَنه شی و برون شی ره
قد رُوی کَشِ طِلائی خالص پوشند و دَ گرداگرد شی یگ
چُفتی طِلائی جور کد. ^۳ او چار حلقه طِلائی تیار کده اونا ره
دَ چار پایه صندُوق سخت کد، یعنی دُو حلقه دَ یگ طرف
شی و دُو حلقه دَ دیگه طرف شی. ^۴ بعد ازو دُو دِستک چیوِ
براز از برختِ اَکاسی جور کد و اونا ره قد رُوی کَشِ طِلائی
پوشند ^۵ و امو دِستک چیوها ره دَ مَنه حلقه ها دَ دُو بَغلِ
صندُوق تیر کد. اونا بَلدِه بُردونِ صندُوق بود. ^۶ او «جای
کِفاره» یعنی سرپوشِ صندُوق ره از طِلائی خالص جور کد
که برازی شی دُو و نیم توغی و بر شی یگ و نیم توغی بود.
^۷ اوخته او دُو مُجسمه کِرُوبی ره دَ هر دُو سرِ جای کِفاره از
طِلائی چکش کاری شده جور کد. ^۸ یگ کِرُوبی دَ یگ سرِ

جای کِفاره و دِیگِه شی دَ دِیگِه سرِ جای کِفاره بُود. هر دُوی شی ره قد جای کِفاره از یگ پرچه طِلا جور کد. ^۹ بال های کِرُوبیا دَ بِلِه جای کِفاره واز شُدِه دَ بِلِه ازو سایه کدُد. رُوی های ازوا طرفِ یگدِیگِه و نظر های شی طرفِ جای کِفاره بُود.

جور کدونِ میزِ نانِ مُقدَّس

^{۱۰} اُو میز ره ام از چِیوِ اَکاسی جور کد که بِرازی شی دُوی توغی، بر شی یگ توغی و بلندی شی یگ و نیم توغی بُود. ^{۱۱} اُو میز ره قد طِلائی خالصِ پوشند و دَ گرداگردِ شی یگ چُفتی طِلائی جور کد. ^{۱۲} و یگ لَبکی دَ اندازه چار ناخو دَ گرد شی جور کده اُمو لَبکی طِلائی ره باله تر از چُفتی دَ گرداگردِ میز گرفت. ^{۱۳} اُو چار حلقه طِلائی بلده میز ریختند و حلقه ها ره دَ چار شینگِ میز، یعنی دَ پایه های شی سخت کد. ^{۱۴} حلقه ها نزدیکِ لَبکی بُود و مثلِ خانه بلده دستک چِیو های بِراز دَ وختِ بُردونِ میز استعمال موشد. ^{۱۵} اُو دستک چِیو های بِراز ره بلده بُردونِ میز از بِرختِ اَکاسی جور کد و اونا ره قد رُوی کَشِ طِلائی پوشند. ^{۱۶} اُو امچنان ظرفای ره که دَ بِلِه میز ایشته موشد از طِلائی خالصِ جور کد، یعنی قاب ها و کاسه ها، و جام ها و پيله های ره که بلده ریختندونِ هدیه های وُچی کدنی استعمال موشد.

جور کدونِ چِراغدان

^{۱۷} اُو چِراغدان ره از طِلائی خالصِ و چُکش کاری شُدِه، جور کد. اُمو چِراغدان، پایه و شاخه های شی، قد کاسه های گُل،

پُنْدُوقِ هَا وَ بَلْغَايِ كُؤِ پِگِ شِي اَز يِگِ پِرْچِه بُوْد. ^{۱۸} اَز دُو بَغْلِ
 چِرَاغْدَانِ شَشِ شَاخِه بُر شُدْد: سِه شَاخِه اَز يِگِ طَرَفِ شِي وَ
 سِه شَاخِه اَز دِيگِه طَرَفِ شِي. ^{۱۹} سِه كَاسِه كُؤِ بَادَامِي قَدِ
 پُنْدُوقِ وَ بَلْغِ كُؤِ دَ شَاخِه طَرَفِ رَاسْتِ وَ سِه كَاسِه كُؤِ
 بَادَامِي قَدِ پُنْدُوقِ وَ بَلْغِ كُؤِ دَ شَاخِه طَرَفِ چَپِ بُوْد. اَمُو
 شَشِ شَاخِه كِه اَز چِرَاغْدَانِ بُر شُدْد عَيْنِ چِيَزِ بُوْد. ^{۲۰} وَ دَ خُودِ
 پَايِه چِرَاغْدَانِ چَارِ كَاسِه كُؤِ بَادَامِي قَدِ پُنْدُوقِ هَا وَ بَلْغَايِ كُؤِ
 شَكْلِ دَدِه شُدْد. ^{۲۱} يِگِ پُنْدُوقِ دَ زِيَرِ دُو شَاخِه اَوَّلِ كِه اَز دُو
 بَغْلِ چِرَاغْدَانِ بُر شُدْد، يِگِ پُنْدُوقِ دَ زِيَرِ دُو شَاخِه دَوِّمِ وَ يِگِ
 پُنْدُوقِ دَ زِيَرِ دُو شَاخِه سَوِّمِ، يَعْنِي دَ زِيَرِ هَرِ شَشِ شَاخِه كِه
 اَز چِرَاغْدَانِ بُر شُدْد پُنْدُوقِ بُوْد. ^{۲۲} شَاخِه هَا وَ پُنْدُوقِ هَا پِگِ
 شِي اَز يِگِ پِرْچِه طِلَّايِ خَالِصِ وَ چَكُشِ كَارِي شُدِه بُوْد.
^{۲۳} بَعْدِ اَزُو هَفْتِ چِرَاغِ قَدِ چِرَاغِ كُؤِگَرَكِ هَا وَ پَطْنُوسِ هَايِ
 شِي اَز طِلَّايِ خَالِصِ جُورِ كَد. ^{۲۴} اَو چِرَاغْدَانِ وَ تَمَامِ اَسْبَابِ
 شِي رِه اَز يِگِ وَزْنِه طِلَّايِ خَالِصِ جُورِ كَد.

جُورِ كَدُونِ قُرْبَانْگَاهِ بُخُورِ خُوشْبُويِ

^{۲۵} بَعْدِ اَزُو قُرْبَانْگَاهِ بُخُورِ رِه اَز چِيُو اَكَاسِي دَ شَكْلِ چَارِ كُنْجِ
 جُورِ كَد كِه يِگِ تُوغِي دِرَازِي، يِگِ تُوغِي بَرِ وَ دُو تُوغِي بِلَنْدِي
 دَشْتِ وَ شَاخَايِ شِي قَدِ خُودِ شِي اَز يِگِ چِيُو بُوْد. ^{۲۶} سَرِ،
 چَارِطَرَفِ وَ شَاخَايِ شِي رِه قَدِ طِلَّايِ خَالِصِ پُوشَنْدِ وَ دَ
 گِرْدَاگِرْدِ شِي يِگِ چُفْتِي طِلَّايِي جُورِ كَد. ^{۲۷} وَ دَ دُو طَرَفِ
 قُرْبَانْگَاهِ دَ زِيَرِ چُفْتِي طِلَّايِي، دَ هَرِ دُو گُوشِه شِي دُو حَلْقِه
 طِلَّايِي تِيَارِ كَد كِه اَوْنَا جَايِ بَلْدِه دِسْتَكِ چِيُو هَايِ دِرَازِ بُوْد وَ
 قَدِ دِسْتَكِ چِيُو هَا كِه قَدِ دِسْتَكِ چِيُو هَا قُرْبَانْگَاهِ بُرْدِه مُوشْد.

۲۸ اُمُو دِسْتَك چپو های دِرَاز ره از دِرِختِ اَکاسی تیار کد و
اونا ره قد رُوی کَشِ طِلائی پوشند. ۲۹ بعد ازو روغونِ مُقَدَّسِ
مَسَح و بُخورِ خَالِصِ خوشبُوی ره دَ و سِیلِه یگِ عَطرساز
جور کد.

جور کدونِ قُربانگاهِ بَلدِه قُربانی های سوختنی

۳۸ ۱ اُو قُربانگاهِ قُربانی سوختنی ره از چپوِ اَکاسی دَ
شکلِ چار کُنجِ جور کد که پَنجِ توغی دِرَازی شی، پَنجِ توغی بَر
شی و سِه توغی بِلندی شی بُود. ۲ اُو دَ چار کُنجِ ازو چار شاخ
تیار کد که قُربانگاه و شاخای شی از یگِ چپو جور شُد و
تمامِ قُربانگاه ره قد رُوی کَشِ برونزی پوشند. ۳ بعد ازو تمامِ
اَسبابِ قُربانگاه، یعنی سَطَل ها، خاک اَنداز ها، کاسه ها،
چَنگک ها و اَتشدان ها ره از برونز جور کد. ۴ و بَلدِه قُربانگاه
یگِ اُجاقِ برونزی ام تیار کد که تاهتر از لبِ قُربانگاه تا نیمِ
بِلندی شی جای-د-جای شُد. ۵ اُو چار حَلَقِه برونزی ریختند
که دَ چار کُنجِ اُجاقِ سخت شُد. اونا مِثَلِ خانه بَلدِه
دِسْتَك چپو های دِرَاز بُود. ۶ اُو دِسْتَك چپوها ره از دِرِختِ
اَکاسی جور کد و اونا ره قد رُوی کَشِ برونز پوشند ۷ و اُمُو
دِسْتَك چپوها ره دَ مَنِه حَلَقِه های دُو بَغَلِ قُربانگاه تیر کد تاکه
قد ازوا بُرده و اُورده شُنه. خُلاصه، اُو قُربانگاه ره قد تَخْتِه
ها جور کد و مَنِه شی خالی بُود.

۸ بعد ازو حَوْض و پایِه ها شی ره از برونز جور کد و اُمُو
برونز ره از آینه های برونزی خاتونوی که دَ دانِ درِگِه خِیمِه
مُلاقاتِ خِدْمَتِ مُوکد، گِرِفت.

جور کدونِ حولی جایگاهِ مُقدَّس

۹ بعد از و چاردیوالی حولی ره جور کد:

طرفِ جنوبِ حولی پرده ها از کتانِ نَرم و میده بافت که صد توغیِ دِرازی دَشت، گِرِفته شُد. ۱۰ امو پرده ها بیست ستون دَشت و بیست پایه برونزی، و چنگک ها و پُشت‌بند های ستون ها نُقره‌یی بُود.

۱۱ و طرفِ شمال شی پرده ها دِرازی صد توغی بُود که بیست ستون قد بیست پایه برونزی دَشت و چنگک های ستون‌ها قد پُشت‌بند های شی از نُقره بُود.

۱۲ و طرفِ غَرب شی پرده های پنجاه توغی بُود که ده ستون قد ده پایه دَشت و چنگک های ستون‌ها قد پُشتبند های شی نُقره‌یی بُود.

۱۳ و طرفِ شَرق شی یعنی طرفِ آفتو بُرشد پنجاه توغی بُود.

۱۴ پرده های یگ طرفِ درگه پوزده توغی بُود که سه ستون و سه پایه دَشت. ۱۵ و پرده های دیگه طرفِ درگه حولی ام پوزده توغی بُود که سه ستون و سه پایه دَشت. یعنی پرده های ای طرف و او طرف شی یگ رقم بُود.

۱۶ تمام پرده های چاردیوالی حولی از کتانِ نَرم و میده بافت جور شُد. ۱۷ پایه های ستون‌ها از برونز بُود، مگم چنگک ها و پُشت‌بند های ستون‌ها از نُقره، و سرِ ستون‌ها قد نُقره پوشنده شُد. تمام ستون های

چاردیوالی حَولی قد پُشت‌بند های نُقره‌یی دَ یگدیگه
وَصَل شُدُد.

۱۸ پرده دروازه چاردیوالی از کتان نَرم و میده بافت
قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ دَ
وسیلَه یگ گلدوز لایق جور شُدُد. درازی شی بیست
توغی و بلندی شی رقم پرده های چاردیوالی پنج توغی
بُود^{۱۹} که چار ستون دشت و چار پایه برونزی، و
چنگا و تیرای پُشت‌بند شی از نُقره بُود و سر ستونا
قد نُقره پوشنده شُدُد.^{۲۰} تمام میخ های جایگاه و
چاردیوالی حَولی از برونز بُود.

مواد و حسابِ جورِ کدونِ جایگاهِ مُقدَّس

۲۱ اینی حسابِ موادِ جایگاه، یعنی جایگاهِ صندوقِ شهادتِ
آسته که دَ امرِ موسی ثبت شد و لاویا خدمت کده دَ تی نظر
ایتامار باچه هارون پیشوا امی کار ره انجام دد.^{۲۲} بِصَلَّیْل
باچه اوری و نوسه حور از قبیلَه یهودا، پگ چیزای ره که
خداوند دَ موسی امر کدُد، جور کد. ^{۲۳} دِستیارِ ازو اهلویاب
باچه اخیسامک از قبیلَه دان بُود. او دَ کارای نقاشی، طراحی
و گلدوزی قد چوغِ ارغوانی و سُرخ رَنگ دَ بله کتانِ نَرم و
میده بافت قابل و ماهر بُود.

۲۴ تمامِ طِلّای که بلده پگِ کارای جور کدونِ جایگاهِ مُقدَّس
مَصْرَف شد و طِلّای هدیه مردُم بُود، بیست و نه وَزنه و هفت
صد و سی مِثقال دَ مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقدَّس وَزن دشت.
۲۵ و نُقره که از دَرکِ سرشُماری جماعت جَم شُدُد، صد وَزنه

و یگ هزار و هفت صد و هفتاد و پنج مِثقال دَ مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقَدَّسِ وَزَنِ دَشْتِ. ^{۲۶} از هر مردِ که عُمَرِ شِی بیست یا باله‌تر از بیست سال بُود و دَ سرشُماری حِسَابِ شُد، فی نفر یگ بیقع، یعنی نیم مِثقال نُقره دَ مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقَدَّسِ جَمِ آوری شُد. و تعدادِ ازوا شَشِ صد و سه هزار و پنج صد و پنجاه نفر بُود. ^{۲۷} بَلَدِه ریختونِ پایه‌های خیمه مُقَدَّسِ و پایه‌های سَتُونای پردهِ داخِلِ ازو صد وَزَنِه نُقره مَصْرَفِ شُد. صد پایه از صد وَزَنِه، یعنی یگ وَزَنِه بَلَدِه هر کُدَمِ ازوا. ^{۲۸} و از یگ هزار و هفت صد و هفتاد و پنج مِثقال نُقره چنگکِ های سَتُون‌ها، پُشت‌بندا و رُوی‌کَشِ بَلِه سرِ سَتُون‌ها جور شُد. ^{۲۹} برونزِ هدیه شُدِه هفتاد وَزَنِه و دُو هزار و چار صد مِثقال بُود. ^{۳۰} قد امزُو موادِ برونزِ اونا پایه‌های دَرِوازه خیمه مُلاقات، قُربانگاهِ برونزی، اُجاقِ برونزی و تمامِ سامانِ قُربانگاهِ ره جور کد. ^{۳۱} امچنان پایه‌های چاردیوالی حَولی و پایه‌های درگه حَولی و پگِ میخ‌های خیمه و تمامِ میخ‌های گِردویرِ حَولی ره امزُو موادِ برونزِ تیار کد.

جور کدونِ کالای پیشوایو

^{۳۹} از چُوغِ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخِ رَنگ، اونا کالاهای بافتگی بَلَدِه خِدْمَتگارانِ جایگاهِ مُقَدَّسِ جور کد. اونا امچنان کالای مُقَدَّسِ ره بَلَدِه هارون تیار کد، امو رَقْمیکه خُداوند دَ مُوسی امر کد. ^۲ ایفودِ پیشوا از طِلا و از چُوغِ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخِ رَنگ و از کتانِ نَرم و میده بافت جور شُد. ^۳ اونا وَرَقِ های طِلا ره چکُش زده بَریک کد

و دَ شَکْلِ تَارَایِ نَازِکِ بُریدِ تَاکَهِ دَ وَ سِیْلِهِ یِگِ دِستِ دِوزِ لَایقِ دَ
 بَینِ چُوغِ هَایِ لَاجُورِدی، اَرغَوَانی و سُرُخِ رَنگِ دَ بَلِهِ کَتانِ
 نَرمِ کَارِ شَنه. ^۴ اُونَا بَلَدِه ایفُودِ دُو سرشانه یی جور کد که دَ دُو
 شَنگِ ایفُودِ بَندِ مَوشُد. ^۵ و بَندِ ایفُودِ که دَ بَلِهِ شِیِ بَستِه مَوشُد،
 قَدِ خُودِ ایفُودِ از یِگِ رَختِ و یِگِ جَنسِ بُوَدِ یَعنی از تَارِ
 طِلائی و از چُوغِ هَایِ لَاجُورِدی، اَرغَوَانی و سُرُخِ رَنگِ و از
 کَتانِ نَرمِ و مَیدِه بَافتِ جُورِ شُد، فَقطِ اُمُو رَقمِیکِه خُداوندِ دَ
 مَوسِیِ اَمَرِ کُود.

^۶ و اُونَا دُو سَنگِ عَقیقِ آسَمانی رِه دَ قَابَکِ هَایِ طِلائی سَخْتِ
 کَدِ و نَامِ هَایِ بَاچِه هَایِ اِسْرَائیلِ رِه دَ رُویِ اَزوا نَقشِ کَد،
 اُمُو رَقمِ که یِگِ مَهرِ نَقشِ مَوشِه. ^۷ بَعدِ اَزو اُونَا رِه دَ بَلِهِ دُو
 سرشانه یی ایفُودِ نَصبِ کَد تَاکِه سَنگِ هَایِ یَادگاری بَلَدِه بَنی
 اِسْرَائیلِ بَشه، اُمُو رَقمِیکِه خُداوندِ دَ مَوسِیِ اَمَرِ کُود.

^۸ اُو سِینِه-بَندِ رِه مِثْلِ ایفُودِ وری از تَارِ طِلائی و چُوغِ هَایِ
 لَاجُورِدی، اَرغَوَانی و سُرُخِ رَنگِ و از کَتانِ نَرمِ و مَیدِه بَافتِ
 دَ وَ سِیْلِهِ یِگِ دِستِ دِوزِ لَایقِ جُورِ کَد. ^۹ اُو دَ شَکْلِ چَارکُنجِ بُوَدِ
 و اُونَا اُو رِه دُو قَتِ کَد که بَرِازی شِیِ یِگِ قَریشِ و بَرِ شِیِ اَمِ
 یِگِ قَریشِ و دُو قَتِ بُوَد. ^{۱۰} اُونَا دَزُو چَارِ قَطارِ سَنگِ نَصبِ
 کَد: دَ قَطارِ اَوَّلِ عَقیقِ جِگری، یاقُوتِ زَرَدِ و زَمَرُد؛ ^{۱۱} دَ قَطارِ
 دُومِ فِیروزِه، یاقُوتِ نِیلی و اَلماس؛ ^{۱۲} دَ قَطارِ سِومِ سَنگِ
 یِمَانی، عَقیقِ آوی و لَعْلِ کَبُود؛ ^{۱۳} و دَ قَطارِ چَارُمِ زَبَرجَدِ زَرَدِ،
 عَقیقِ آسَمانی و یِشم. پَگِ شِیِ دَ قَابَکِ هَایِ طِلائی نَصبِ
 شُد. ^{۱۴} تَعْدادِ سَنگا دَ مُطابِقِ تَعْدادِ نَامِ هَایِ بَاچِه هَایِ
 اِسْرَائیلِ دِوازده سَنگِ بُوَد و نَامِ هَرِ کُدَمِ اَزوا دَ بَلِهِ یِگِ سَنگِ

نَقَشِ شُدُد، رَقْمِي كِه دَ مُهَرِ نَقَشِ مُوشِه و هِر كُدَمِ اَزوا قَد نَامِ
خُو اَز يَكِي اَمزُو دوازده طايِفِه اِسْرَائِيلِ نُمائِنْدِگِي مُوكَد.

^{۱۵} اُونَا دَ بِلِه سِينِه - بَنَدِ زَنْجِيرَايِ بَاْفْتِه شُدِه رِه رَقْمِ رِيسپُو آلي

اَز طِلّايِ خَالِصِ جُورِ كَد. ^{۱۶} اُونَا دُو قَابَكِ طِلّايِي و دُو حَلَقِه

طِلّايِي جُورِ كَد. پَسِ اُمُو دُو حَلَقِه رِه دَ دُو لَبِ سِينِه - بَنَدِ

مَحْكَمِ كَد. ^{۱۷} بَعْدِ اَزُو اُمُو دُو زَنْجِيرِ طِلّايِي رِه دَ دُو حَلَقِه كِه دَ

دُو لَبِ سِينِه - بَنَدِ نَصَبِ شُدُد، بَسْتِه كَد ^{۱۸} و دُو سِرِ دِيگِه اَمزُو

دُو زَنْجِيرِ رِه دَ دُو قَابَكِ نَصَبِ كَد، و اُمُو دُو قَابَكِ رِه دَ دُو

شَانِه اَيْفُودِ دَ پِيشِ رُويِ مَحْكَمِ كَد. ^{۱۹} بَعْدِ اَزُو اُونَا دُو حَلَقِه

طِلّايِي دِيگِه جُورِ كَد و اُونَا رِه دَ دُو گُوشِه سِينِه - بَنَدِ كِه دَ لَبِ

طَرَفِ دَاخِلِ اَيْفُودِ بُوْد، سَخْتِ كَد. ^{۲۰} اُونَا بَسْمِ دُو حَلَقِه طِلّايِي

دِيگِه جُورِ كَد و اُونَا رِه دَ تَيْنِه حِصَّه سِرْشَانِهِي دَ پِيشِ رُويِ

اَيْفُودِ، نَزْدِيكِ دَرزِ شِي كَمِ ذَرِه بَالِه تَرِ اَزِ بَنَدِ اَيْفُودِ سَخْتِ كَد.

^{۲۱} بَعْدِ اَزُو اُونَا حَلَقِه هَايِ سِينِه - بَنَدِ رِه قَدِ يَگِ فَيْتِه لاجُورْدِي

رَنگِ دَ حَلَقِه هَايِ اَيْفُودِ بَسْتِه كَد تَاكِه دَ بِلِه بَنَدِ اَيْفُودِ قَرارِ

دَشْتِه بَشِه و سِينِه - بَنَدِ اَزِ اَيْفُودِ جِدا نَشْنِه، اُمُو رَقْمِيكِه

خُداوَنَدِ دَ مُوسِيِ اَمْرِ كُدُد.

^{۲۲} اُو اَمچُنَانِ پِيروِنِ اَيْفُودِ رِه مُكَمَلِ اَزِ چُوغِ لاجُورْدِي رَنگِ دَ

وَسِيْلِه يَگِ تَانِسْتِه بَاْفِ جُورِ كَد. ^{۲۳} بَلْدِه جَايِ سِرِ شِي، دَ

غُولِ، يَگِ سُلَاخِ تِيَارِ كَد و گِرْدَاگِرْدِ جَاغِه شِي رِه مِثْلِ زِرِه

قِيغِ شُدِه جُورِ كَد تَاكِه پَارِه نَشْنِه. ^{۲۴} دَ قِيغِ دَامُونِ پِيروِ اُونَا قَدِ

چُوغِ هَايِ لاجُورْدِي، اَرغَوَانِي و سُرْخِ رَنگِ و اَزِ تَارَايِ كَتَانِ

نَرْمِ ثُوپِكِ هَا دَ شَكْلِ اَنَارِ جُورِ كَد. ^{۲۵} اُونَا اَمچُنَانِ زَنْگُولِه هَا

رِه اَزِ طِلّايِ خَالِصِ جُورِ كَد و اُمُو زَنْگُولِه هَا رِه دَ بَيْنِ ثُوپِكِ

هَايِ اَنَارِ دَ قِيغِ دَامُونِ پِيروِ اُوزُو كَد؛ يَعْنِي دَ گِرْدَاگِرْدِ دَامُونِ

پیرو دَ بَینِ هر دُو ثوپِکِ اَنارِ یگِ زَنگولِه اوزو کد: ^{۲۶} یگِ زَنگولِه و یگِ ثوپِکِ اَنار، یگِ زَنگولِه و یگِ ثوپِکِ اَنار، دَ گِرداگِردِ دامونِ پیرونِ که بَلدِه خِدْمَتِ کدو پوَشیدِه مُوشِدُ اوزو بُود، اُمُو رَقْمیکِه خُداوند دَ مُوسِی اَمْر کُدُد.

^{۲۷} اونا بَلدِه هارُون و باچِه های شی پیرونا ره دَ وَسِیلِه یگِ تانِستِه باف از کتانِ نَرم، ^{۲۸} لُونگی ره از کتانِ نَرم، کولِه های نُورِیند ره از کتانِ نَرم و زیر پوشی ره از تِکِه کتانِ نَرم و میده بافت جور کد. ^{۲۹} و کمرِیسته ره از کتانِ نَرم و چُوغِ های لاجوردی، اَرغوانی و سُرخ رَنگ دَ وَسِیلِه یگِ گُلدوزِ لایق جور کد، اُمُو رَقْمیکِه خُداوند دَ مُوسِی اَمْر کُدُد.

^{۳۰} اَخْرِکار اونا نشانِ نِیمِ تاجِ مُقَدَّس ره از طِلائی خالِص جور کد و اُمُو رَقْمیکِه یگِ حَکاک اَنگُشتِری ها ره نَقشِ مُونِه، اینی کلمه ها ره دَ رُوی شی حَک کد: «وَقَف شُدِه خُداوند.» ^{۳۱} و اونا اُمُو نشان ره قد یگِ فِیتِه لاجوردی رَنگ دَ بِلِه لُونگی بَستِه کد، اُمُو رَقْمیکِه خُداوند دَ مُوسِی اَمْر کُدُد.

^{۳۲} پَس پگِ کارای جایگاه یعنی خِیمِه مُلاقَاتِ تَکْمیلِ شُد و بَنی اِسْرائیلِ پگِ چِیزا ره اُمُو رَقْم که خُداوند دَ مُوسِی اَمْر کُدُد، دَ اَخِر رَسَنَد. ^{۳۳} و اونا جایگاه ره پِیشِ مُوسِی اُورِد: خِیمِه و تمامِ اَسبابِ شی ره قد چَنگگِ ها، چِیو های چار تراش، پُشتِ بَندا، سَتون ها و پایِه های شی؛ ^{۳۴} پُوشِ های پُوستِ سُرخ شُدِه قُوجِ قد پُوشِ های پُوستِ نَرم-و-قِیمَتی و پِرِدِه مُقَدَّسَترینِ جای؛ ^{۳۵} صَندُوقِ شَهادَتِ ره قد دِستکِ چِیو های دِراز و جای کِفارِه یعنی سَریپُوشِ صَندُوقِ؛ ^{۳۶} مِیز و تمامِ ظَرفایِ شی ره قد نانِ حُضُورِ خُداوند؛ ^{۳۷} چِراغدانِ طِلائی

خالص ره قد چراغای قطار چینه شده و تمام اسباب شی و روغو بلده روشنی شی؛ ^{۳۸} قُربانگاهِ طَلایی، روغونِ مَسَح، بُخورِ خوشبُوی و پرده درگه خیمه ره؛ ^{۳۹} قُربانگاهِ برونزی ره قد اُجاقِ برونزی و دستک چپو های برازِ ازو و دیگه اسباب شی؛ حوض ره قد پایه شی؛ ^{۴۰} پرده های چار دیوالی حولی ره قد ستون ها و پایه های شی؛ پرده درگه حولی ره قد ریسپونا و میخ های شی و پگ اسباب شی بلده خدمت کدو د جایگاه یعنی خیمه مُلاقات؛ ^{۴۱} امچنان کالا های بافته شده ره بلده خدمت کدو د جایگاهِ مُقدّس، یعنی کالا های مُقدّس ره بلده هارون پیشوا و کالا ها ره بلده باچه های شی بخاطر خدمت پیشوایی. ^{۴۲} امو رقمیکه خُداوند د موسی امر کدو، بنی اسرائیل تمام کارا ره عملی کد ^{۴۳} و موسی تمام کارای انجام شده ره توخ کد و دید که اونا پگ شی ره د مُطابقِ توره خُداوند پوره کده. پس موسی اونا ره برکت دد.

ایستلجی کدونِ جایگاهِ مُقدّس

۴۰ بعد ازو خُداوند د موسی گفت: ^۲ ”د روزِ اوّلِ ماهِ اوّل، جایگاه یعنی خیمه مُلاقات ره ایستلجی کُو ^۳ و صندوقِ شهادت ره د اُونجی بیل و بعد ازو پرده مُقدّسترین جای ره پیش روی شی اوزو کُو. ^۴ میز ره د خیمه بیر و اسباب شی ره د بله ازو د ترتیبِ بچی و چراغدان ره ام داخل اُورده چراغای شی ره برابر کُو. ^۵ قُربانگاهِ طَلایی ره بلده بُخورِ خوشبُوی روی د روی صندوقِ شهادت بیل و پرده درگه جایگاه ره اوزو کُو. ^۶ قُربانگاهِ قُربانی سوختنی ره پیش درگه

جایگاه یعنی خیمه ملاقات جای۔ د۔ جای کُو ۷ و حوض ره
 بین خیمه ملاقات و قربانگاه بیل و د منه ازو آو شیو کُو.
 ۸ گرداگردِ حولی ره پرده بگیر و پرده درگه حولی ره ام د
 جای شی ازو کُو. ۹ روغونِ مسح ره بگیر و جایگاه ره قد
 تمام چیزای که د منه شی آسته و قد تمام اسباب شی مسح
 کده تقدیس کُو و او پاک موشه. ۱۰ پس ازو قربانگاه قربانی
 سوختنی ره قد پگ اسباب شی مسح کده قربانگاه ره تقدیس
 کُو و قربانگاه بیخی مقدس موشه. ۱۱ امچنان حوض و پایه
 شی ره مسح کده تقدیس کُو. ۱۲ بعد ازو هارون و باچه‌های
 شی ره د دان خیمه ملاقات بیر و اونا ره قد آو غسل بدی
 ۱۳ و هارون ره قد کالاهای مقدس بپوشن و او ره مسح کده
 تقدیس کُو تاکه او بحیث پیشوا مره خدمت کنه. ۱۴ اوخته
 باچه‌های شی ره بیر و پیرونای ازوا ره دزوا بپوشن. ۱۵ اونا
 ره ام مسح کُو، امو رقمیکه آته ازوا ره مسح کدی، تاکه اونا
 ام بحیث پیشوایو مره خدمت کنه. مسح شدون ازوا د مقام
 پیشوایی بلده دایم آسته و د تمام نسل‌های ازوا ادامه پیدا
 مونه. ۱۶ و موسی پگ چیزا ره امو رقم که خداوند دزشی امر
 کدد، دقیق امو رقم انجام دد.

۱۷ پس د ماه اول سال دوم، د روز اول ماه، جایگاه منظم باله
 شد ۱۸ یعنی موسی جایگاه ره باله کد: او پایه‌های شی ره
 شند و چپو‌های چارتراش شی ره محکم کد، پشت‌بند‌های
 ازوا ره بند و ستونای شی ره ایستلجی کد. ۱۹ بعد ازو خیمه
 ره بله جایگاه آوار کد و پوش خیمه ره د سر ازو کش کد،
 امو رقمیکه خداوند د موسی امر کدد. ۲۰ او امو دُو لوح
 شهادت ره د منه صندوق ایشیت و دستک‌چیو‌های برار ره د

حلقه های صندوق جای-د-جای کد و جای کفاره یعنی سر
پوش صندوق ره بِلِه شی ایشْت. ^{۲۱} بعد ازو صندوق شهادت
ره داخل جایگاه اُورد و پرده مُقَدَّسَتَرین جای ره اوزو کده د
پیش روی شی کَش کد، امو رقمیکه خُداوند د مُوسی اُمر
کد. ^{۲۲} او امچنان میز ره د خیمه مُلاقات اُورده طرف شَمال
خیمه بُرو از پرده که د پیش روی صندوق بُود، جای-د-
جای کد ^{۲۳} و نان مُقَدَّس ره د بِلِه شی د حُضُورِ خُداوند
ایشْت، امو رقمیکه خُداوند د مُوسی اُمر کد. ^{۲۴} او چِراغدان
ره داخل خیمه مُلاقات روی د روی میز طرف جنُوب جایگاه
ایشْت ^{۲۵} و چِراغای شی ره د حُضُورِ خُداوند روشو کد، امو
رقمیکه خُداوند د مُوسی اُمر کد. ^{۲۶} او قُربانگاه طِلائی ره ام
د خیمه مُلاقات پیش روی پرده ایشْت ^{۲۷} و د بِلِه شی بُخور
خوشبُوی ره سوختنده دُود کد، امو رقمیکه خُداوند د مُوسی
اُمر کد. ^{۲۸} بعد ازو پرده درِگه جایگاه ره اوزو کد ^{۲۹} و
قُربانگاه قُربانی سوختنی ره پیش درِگه جایگاه، یعنی خیمه
مُلاقات ایشْت و د بِلِه شی قُربانی سوختنی و هدیه غَلّه-و-
دانه ره تقدیم کد، امو رقمیکه خُداوند د مُوسی اُمر کد.
^{۳۰} بعد ازو حوضِ برونزی ره د مابین خیمه مُلاقات و
قُربانگاه ایشْت و د منِه ازو بلده شُشت-و-شوی آو شیو کد
^{۳۱} و مُوسی، هارون و باچه‌های شی دِست و پایای خو ره قد
آو ازو شُشت. ^{۳۲} هر وختیکه اونا د خیمه مُلاقات داخل
مُوشد و یا نزدیک قُربانگاه میمد، اول خود ره مُوشُشت، امو
رقمیکه خُداوند د مُوسی اُمر کد. ^{۳۳} بعد ازو چاردیوالی ره د
گِرداگرِد جایگاه و قُربانگاه جای-د-جای کد و پرده درِگه
حولی ره اوزو کد. دَمزی رقمِ مُوسی کار ره تَکمیل کد.

جلالِ خُداوند

۳۴ پس آؤر خیمه مَلاقات ره پوَشند و جلالِ خُداوند جایگاه ره پُر کد ۳۵ و مُوسی نَتَنست دَ خیمه مَلاقات داخِل شُنه، چراکه آؤر دَ بِلَه شی تاه شُدُ و جلالِ خُداوند جایگاه ره پُر کدُ. ۳۶ دَ تمام سَفَرای بَنی إِسرائیل، هر وختیکه آؤر از بِلَه جایگاه باله مُوشُد، اونا کوچ مُوکد. ۳۷ ولے اگه آؤر از بِلَه جایگاه باله نَمُوشُد، اونا تا روزِ باله شُدون شی ره کوچ نَمُوکد، ۳۸ چراکه آؤر خُداوند از طرفِ روزِ دَ بِلَه جایگاه مَوْجُود بُود و دَ وختِ شاو آتِش دَ بَینِ آؤر و جُود دَشت و دَ نظرِ پگِ قَوْمِ إِسرائیل دَ تمام سَفَرای شی معلُوم مُوشُد.